

RODOPISNÁ GALERIE.

V1.

PhDr Václav Davidek:

Staré usedlé rody selské v Čechách.

Dávná a rozšířená jest myšlenka uctívání památky, života a trvalosti lidských rodů; také a právě staletých rodů početných, silných a živých, neboť v nich se podvědomě i vědomě cítí a spatřuje záruka věčného lidstva, věčnost národa. V různých národech a státech dosáhla svého svérázného výrazu a osobitých cest k svému účelu: touhy po národní věčnosti. V tom zejména myšlenka trvalého života rodů, usedlých na půdě, zemědělců, jest podporována a různými způsoby zdůrazňována. Proto veřejné úřady a osobnosti jim vzdávají pocty za věrnost půdě, vyjadřujíce tím mravní účast široké národní veřejnosti při holdování těmto o celý národ zasloužilým rodům, spojeným s nejcennějšími statky národa: dětmi a půdou. Nejvíce v Německu a zejména v posledních letech se konaly národní slavnosti, při nichž byly oslavovány selská práce a selské rody, které zůstaly po staletí věrný své práci, zděděnému dvoru, své usedlosti; i sudetští Němci před pěti i více lety udělili takové pocty svým rodům.

Již před světovou válkou psával o selských rodech českých redaktor deníku zemědělského lidu »Venkova« Josef Vraný, známý pod jménem Vavřinec Řehoř. Opět o tom psal v časovostech ve své hlídce »Nejdříve něco z domova« v zimě a na jaře roku 1934. Z jeho popudu a v témež deníku redaktor Čeněk Ježek dne 3. února 1935 zahájil anketu »Udrželi jste svůj grunt 100 roků?«; setkala se s velkým zájmem čtenářské obce a upoutala pozornost též odbor-

níků, zvláště historiků (přispěl sem prof. Dr Josef Pekař, prof. Dr Arne Novák i jiní) po léta, podnes. Význam této ankety pro popularisaci myšlenky poct selským rodům i pro šíření rodopisných snah vůbec jest veliký. Také již před léty uvažovalo se v zemědělské radě české v rámci podnětů k zvelebování českého zemědělství o udílení pamětních listů rodům, jež jsou po staletí činny v zemědělství. Roku 1935 ujalo se této myšlenky S d r u ž e n í v e n k o v - s k y c h k r o n i k á ř ú a s n í m Č e s k á z e m ě d ě l s k á r a d a . Ze spolupráce obou vzcházejí pocty, které se odevzdávají rodům, usedlým v téže usedlosti víc než sto let. Členové rodu (hospodáři) opatří si úředně ověřené výpisu z historických pramenů o posloupnosti hospodářů v jejich usedlostech, přiloží je k žádosti České zemědělské radě, odtud Sdružení venkovských kronikářů tyto výpisu studuje a v kladném případě podává České zemědělské radě návrh na udělení pocty; vzdává ji Česká zemědělská rada jako veřejná instituce zemědělská.

Ve Sdružení venkovských kronikářů zasedali a o poctách za věrnost půdě jednali: Předseda Ing. František N a š i n e c , místopředsedové Doc. Dr Václav Č e r n ý a František L á s k a , jednatel Dr Václav D a v í d e k a z členů výboru jmenovitě ředitel archivu země České Dr Bedřich J e n š o v s k ý , ředitel archivu ministerstva vnitra prof. Dr Jaroslav P r o k e š , jednatel Svobodného učení selského prof. Adolf F i l á č e k a jiní. Ve schůzích výboru Sdružení byly projednány zásady a stanoveny směrnice pro udílení poct, rozhodováno o případech zvláště složitých. Bylo tu uvažováno o poctách též pro rody v jiných zaměstnáních příbuzných i nezemědělských, jak to později začaly prováděti Spolek českého lesnictva pro rody lesnické a Česká živnostenská rada pro rody živnostenské. Ve výboru Sdružení venkovských kronikářů zasedal a zasedá zástupce České zemědělské rady, jenž v ní byl a jest právě referentem této věci; byl to Dr Petr P r a c h , vrchní rada, od začátku do poloviny roku 1940, od té doby a nyní Jan P e t r , kulturní referent. Zemědělská rada vyhlásila udílení poct v »Zemědělských zprávách« 1937 str. 46; vydala též tištěné směrnice o tom, jak žádati o poctu pro svůj rod (sepsali Doc. Dr Václav Černý a Dr Petr Prach).

Slavnosti udílení poct konaly se v prvních čtyřech případech roku 1937, 1938 a 1939 na venkově, v sídlech rodů (Opatní a Mudrové, Žežulkové, Noskové), všem ostatním odevzdány pocty přímo v Praze při hromadném udílení poct každého roku 1938—1941. Slavnosti se účastnil ministr zemědělství, jenž po každé učinil slavnostní projev; stejně předseda České zemědělské rady Adolf H r u b ý . Oba projevy obracely pozornost k zemědělské práci a lásce, k věrnosti a půdě, k zemědělské minulosti i přítomnosti. Roku 1940 pravil ministr zemědělství M i k u l á š h r a b ě z B u b n a - L i t i c o selských rodech:

»Jestliže národ jest tím, co vidíme ze stromu nad zemí, jest člověk, pracující na půdě, kořenem národa. Vyživuje nejenom celý organismus a vhání čerstvou mizu do jeho žil, nýbrž drží jej v pevném svazku s půdou na místě mu přikázaném. Z celé té spleteti kořání

drobného i hrubšího vynikají silné svazky starých selských rodů. Ony to byly, z nichž strom národního života vyrůstal po všechny věky jeho bytí, z nich čerpal sílu k vytvoření květů a plodů nejkrásnějsích. Přímá a ničím nepřerušená souvislost s předchozími generacemi znásobila ve starých rodech, držících půdu, mnohé kladné vlastnosti naší národní povahy a nashromázdila mnohé cenné zkušenosti. Ve vytvoření této tradice spočívá hlavní význam starých rodů, neboť jejich zkušenosti čerpají pro svou práci všichni kolem nich. Považuji proto za správné, že tomu byl dán vnější výraz dnešní slavností a všem přítomným zástupcům starých selských rodů srdečně blahopřejí.«

Jmérem poctěných rodů poděkovali jejich zástupci. Z nich Jan Lexa v poděkování pravil:

»Uvědomujeme si dobře, že tyto pocty nepatří jen nám a snad nejméně nám, a že předem a hlavně patří těm, kteří nám svými životy a celoživotními díly umožnili, že nyní můžeme být účastní těchto poct. Jsou to naši rodiče a dlouhá řada našich předků, kteří tam na našich hřbitovech blízko nás odpočívají a ještě z hrobů hledají a ochraňují svoje dědictví. Ve své podstatě dále patří tato slavnost všem, kteří uvažují o svém rodu, o jeho vlastnostech, a mříží k novému, lepšímu a hodnotnějšímu člověku, a tím — šíře — k lepšímu a hodnotnějšímu národu. Nejen hmotný svět zlepšovat, je třeba zdokonalovat také rody, to jest úkol každého národa, který chce v dějiném zápasu obstarat zdatně a šťastně. — Děkujeme vám za vše krásné, co jsme zde v Praze zažili. Půjdeme do svých domovů posíleni v dosavadní snaze: Odevzdáné dědictví pevně a věrně opatřovati, zlepšovati a zdokonalené odevzdati svým synům. Pro sebe i pro ně a pro celý národ prosili jsme dnes u hrobu našeho patrona svatého Václava, aby se přimluvil u Boha a nedal zahynouti nám ni budoucím.«

Při posledních dvou slavnostech úvodem k nim byla sloužena tiše mše svatá ve svatováclavské kapli v katedrále svatého Víta; celebroval ji Msgr Ph et ThDr Josef Čihák, papežský prelát a kanovník. Slavnosti byly zpestřeny hudebními, zpěvními a recitačními přednesy; zakončením byly básně Václava Sládka »Náš erb« a Jana Petra »Vám, starým rodům, patří čest a dík« s národní písni »Čechy krásné«.

V »Časopise Rodopisné společnosti v Praze« psali jsme o věci kromě prvního záznamu v ročníku VII.—VIII. 1935 až 1936 str. 92 a 197—198 nejvíce v článku »Pocht starousedlým rodům v Čechách« v roč. IX.—X. 1937—1938 str. 49—54; tu jest podán přehled příprav, směrnic i provádění akce, a proto na tento článek odkazujeme. Zaznamenali jsme zde také rozšíření této myšlenky na Moravu (XII. 1940, str. 35), na rody lesnické (XIII. 1941, str. 91), na rody živnostenské (XIII. 1941, str. 40), na rody učitelské (XIII. 1941, str. 90—91), zprávu o poctách starým selským rodům ve Finsku (XII. 1940, str. 35—36). Sdružení venkovských kronikářů otiskuje svoje články a zprávy v hřidce »Kronikářství a rodopis« v měsíčníku »Osvěta venkova;« z některých článků byly pořízeny

zvláštní otisky do letáčkových »Kronikářských listů«: Čís. 11 Václav Davídek »Starousedlým rodům venkovským« a Doc. Dr Václav Černý »Uznání starousedlosti«, čís. 14 Dr Václav Davídek »Zkušenosti z revisi žádostí o pamětní uznání za rodovou věrnost půdě« a nejnověji Jan Petr »Pocty za věrnost půdě starým českým selským rodům« (tentotéž článek vyšel ve zvláštním otisku České zemědělské rady roku 1941 jako nejnovější informace pro ty, kteří chtějí žádati o udělení pocty). O poctách selským rodům psalo se mimo úřední »Zemědělské zprávy. Věstník České zemědělské rady« a »Osvětu venkova« i »Časopis Rodopisné společnosti v Praze« také v jiných časopisech (na př. v »Brázdě«), v novinách (nejvíce ve »Venkově« a v »Lidovém deníku«); také v knihách Václava Kozáka »Hlasy pokolení« (o poctěných rodech z Mladoboleslavská) a Ing. Františka Našince »Obecní kronikář« (přehledná informace).

V této »Rodopisné galerii«, v níž dosud vyšly příkladné monografie rodů šlechticů, měšťanů, vynálezců, básníků, vydáváme tu skizzu osudů všech rodů, kterým se dostalo poct za věrnost půdě v Čechách. Jest to nový, zatímní souhrn neskončeného díla, načrtnutý již nyní, protože jest bohatou snídkou v zácnělátky, zajímavostí i poučení. Pro její velkou obsažnost, načerpánu z radostně velkého počtu vyznamenaných rodů, můžeme podat jenom přehledy posloupnosti hospodářů. Jsou to skutečná jádra, osnovy a podstaty dějin poctěných rodů, je to bohatá snůška jmen a dat rodových členů nejhlavnějších, pokračovatelů rodů, i jiných zajímavých osudů usedlostí a vesnic, ve kterých rody po věky žily a žijí. Základní i hlavní cena tohoto souboru jest ve věrohodnosti a přesnosti, s kterou byly shledány a doloženy (odtud lze vycházet k dalšímu výzkumu s kteréhokoliv hlediska a k jakémukoliv účelu), i v určitosti těchto živých rodů. Jenom zdánlivě jsou všechny posloupnosti stejné. Skutečně — jak život doopravdy běží — každá posloupnost jest svérázná, samostatná kapitola s vlastními zvláštnostmi a zajímavostmi. Některé a typické pozoruhodnosti jsou vylíčeny zvlášť a samostatně. V souhrnu shledáváme bohatost života českého lidu na venkově v práci, v strádání i v radostech, v minulosti i v přítomnosti, jeho svéráznost i společné znaky.

V edeky jest možno ba přímo vábí sledovati přemnophé zajímavosti. Vždyť podávaný soubor jest první svého druhu vůbec a ani jinde byť i příbuzné látky takto pohromadě není jako zde. Prvně se nabízí všimnouti si hospodářské stránky života v těchto usedlostech a jejich rodů: Velikost zemědělských podniků, změny jich dělením a zvětšováním, zvelebování usedlostí, jejich cena a hodnocení, zářízení domácí a hospodářské přestavby, koupě, prodej, dědění, podíly, výměnky. Další společenské, sociální zajímavosti týkají se nejvíce otázek rodinných a rodových: Právní základy dědění usedlostí, skutečný vývoj, rodina jako celek, vznikání jmen, rodů a jejich větví, poměr k ženám, rodové vědomí a soudržnost. Nejvíce zaujmou duchovní, mravní a obecně kulturní prudy a projevy náboženské, humánní, národní, místní i rodové, zejména rozšíření významu rodu jako celku nebo jednotlivcem přes místní prostředí; smě-

ry, činitelé a ideály ve vývoji rodů. To vše můžeme sledovat libo volně v toku dějin nebo v průřezu let, v regionálních hranicích, v jednotlivých rodech a podobně. Vedlo by široko a daleko, kdybychom tyto otázky a osudy rozváděli a vykládali je s těch různých hledisk: kulturně, společensky, hospodářsky. Východiskem vždy zůstane historické poznání skutečnosti a pravdy vzniku, tvoření a významu usedlých rodů, činitelů selského vědomí a zvláště rodové věrnosti půdě. Vyšetříme tím mnoho na př. o biologické síle rodů a o jejich zdraví, síle, početnosti, o jejich majetnosti hospodářské a duchovní, prohloubíme svoje poznání smyslu selských dějin rodových. V tomto vyšetření a podání potom nejplněji vynikne, že a proč se pocty vzdávají skutečné rodům a za věrnost půdě.

Leč ponecháváme tento žadoucí rozbor na dobu ještě pozdější. To proto, poněvadž sledování těchto otázek jest slibnější a úspěšnější v počtu rodů co největším, a přesto, že dosud pocitěné rody samy již ukazují a prokazují mnohé věci zcela nové, zajímavé a poučné. Výsledky tohoto příštího rozboru budou opodstatnější, plnější a živější; a k r á s n á v e l i k á m o z a i k a č e s k ý c h r o d ū - k ř e m e n ū bude barvitější. Potom, ač již nyní, ba v každém jediném rodě každý český čtenář spatří zrcadlo vlastního světa v minulosti, jak žili přibližně ba opravdu stejně též jeho předkové, všechny naše rody; a odrážejí se v tom, ztajeny, osudy také příští.

Přehledy osudů a posloupnosti vyznamenaných rodů, které následují, obsahují hlavně tato data o jednotlivých rodech:

Pořadové číslo. — Jest odvozeno z pořadí, v kterém byly podávány návrhy na pocty ze Sdružení venkovských kronikářů České zemědělské radě; zároveň to jest časové pořadí let, v kterých Česká zemědělská rada pocty udělila.

J m é n a rodů a míst a čísla popisná usedlostí. — Poněvadž význam rodu jest v počtu stupňů pokolení, tedy v mnohosti časové (a v početnosti i významnosti jedinců), jsou jména rodů nadepsána v čísle množném. V rodech po přeslici bylo užito jména posledního, nynějšího příjmení; v několika málo případech změnila se jména po přeslici v době nejposlednější, a tu bud' ponecháno jméno dědičky usedlosti anebo vzato jméno nynějšího hospodáře. Jména míst jsou místní jména obcí; u obcí s osadami voleno s historického hlediska a též pro větší přesnost jméno původní osady (kromě návrhu číslo 99). Číslo popisné jest udáno to, kterého se užívá nyní.

L e t o p o č e t starousedlosti. — Míní se jím nejstarší známý rok, který byl prokázán jako doba, kdy byl rod usedlý v usedlosti; ve výjimečných případech rok, který jest velmi pravděpodobný, vysuzováno opatrně z jiných skutečností. Naopak: Jsou četné případy (ba většina), že rod byl v usedlosti usedlý již před oním letopočtem, od něhož byl vzat základ udělení pocty; pravděpodobnost a délka tohoto rozpětí však nebyla nijak určitě podložena a proto se vyšlo od letopočtu pevného, mladšího.

První odstavec p ř e h l e d n ý. — Tu podáno jméno místa, v němž rod žil a žije (sídlo poslední pošty a okresního soudu) a sídlo správy panství, k němuž usedlost patřila do roku 1848. Dále zjištěna přibližná velikost usedlosti podle patrimonijního vrstvení. Případně jest vyznačeno rozdělení usedlosti a její přečislování. Někde, pokud bylo známo, byly vyjmenovány též dřívější hospodáři cizí a zvláštní osudy usedlosti. Uzavřeno zjištěním, že rod zde posud žije a hospodaří.

Přehled p o s l o u p n o s t i hospodářů. — Jest podán schematicky, heslovitě, v podstatě jenom letopočty a jmény. Letopočty jsou nejvíce data právních aktů, převodů usedlostí s hospodáře na hospodáře. Ve starších dobách to bývají letopočty úmrtí dřívějších, ze starých hospodářů. Ujímání hospodářství dálo se většinou vždycky v rodovém nebo příbuzenském vztahu, dědictvím, odkazem, výjimečně směnou mezi příbuznými; formálně právními smlouvami kupními, trhovými a pod.

P o c t a. — Letopočet značí rok, ve kterém Sdružení venkovských kronikářů podalo návrh na udělení pocty. Po výtce v prvních případech je to zároveň vždycky letopočet skutečného udělení pocty od České zemědělské rady (za celý rok hromadně).

P o z n á m k y (drobným písmem). — Žadatelem bývá většinou nynější hospodář, výjimečně jiná, blízce příbuzná osoba. Datum žádosti, zasláné České zemědělské radě, případně dodatečně, jest časovým začátkem jistého žadatelova zájmu. Základem pro návrh a udělení pocty jsou věrohodné doklady, totiž úředně ověřené a odborně provedené výpisy z historických, archivních pramenů, hlavně ze starých i nových pozemkových knih, z pozemkových katastrů, z farních matrik i z jiných pramenů. Čísla jednací v České zemědělské radě a ve Sdružení venkovských kronikářů odkazují na příslušné úřední spisy o projednávání věci a jména referentů a navrhovatelů na úřední a odborné činitele akce.

Ve všech případech jde hlavně o tyto skutečnosti:

U s e d l o s t. — Pozemkový majetek jakékoli velikosti, na němž jest rod usedlý, to jest hospodaří v něm, jest předmětem jeho práce, výživy, výdělku a vůbec života rodiny hospodářovy a jeho potomků.

H o s p o d á ř. — Osoba (mužská), která v usedlosti vládne, má usedlost zapsanou pro sebe, řídí práce a život ostatních v usedlosti, zodpovídá před nimi, před úřady i před nepsanými zásadami rodového společenství.

P o s l o u p n o s t. — Nástupnická řada hospodářů příbuzensky spojených, pravidelně po otci jeho syn, ujmající usedlost vždy přímo, bez právního přerušení držby, po sobě, následně.

N y n í. — V usedlosti hospodařící nynější hospodař (majitel) ze staleté posloupnosti rodu se zavazuje mravně a České zemědělské radě a Sdružení venkovských kronikářů též písemně, že se vynasnaží udržeti svoji usedlost také v budoucnu svému rodu; pro výchovu rodového vědomí a věrnosti půdě vede pamětní knihu své rodiny, usedlosti, rodu.

1. FLORIÁNOVÉ v Orle čp. 34. — 1768.

Orel (p. Slatiňany, okr. Chrudim) patřil k panství Nasavrky. O rodě Floriánů víme zde podle zápisů v matrikách již od druhé poloviny XVII. století; v chalupě čp. 4 vyskytuje se určitě, podle zápisu v pozemkové knize, od 1768. Oněmi nejstaršími Floriány v Orle byli tři Tomášové, děd, otec, syn. Syn Tomáše Floriána III. (nar. 1710, oddán s Annou Tvrzníkovou, zem. 1783) jménem Josef jest prvním bezpečně známým hospodářem z rodu Floriánů v čp. 34; po něm ujal jeho bratr Martin, címž usedlost stále zůstávala v rukou Floriánů, a dále Martinovi potomci, tak v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Orle čp. 34:

- 1768 ujal **Josef Florián**. Po něm
1788 ujal bratr předešlého **Martin Florián** (nar. 1751, odd. s Barborou r. Procházkovou, zem. 1815). Po něm
1817 ujal syn předešlého **Josef (Adam) Florián** (nar. 1779, odd. s Kateřinou r. Radochovou, zem. 1853). Po něm
1848 ujal syn předešlého **Josef Florián II.** (nar. 1828, odd. s Kateřinou r. Tesařovou, zem. 1909). Po něm
1883 ujal syn předešlého **Čeněk (Vincenc) Florián** (nar. 1858, odd. s Františkou r. Navrátilovou, zem. 1930). Po něm
1919 ujali manželé: syn předešlých **Bohuslav Florián** (narozený 1887) a **Marie** r. Dejdarová. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Boh. Florián 29. VIII. 1936. Doklady: Ověřené opisy převod. spisů od okr. soudu v Chrudimi a výpisy z matrik; vypracoval prof. Čeněk Florián. — Došlo ČZR č. 84007/36, referent Dr Petr Prach; SVK číslo 895/37, navrhl Dr Václav Davídek.

2. OPATRNÍ v Líšné čp. 20. — 1676.

Líšná (p. i okr. Zbiroh) patřila k panství Zbiroh. Nejstarším známým a patrně jmenným zakladatelem rodu jest Matěj zvaný Tesař nebo Opatrný z poloviny XVII. věku. Jeho potomstvo se rozvětвиlo v původní Líšné i v okolí, ba široko daleko; asi všichni Opatrní nynější pocházejí z Líšné od tohoto prapředka. Jedna rodová větev usadila se záhy, podle zápisu z r. 1676, v selské usedlosti čp. 20. Byl to vnuk Matěje Opatrného-tesaře, jménem Martin; jeho potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Líšné čp. 20:

- 1676 ujal **Martin Opatrný** (syn Jana a Anny Opatrných). Po něm
1728 ujal syn předešlého **Matej Opatrný**. Po něm
1760 ujal syn předešlého **Matej Opatrný II.** (odd. s Magdalenou roz. Svobodovou). Po něm
1808 ujal syn předešlého **František Opatrný** (odd. s Annou r. Chocovou). Po něm
1846 ujal syn předešlého **Hynek Opatrný** (odd. s Antonií r. Vynšovou). Po něm
1881 ujal syn předešlého **Jan Opatrný** (odd. s Kateřinou r. Santnerovou). Po něm
1911 ujal syn předešlého **František Opatrný** s **Kristinou r. Novákovou**. Po smrti hospodáře hospodaří vdova Kristina Opatrná se svými syny Karlem, Jaroslavem, Antonínem, Františkem a Václavem.

Pocta 1937: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Ing. Dr Alois Opatrný v zastoupení Kristiny Opatrné 13. III. 1937; vypracoval obsáhlou rodopisně historickou studii o rodu Opatrných, sestavil rozrod potomstva Matěje Tesaře-Opatrného a obojí přiložil k dokladům: *Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu ve Zbirohu*. — Došlo ČZR č. 29479/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 915/37, navrhl Dr Václav Davídek.

Společnost rodu Opatrných.

Rod Opatrných v Líšné rozšířil se neobyčejnou měrou v celých Čechách i jinde — pokud arci to nejsou příslušníci jiných, cizích rodů stejného jména. Ing. Dr Alois Opatrný vystudoval osudy svého rodu a jeho větví, shledal jejich příbuznost a pokusil se o nové udržení rodové soudržnosti. K tomu cíli roku 1935 založil rodovou společnost Opatrných. V „Časopise Rodopisné společnosti“ VII.—VIII. 1935—36, str. 79/80, o ní napsal:

„Společnost rodu Opatrných registruje dnes přes 120 rodin. S po-těšením můžeme konstatovat živý zájem rodin o zjištěný společný původ. Rodiny ochotně skládají členské příspěvky na administrativu a na fond, z něhož by částečně bylo hrazeno vydání rodové kroniky, kterou veliká většina již s netrpělivostí očekává.“

Vedení celé akce je v rukou výboru, jemuž předsedá „stařešina“. Dvakrát či třikrát do roka se rod schází: pravidelně v den sv. Petra a Pavla na pouti v Líšné u kolébky rodu a jednou či dvakrát v Praze. Tyto schůzky nejen že utužují styky společenské a příbuzenské, ale prohlubují i styky zájmové, jak je zcela přirozeno a jak bylo přání výboru: chceme si vzájemně pomáhat, třebas jen zatím nepřímo radou, domluvou i přímluvou. V dnešní době, tak těžké, jest každá pomoc velmi cenná. Nelze popřít, že časový vývoj rodin a současná hesla často přivedla naše členy do různých tříd. Chceme proto přispěti i k uhlazení všech společenských a třídních rozdílů a pracovati k řádnému vývoji jedinců, aby se stali zárukou zdravé a šťastné budoucnosti rodu.“

3. MORAVCOVÉ v Čečovicích čp. 11. — 1780.

Čečovice (p. Vrčeň, okr. Nepomuk) patřily k panství Zelená Hora. V selské usedlosti čp. 11 hospodařili Moravcové již v polovině XVII. století, totiž v období 1667-1683 matka-vdova Marie Moravcová a 1683-1696 její dcera Kateřina Moravcová. Posledního roku, 1696 přiženil se ke Kateřině Jakub Sládek a hospodařil zde do 1710, 1710 až 1747 Matěj a Voršila Sládkovi, Jan Sládek, 1747-1750 Jakub Sládek a pak 1750-1780 jeho švagr Jakub Březák. Po přeslici hospodařil zde tedy rod Moravcův stále, bez přerušení, a tak se sem tento rod dokonce vrátil: Roku 1780 dědička usedlosti Anna Březáková se vdala za Šimona Moravce, od něhož zde pokračuje Moravcův rod v přímé mužské řadě nanovo a stále.

Přehled posloupnosti hospodářů v Čečovicích čp. 11 z obnoveneho rodu Moravec:

- 1780 přiženil se k Anně Březákové **Šimon Moravec**. Po něm
- 1796 ujal syn předešlého **František Moravec** (odd. s Annou r. Berkovcovou). Po něm
- 1849 ujal syn předešlého **Josef Moravec** (odd. s Kateřinou r. Končelovou). Po něm
- 1879 ujal syn předešlého **Tomáš Moravec** (odd. s Terezií r. Šeflovou). Po něm
- 1924 ujali manželé: syn předešlého **Augustin Moravec a Marie** roz. Nová. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Augustin Moravec 3. V. 1937. Doklady vypracoval Doc. Dr Václav Černý (výpis ze starých pozemkových knih), přiloženy též: Ověřený výpis z pozemkové knihy od okr. soudu v Nepomuku a výpis z matrík u f. úř. ve Vrčeni. — Došlo ČZR č. 42966/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1123/37, navrhl Dr Václav Davídek.

4. LIPAVŠTÍ v Jarošově čp. 11. — 1760.

Jarošov (p. Nové Hrady u Vysokého Mýta, okr. Litomyšl) patříval k panství Litomyšl. Jedna ze selských usedlostí, v níž hospodařil právě Martin Vomáčka, byla r. 1760 rozdělena, jednu polovinu koupil Matěj Lipavský. Tato polousedlost čili chalupa dostala čp. 9, později 11. Všichni hospodáři, nastupující po Matěji Lipavském, byli Františkové a jejich manželky Anny. Jeden z nich (II) byl v Litomyšli vězněn ještě s jinými evangelickými souvěrci-sousedy proto, poněvadž chtěli zřídit v Jarošově školu. Rod zde hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Jarošově čp. staré 9, nové 11:
1760 od Martina Vomáčky koupil půl usedlosti **Matěj Lipavský** (nar. asi 1740). Po něm
1806 ujal syn předešlého **František Lipavský** (nar. asi 1780, zem. 1834). Od něho

- 1824 ujal syn předešlého **František Lipavský II.** (nar. 1806, zem. 1864). Od něho
- 1848 ujal syn předešlého **František Lipavský III.** (nar. 1832, odd. 1850 s **Annou**, které téhož roku odstoupil polovinu usedlosti; zem. 1909). Od nich
- 1887 ujal syn předešlých **František Lipavský IV.** (nar. 1856, odd. 1880 s **Annou**, již připsána polovina usedlosti r. 1901; zem. 1935). Od nich
- 1904 ujali manželé: syn předešlých **František Lipavský V.** (nar. 1881, odd. 1904) s **Annou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Lipavský 17. V. 1937. Doklady: Ověřený výpis z pozemkových knih od okr. soudu v Litomyšli a ověřený výpis z matrik u f. úř. v Proseči u Skutče. — Došlo ČZR č. 44086/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1122/37, navrhl Dr Václav Davídek.

5. ŠUKOVÉ ve Výšici čp. 6. — 1714.

Výšice (p. Pohoří u Mirovic, okr. Březnice) patřily k panství Drahenice. Výsadní hospodou a chalupou bývalo zde čp. 6. Pokud je známo, hospodařil zde začátkem XVIII. věku Jakub Salvari. Někdy mezi léty 1705—1714 ujal Salvarovskou chalupu Jan Šuk, neboť se zde připomíná 1714 v t. zv. tereziánském katastru; jeho rod tu hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Výšicích čp. 6:

- 1714 již zde byl **Jan Šuk**. Po jeho smrti hospodařil jeho švagr **František Baumkartner** až do 1748.
- 1748 ujal syn předešlého **Hynek Šuk**. Po něm
- 1783 ujal syn předešlého **Jan Šuk**. Po něm
- 1836 ujal syn předešlého **Josef Šuk**. Od něho
- 1869 ujali manželé: syn předešlého **Josef Šuk II.** s manž. **Annou** roz. Teskovou. Od nich
- 1908 ujali manželé: syn předešlých **František Šuk** s manž. **Josefou** r. Matějkovou. Od nich
- 1933 ujali manželé: syn předešlých **Miloslav Šuk** s manž. **Ludmilou** r. Klímovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Miloslav Šuk 8. IV. 1937. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih a z t. zv. tereziánského katastru v AZČ v Praze a původní převodní spisy. — Došlo ČZR č. 38528/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1128/37, navrhl Dr Václav Davídek.

6. ŽEŽULKOVÉ v Rousovicích čp. 14. — 1772.

Rousovice (nyní sloučené s městem Mělníkem, pošta i okres v místě) patřily k panství Mělník. Nejstarším zdejším rodem jsou Žežulkové. Již 1626 se zde připomíná mlynář a soused Matěj Žežulka, který později držel kterousi zdejší chalupu. Po něm ji 1666 ujal jeho

syn Tomáš Žežulka, který 1676 chalupu zaměnil za selský statek Šulcovský (nynější čp. 41). Tato usedlost byla pak v držení jeho rodu po 97 let. Jeho pravnuk Jan Žežulka měl usedlost po časně zemřelém otcí dědičně připsanou, když se však 1772 oženil s Alžbětou, dcerou vdovy Kloudové, a ujal jejich rousovický statek, označený tehdy čp. 12 a později čp. 14, popustil rodný statek čp. 41 svému otčímovi Václavu Havlíčkovi. Od starodávna říkávalo se zde „V koutě“ a poněvadž Žežulkové byli ještě na jiných třech usedlostech, přezdívalo se hospodářům v čp. 14 „Kouťákovi“. Koncem XIX. věku (1893) poslední Žežulka jménem Josef prodal usedlost své sestře Anně, vdané Šafratové.

Přehled posloupnosti hospodářů v Rousovicích čp. 14:

- 1772 ujal chalupu **Jan Žežulka**. Od něho
1809 ujal syn předešlého **Josef Žežulka**. Po něm
1845 ujal syn předešlého **Josef Žežulka II**. Po něm
1884 ujal syn předešlého **Josef Žežulka III**. Po devítiletém hospodaření popustil usedlost své sestře a sám přesídlil na koupený statek do Rudče.
1893 ujala sestra předešlého hospodáře **Antonie Žežulková**, později vdaná **Šafratová**. Se svým manželem hospodařila zde 48 let. Zemřela 1941 ve věku 77 let a hospodářství odkázala své jediné dceři **Anně provdané Vrbové**.

P o c t a 1937: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podala Antonie Šafratová roz. Žežulková 30. VI. 1937. Doklady shledal František J. Srbek: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu na Mělníku a z matrik vypracoval rozrod Žežulků. — Došlo ČZR č. 74506/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1350/37, navrhl Doc. Dr Václav Černý.

7. SVOBODOVÉ v Radhošti čp. 9. — 1686.

Radhošť (p. Vraclav, okr. Vysoké Mýto) patřil k panství Chroustovice. Na jedné zvlášť velké usedlosti hospodařil 1654 Martin Zeeman. Asi brzy potom stal se zde hospodářem Pavel Svoboda, zesnulý před 1686. Později ujal tento statek jeho syn Jan, jenž jej směnil se svým stejnojmenným bratrancem z Opočna. Potomci tohoto nového Jana Svobody (z Opočna) hospodaří zde v mužské řadě dosud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Radhošti čp. 9:

- Asi před
1686 ujal **Pavel Svoboda**, tohoto roku již nebožtík. Tu k vdově Svobodové se přiženil **Jan Sháněl** (1686) a hospodařil do vzrostu právního dědice:
1699 ujal syn předešlého, **Jan Svoboda**. Když směnil svou usedlost s usedlostí svého bratrařance v Opočně,
1714 ujal ji tento bratranc v předešlého hospodáře, **Jan Svoboda II**. Od něho
1736 ujal syn předešlého **Jan Svoboda III**. Po jeho předčasné smrti

- vdova Kateřina se vdala (1740) za **Jana Kličku**; hospodařili do vzrostu právního dědice:
- 1760 ujal tento dědic, syn předešlého hospodáře, **Matěj Svoboda** (s manž. Dorotou). Asi
- 1800 ujal syn předešlého **Matěj Svoboda II.** Tento
- 1835 rozdělil statek ve dvě poloviny, které ujaly jeho děti: **Jan Svoboda IV.** a **Anna** vdaná Marčíková. Od Jana Svobody IV.
- 1837 ujal jeho bratr **Josef Svoboda**, který 1861 koupil zpět i druhou polovinu statku, ještě od své sestry Anny a postoupil ji (1861) své manželce **Katerině r. Bubeníčkové**. Od nich
- 1866 ujal syn předešlých **Jan Svoboda V.**, od 1879 s manž. **Katerinou r. Bulvovou**. Od 1888 hospodařila vdova Kateřina se synem **Otakarem Svobodou**. Od nich
- 1915 ujal mladší syn předešlých a bratr, **František Svoboda**, s manž. **Ludmilou r. Mudroňkovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Svoboda 20. IV. 1937. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih a katastrů v AZČ v Praze, původní převodní spisy a původní listy křestní a oddací. — Došlo ČZR č. 51378/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1734/37, navrhl Dr Václav Davidek.

8. ŽROUTOVÉ v Trstěnici čp. 41. — 1651.

Trstěnice (p. v místě, okr. Litomyšl) patřila k panství Litomyšl. Starobylym a starousedlým rodem v jedné ze selských usedlostí jest rod Žroutů. Jejich usedlost prvně měla čp. 118, později a nyní má čp. 41. Žili zde již před 1651, kdy je tu zapsán (v seznamu obyvatelů podle víry) Lukáš Beneš jinak Žrout, hospodařící zde nepochyběně jenom do vzrostu právního dědice, jímž byl od 1679 Jiřík Žrout; jeho potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Trstěnici čp. staré 118, n. 41:

- Po nebožtíkovi **Pavlu Žroutovi**
- 1651 jmenej se zde hospodářem **Lukáš Beneš**, asi druhý manžel vdovy Žroutové. Po něm
- 1679 ujal právní dědic **Jiří Žrout**. Po něm
- 1707 ujal syn předešlého **Ondřej Žrout**. Po něm
- 1746 ujal syn předešlého **Matěj Žrout**. Po něm
- 1796 ujal syn předešlého **Jan Žrout**. Po něm
- 1837 ujal syn předešlého **Josef Žrout** s manž. **Helenou**. Od 1886 držel Josef Žrout celou usedlost. Po něm
- 1906 ujali manželé: syn předešlého **Josef Žrout** s manž. **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1937: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Josef Žrout 20. VI. 1937, později doplněk. Doklady: Žadatel sám prostudoval již dříve dějiny svého rodu a usedlosti, k žádosti připojil přehled svých rodopisných studií, ověřené výpisu pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Litomyšli a seznamu obyvatelstva podle víry 1651 v archivu min. vnitra v Praze. — Došlo ČZR č. 59076/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1735/37, navrhl Dr Václav Davidek.

9. KUSÍ v Podměstí čp. 31. — 1788.

Podměstí (p. Proseč, okr. Skuteč) patřilo k panství Nové Hrady. V jedné čtvrtnické usedlosti hospodařívali Kuříkové: 1753 po Tomáši Kuříkovi ujal jeho syn Václav Kuřík, po něm kol 1781 ujal syn František Kuřík, kterýž samovolně 1788 prodal chalupu Václavu Ku sému. V narovnání 1803 vypovídá Václav Kuřík: Několik let jsem hospodařil v chalupnické usedlosti se synem společně, pro nevůli jsem odešel na výměnek, syn hospodařil po sedm let sám, mně dával výměnek a vystavěl mi výměnkářkou chalupu; s prodejem svého syna spokojen býti nemohu, protože mi dal jenom 10 fr. a já potřebuji dát podíly čtyřem dětem. František Kuřík byl ochoten dát 100 fr. za to, když otec schválí jeho prodej, což se stalo. Částka byla rozdělena na pět stejných dílů pro otce a čtyři děti. A v chalupě čp. 31 zůstal Václav Kusý, jehož potomci zde hospodaří v přímé mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Podměstí čp. 31 z rodu Kusých:
1788 koupil **Václav Kusý**. Od něho
1803 ujal syn předešlého **Václav Kusý II.** Po jeho předčasné smrti hospodařila nějaký čas vdova **Anna**. Od ní
1810 ujal syn předešlých **Jan Kusý** (nar. 1791, manž. Kateřina r. Soukalová). Po něm
1834 ujal syn předešlého **Josef Kusý** (nar. 1813, manž. Alžběta r. Kosinová). Po něm
1868 ujal syn předešlého **Josef Kusý II.** (nar. 1848, manž. Marie r. Zahálková). Od nich
1901 ujali manželé: syn předešlého **Albín Kusý** (nar. 1873) a **Kateřina r. Jetmarová**. Od nich
1923 ujali manželé: syn předešlého **Josef Kusý III.** (nar. 1902) a **Helena r. Víšková**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Kusý 14. IX. 1937 a dodatek 24. I. 1938. Doklady: Ověřené výpisu z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu ve Skutci a z matrik u f. úř. v Proseči u Skutče — Došlo ČZR č. 86712/37 a 2204/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 490/38, navrhl Dr Václav Davídek.

10. MRKVÍČKOVÉ v Jablkynici čp. 19. — 1822.

Jablkynice (p. Loučeň, okr. Mladá Boleslav) patřila k panství Dobrovice. Osudy této vsi jsou podrobně zaznamenány již literárně. Na velkém zvonu, přelitém 1849, bývalo psáno: „Jan Šimon, rychtář v Jablkynicích, Jan Mrkvíčka, soused, jenž mne přivezl.“ To byl první Mrkvíčka v selské usedlosti, jejíž hospodáře známe od 1654 po 1797. Naposledy tu byl Vaněk a pak Žambera. Jeho dcera Kateřina Žamberová se vdala za Václava Mansfelda, tesaře v Semčicích, a měla s ním dceru Marii, která se vdala za Jana Mrkvíčku, sedláka a rychtáře v Mělnickém Vtelnu (z rodičů Jiřího Mrkvíčky a Marie r. Vaňkové). Tito manželé zdědili čp. 19 v Jablkynicích a jejich potomci v přímé mužské řadě zde hospodaří podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Jablkynicích čp. 19 z rodu Mrkvičků:

- 1822 ujal dědic **Jan Mrkvička** (nar. 1796, zem. 1859; odd. 1. 1822 s Marií r. Mansfeldovou, 2. 1838 s Terezií r. Ulmovou). Po něm asi
1861 ujal syn předešlého (z druhého manželství) **Josef Mrkvička** (nar. 1839; odd. 1861 s Annou r. Pavličkovou). Po něm asi
1896 ujal syn předešlého **Václav Mrkvička** (nar. 1863; odd. 1896 s Annou r. Pekařovou). Po něm asi
1929 ujali manželé: syn předešlého **Jan Mrkvička II.** (nar. 1897, odd. 1929) s **Růženou** r. Knížkovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1938: Pamětní list.

Žádost podal Jan Mrkvička 17. I. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z matríc u f. úř. v Chorušicích, Dobrovici, Bošíně a Rejšicích. Viz též knihu Antonína Sládečka »Paměti města Dobrovice a jeho okolí« (1900). — Dološo ČZR č. 1391/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 550/8, navrhl Dr Václav Davídek.

11. DRAHOKOUPILOVÉ ve Štitu čp. 3. — 1690.

Štit (p. i okr. Chlumec nad Cidlinou) patřil k panství Chlumec nad Cidl. Rod Drahokoupilů se zde usadil po roce 1654, roku 1676 již seděl Vít Drahokoupil, zvaný též Mastný, v chalupě dříve Fluškovské (1654). Tu byl do 1690 a přesazen do chalupy kdysi Lymšovské (1654), posledně Jana Chaloupky. Jsou tedy Drahokoupilové ve Štitu již od 1676, ale v téže usedlosti teprve od 1690; v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Štitu čp. 3 z rodu Drahokoupilů:

- 1690 ujal **Vít Drahokoupil**; jmenuje se zde ještě 1713. Po něm
1715 již zde hospodařil syn předešlého **Mikuláš Drahokoupil**. Po něm
1762 ujal syn předešlého **Josef Drahokoupil** (nar. 1730); jmenuje se zde též 1777. Po něm asi po
1800 ujal syn předešlého **Jiří Drahokoupil** (nar. 1775); jmenuje se tu ještě 1842 (není-li to již jeho syn). Neboť po něm kolem
1840 anebo brzy potom ujal syn předešlého **Jiří Drahokoupil II.** (nar. 1814; odd. 1837 s Annou r. Novákovou). Po něm kolem
1865 ujal syn předešlého **Jan Drahokoupil** (nar. 1839; odd. 1862 s Annou r. Kuklovou). Po něm asi
1895 ujali manželé: syn předešlého **Jan Drahokoupil II.** (nar. 1867, odd. 1895) s **Anastázií** r. Bourovou. Nynější majitelé a žadatelé. (Mají již nástupce — manžele: syna Jana Drahokoupila III., nar. 1896, odd. 1930 s Marií r. Fialovou).

Pocta 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jan Drahokoupil (starší) 8. XI. 1937. Doklady: Ověřené výpisy ze starých pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Chlumci nad Cidlinou, ze zemských katastrů v AZČ v Praze, z robotního seznamu v archivu min. vnitra v Praze a též ověřená rodová posloupnost,

sestavená z výpisů z matrik u f. úř. ve Vápňě. — Došlo ČZR 1038/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 609/38, navrhl Dr Václav Davídek.

12. KOTTOVÉ ve Veliši čp. 24. — 1783.

Veliš (p. Louňovice pod Blaníkem, okr. Vlašim) patřila k panství Vlašim. V selské usedlosti kdysi Kazdovské (1667 Martin, 1671 Matěj, 1705 Vojtěch Kazda) byl usazen 1740 nový hospodář Jakub Kuthan s manželkou Barbarou; záhy zemřel, zanechav nedospělého dědice Václava. Vdova Barbora se vdala po druhé za Jana Kotta. Tento první Kott ve zdejší usedlosti měl hospodařiti jenom do vzrostu dědice Václava Kuthana, ale — snad pro dědicovu předčasné smrt — usedlost přešla ve vládu těchto Kottů, kteří zde hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů ve Veliši čp. 24 z rodu Kottů:
- 1783 zápisně ujal již dříve zde hospodařící **Jan Kott** (manžel Barbory, vdovy po Jakubu Kuthanovi). Po něm
 - 1816 ujal syn předešlého **Jan Kott II.** (nar. 1794; manž. Magdalena r. Vránová). Po něm
 - 1851 ujal syn předešlého **Josef Kott** (nar. 1823; manž. Barbora r. Půtová). Po něm
 - 1875 ujal syn předešlého **František Kott** (nar. 1856; manž. Františka r. Novotná). Po něm
 - 1914 ujali manželé: syn předešlého **František Kott II.** (nar. 1887) s **Anežkou** r. Žižalovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Kott 10. VII. 1937. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih od okr. soudu ve Vlašimi a výpisy z matrik u f. ú. ve Veliši. — Došlo ČZR č. 74919/37, referent Dr Petr Prach; SVK č. 611/38, navrhl Dr Václav Davídek.

13. DAVIDOVÉ v Popovicích čp. 7. — 1682.

Popovice (p. Dolní Bukovsko, okr. Týn nad Vltavou) patřily ke statku Bzí panství Třeboň. V selské usedlosti čp. 7 býval jakýsi Šimon. Potom, 1674 se tu jmenuje Jakub Houška, zvaný též David; 1682 se vystěhoval do Hvozdna a usedlost postoupil svému zefovi Vítu Čápu; tento Čáp je záhy zván také a později trvale David: rodové jméno bylo potlačeno jménem usedlostním, takže nynější Davidové jsou vlastně Čáповé; rod těchto Davidů hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Popovicích čp. 7 z rodu Davidů:

- 1682 ujal **Vít Čáp**, přizvaný a přezvaný trvale v **David**. Jeho děti, vnukové a další potomci zváni Davidy. Po něm
- 1720 ujal syn předešlého **Matěj David** (nar. 1698, odd. 1717). Po něm
- 1747 ujal syn předešlého **Řehoř David** (nar. 1722, zem. 1763). Po

- jeho smrti hospodařil zde druhý manžel vdovy po něm, **Vít Jindra**, v období 1764-1777. Po něm
 1777 ujal dědic, syn předešlého **Vít David II.** (nar. 1753, odd. 1776, zem. 1824). Po něm
 1813 ujal syn předešlého **Josef David** (nar. 1793, zem. 1877). Po něm
 1870 ujal syn předešlého **Josef David II.** (nar. 1820, odd. 1868, zem. 1893). Po jeho smrti od 1893 hospodařila vdova **Anna Davidová**. Po nich
 1911 ujal syn předešlých **Matěj David II.** (nar. 1873, odd. 1913), od 1913 ujala polovinu jeho manželka **Anna**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Matěj David 10. II. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih ve schwarzenberském archivu v Třeboni a u okr. soudu v Týně nad Vltavou a výpisy ze sirotčích knih ve schwarzenberském archivu v Třeboni a z matrik u f. ú. v Purkarci. — Došlo ČZR č. 4157/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 749/38, navrhl Dr Václav Davidek.

14. PÁNKOVÉ v Pavlíkově čp. 41. — 1772.

Pavlíkov (p. v místě, okr. Rakovník) patřil k panství Krušovice. Selská usedlost čp. 41 byla ve druhé polovině XVIII. stol. pustá. Až 1772 Josef Pánek z Pustověd ujal tento statek „celý spustlý, v mizinu uvedený a bez hospodáře již pár let, ne v dobrovolném, alébrž přinuceným způsobem“. Pánkovi potomci hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Pavlíkově čp. 41:

- 1772 ujal **Josef Pánek** (nar. as 1739, odd. 1764 s Rozálií r. Šimovou, zem. 1791). Od něho
 1790 ujal syn předešlého **František Pánek** (nar. 1766, odd. 1790 s Barborou r. Sukovou, zem. 1838). Od něho
 1815 ujal syn předešlého **František Pánek II.** (nar. 1796, odd. 1817 s Marií r. Melčovou, zem. 1884). Od něho asi právě
 1850 ujal syn předešlého **Jan Pánek** (nar. 1824, odd. 1851 s **Marií** r. Hurtovou, iež ujala polovici, zem. 1904). Od nich
 1880 ujali manželé: syn předešlých **František Pánek III.** (nar. 1853 odd. 1880) s **Barborou** r. Podolkovou. Od nich
 1918 ujali manželé: syn předešlých **Otakar Pánek** (nar. 1884, odd. 1918) s **Marií** r. Vydrovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Otakar Pánek 17. II. 1938. Doklady: Křestní, oddací a případně úmrtní listy všech hospodářů a jejich manželek a ověřené výpisy z pozemkových knih od okr. soudu v Rakovníku. — Došlo ČZR č. 4932/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 750/38, navrhl Dr Václav Davidek.

15. MUDROVÉ v Lišné čp. 14. — 1652.

Lišná (p. i okr. Zbiroh) patřila k panství Zbiroh. V selské usedlosti čp. 14 hospodařil rod Mudrů již od 1652. S rodem Opatrných to jest druhý starousedlý rod v této obci, neboť tu hospodaří v přímé mužské řadě od 1652 posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Lišné čp. 14:

- 1652 koupil **Jan Mudra**. Po něm hospodařila vdova Mudrová, po níž
1687 ujal syn předešlého **Kryštof Mudra**. Po něm
1719 ujal syn předešlého **Jan Mudra II.** (nar. 1693, odd. 1716). Od něho
1787 ujal syn předešlého **Šimon Mudra** (nar. 1761, zem. 1800). Po něm
1827 ujal syn předešlého **Jan Mudra III.** (nar. 1795, odd. 1827 s Marií r. Šourkovou, zem. 1861). Po nich
1861 ujali manželé: syn předešlého **Josef Mudra** (nar. 1829, zem. 1876; odd. 1861) s **Marií r. Jedličkovou**. Od 1876 ujala vdova Marie Mudrová i druhou polovicí usedlosti. Po ní
1885 ujali manželé: syn předešlých **František Mudra** (nar. 1862, zem. 1923) s **Annou**. Od 1887 ujal vdovec František Mudra i druhou polovinu. Od 1907 ji ujala druhá jeho manželka též **Anna**. Po nich
1922 ujali manželé: syn předešlých **František Mudra II.** (nar. 1896, odd. 1922) s **Marií r. Kovandovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Mudra 20. III 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu ve Zbirohu a z matrik u f. ú. v Drahoňově Újezdě a v Lišné. — Došlo ČZR č. 7807/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 812/38, navrhl Dr Václav Davídek.

16. NOSKOVÉ v Lukavici čp. 137. — 1720.

Lukavice (p. i okr. Rychnov nad Kněžnou) patřila k panství Solnice. V jedné ze selských usedlostí hospodaří po Jiřím Jircovi rod Nosků od 1720 v přímé mužské řadě podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů v Lukavici čp. staré 35, n. 137:
- 1720 ujal po Jiřím Jirovci **Jan Nosek**. Po něm
1759 ujal syn předešlého **František Nosek**. Po něm
1792 ujal syn předešlého **Jan Nosek II.** Po něm
1815 ujal syn předešlého **Josef Nosek** (manž. Barbora r. Fleglová). Po něm
1848 ujal syn předešlého **Jan Nosek III.** (nar. as 1827, odd. 1852 s Annou r. Kozlovou). Po něm
1896 ujali manželé: syn předešlého **Karel Nosek** (nar. 1869) s **Annou r. Cvejnovou**. Od nich
1922 ujali manželé: syn předešlého **Karel Nosek II.** (nar. 1898) s **Lidmilou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Karel Nosek 8. III. 1938. Doklady: Ověřené stručné výpisy ze starých pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Rychnově nad Kn. částečná rodová posloupnost podle matrik u f. ú. v Lukavici a původní převodní spisy. — Došlo ČZR č. 6618/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 813/38, navrhl Dr Václav Davídek.

17. WOSTARKOVÉ v Pazuše čp. 32. — 1738.

Pazucha (p. a okr. Litomyšl) patřila k panství Litomyšl. V malé, zahradnické usedlosti čp. 32 od třicetileté války vystřídalo se několik rodin. Až koupí od Josefa Kantora 1738 usadil se zde rod Wostarků na trvalo: hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Pazuše čp. 32 z rodu Wostarků:

- 1738 koupil od Josefa Kantora **Matěj Wostarek** (nar. 1707, odd. 1. 1730 s Mariannou r. Štindlovou, 2. s Annou r. Kubešovou; zem. 1764). Po něm
1766 ujal syn předešlého **Mikuláš Wostarek** (nar. 1746, odd. 1766 s Kateřinou r. Beránkovou; zem. 1818). Od něho
1818 ujali manželé: syn předešlého **Josef Wostarek** (nar. 1777, zem. 1827; odd. 1806) s **Kateřinou** r. Rackovou. 1828 ujala vdova Kateřina Wostarková i druhou polovinu. Od ní
1834 ujal syn předešlých **Jan Wostarek** (nar. 1812, odd. 1834 s Kateřinou r. Pakostovou, zem. 1874). Po něm
1874 ujal syn předešlého **Josef Wostarek** (nar. 1847, odd. 1871 s Annou r. Říhovou, zem. 1903). Po něm
1903 ujal syn předešlého **Jindřich Wostarek** (nar. 1879; odd. 1906 s Annou r. Müllerovou); od 1910 ujala jeho manž. **Anna** polovinu. Nynější hospodaři a žadatelé.

Pocta 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jindřich Wostarek 31. I. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih (částečně pořídilo SVK) v AZČ v Praze a od okr. soudu v Litomyšli, ověřený výpis z matrik u proboštského úřadu v Litomyšli a výpis z »Pamětní knihy obce Pazuchy«, kterou založil a psal Jan Vytlačil, říd. učitel v Pazuše; jsou v ní seznamenány osudy všech čísel pop. od dob pokud lze nejstarších, také starší dějiny čp. 32 (před 1738). — Došlo ČZR č. 3191/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 814/38, navrhl Dr Václav Davídek.

18. BAŠTÝŘOVÉ v Chýti čp. 8. — 1680.

Chýšť (p. a okr. Chlumec nad Cidlinou) patřila k panství Chlumec nad Cidlinou. Nynější čp. 8 bývala obyčejná chalupa; za hospodáře Baštýře zvelebena v selskou usedlost (1729). Tento rod se sem dostal 1680 a hospodaří tu v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Chýti čp. 8:

- 1680 koupil chalupu po Jiřím Vejrovi **Mikuláš Baštýř**. Po jeho smrti hospodařila od 1710 vdova po něm. Po ní
1718 ujal syn předešlého **Václav Baštýř** (manž. Dorota). Za něho byla chalupa zvětšena 1729 v selskou usedlost. Po něm

- 1746 ujal syn předešlého **Matěj Baštýř** do vzrostu nedospělého dědice-bratra Jakuba. Když „skrže svévolnost a krádež“ odešel z panství, tu 1751 ujal statek jeho švagr **Václav Urban**. Od něho 1761 ujal dědic **Jakub Baštýř** (nar. 1736, manž. Lidmila). Po něm 1793 ujal syn předešlého **Matěj Baštýř II.** (nar. 1776, manž. Anna r. Bourová). Asi 1830 ujal syn předešlého **Jan Baštýř** (nar. 1803, manž. Františka r. Vosáhlová). Dále asi 1858, zápisně 1871 ujal syn předešlého **Václav Baštýř** (nar. 1835, manž. Anna r. Mrštíková, zem. 1918). Od něho 1884 ujali manželé: syn předešlého **Václav Baštýř II.** (nar. 1859, zem. 1910; odd. 1881) s **Annou** r. Březinovou. Od nich 1908 ujali manželé: syn předešlého **Václav Baštýř III.** (nar. 1882, odd. 1908) s **Annou** r. Zúrovou. Od nich 1934 ujali manželé: syn předešlého **Josef Baštýř** (nar. 1908, odd. 1934) s **Dobromilou** r. Horynovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Josef Baštýř 20. II. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Chlumci nad Cidlinou a přehled rodové posloupnosti podle matrik u f. ú. ve Vápni. — Došlo ČZR č. 5900/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 815/38, navrhl Dr Václav Davídek.

19. KODEŠOVÉ ve Starém Vestci čp. 13. — 1680.

Starý Vestec (p. Přerov, okr. Český Brod) patřil k panství Brandýs nad Labem. V největším, zemanském statku nyní čp. 13 známe hospodáře již od dob předbělohorských. Roku 1611 tu byl Václav Holý. Po jeho smrti 1623 zapsán tu Bartoň (Bartoloměj) Buk. V letech 1632-1651 po vypálení vojáky statek zůstával pustým. Až 1652 jej koupil Jan Golnáš neboli Veverka, zapsaný též v berní ruli 1654; leč zběhl 1679. Patrně proto, že statek byl velmi zchudlý, takže nový hospodář Matěj Kodeš, povoláním (původním) kovář, měl jistě velmi mnoho vytrvalosti v práci s tím, aby koupený zanedbaný statek odevzdal potomkům. A vskutku, Kodešův rod se zde udržel, byl přes otčím, v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Starém Vestci čp. 13 z rodu Kodešů:

- 1680 koupil statek **Matěj Kodeš**, kovář. Jeho manželka **Magdalena** hospodařila po jeho smrti; jest zapsána na př. v t. zv. tereziánském katastru. Po její smrti 1721 ujal syn předešlých **Matěj Kodeš II.** Týž zemřel již 1726, a tu vdovu **Terezii** Kodešovou pojal za manželku **Vojtěch Čermák** a hospodařil do vzrostu dědice. Skutečně 1743, zápisně 1749 ujal dědic-syn předešlého **Kašpar Kodeš** (nar. 1714, zem. 1762). Po jeho smrti k vdově **Anně** Kodešové se příženil **Matěj Skořepa**. Měl hospodařiti do vzrostu dědice, Kašpara Kodeše II, ale již 1772 postoupil vládu ve statku **Janu Kodešovi** staršímu, synu Kašpara Kodeše. Jan Kodeš (nar. 1746,

- manž. Alžběta r. Králová, zem. 1828) oddělil jistou část půdy od statku a založil si čp. 21. Původní statek čp. 13
- 1780 ujal pravý dědic **Kašpar Kodeš II.** (nar. 1758, manž. Kateřina r. Kloudová, zem. 1785). Hospodařil velmi krátce a po jeho smrti od 1785 hospodařil opět otčím, druhý manžel vdovy **Kateřiny Kodešové, Václav Berounský** (nar. 1765, zem. 1842), do vzrostu dědice. Skutečně od něho
- 1803 ujal statek dědic **Václav Kodeš** (nar. 1782, zem. 1863). Zůstal svobodným a proslul jako bohatec a dobrodinec. Odkazem jeho
- 1863 ujal bratranc předešlého (syn Jana a Alžběty r. Králové) **Václav Kodeš II.** (nar. 1788, manž. Anna r. Vorlíčková, zem. 1868) a po něm jeho syn **Václav Kodeš III.** (nar. 1850, manž. Josefa r. Berounská, zem. 1923). Po jeho smrti hospodaří voda **Josefa Kodešová** se svými syny posud. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Václav Kodeš jménem své matky Josefy Kodešové 21. II. 1938. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih a katastrů v AZČ v Praze, v patrimonijním archivu v Brandýse nad Labem a podrobný rozrod podle matrik u f. ú. v Bříství. — Došlo ČZR č. 5226/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 816/38, navrhl Dr Václav Davidek.

Václav Kodeš — sedlák-bohatec.

O Václavovi Kodešovi I. vypravují tři pamětnice na něj, Marie Kuklová roz. Kvapilová, Josefa Kodešová a Anna roz. Kodešová vdaná Smolíková, toto:

Václav Kodeš I. zůstal mládencem, zestárl a stal prý se z něho podivín. Byl nábožný, skromný a šetrný. Nastřádal hojně peněz, které ochotně půjčoval i rozdával, to zvláště dětem. Sousedům půjčoval peníze bez úpisu, na požádání cestou z kostela jim je vyplatil se slovy: „Peníze vám půjčím, ale neříkejte nikomu, že jsem vám je půjčil“. Školní děti, jdoucí z kostela v Bříství, poděloval penězi a trvalo proto dlouho, než se domů vrátil. Za jiné hospodáře sám odváděl kontribuci, vypomáhal jim osivem, senem a siamou. Vlastním nákladem ve Starém Vestci postavil kovárnu a hostinec, obě budovy jsou jednopatrové a stojí podnes. Postavení kaple před statkem podpořil nejvíce sám; jejího posvěcení se již nedočkal. O jeho hospodářském podnikání svědčí i jeho smysl pro pořádek, tradici a rod dosvědčují zápis v knize, kterou sám psal od roku 1805 až do své smrti 1863; kniha jest pečlivě chována v rodě jako památká.

Pověst o jeho bohatství roznesla se široko daleko a nebylo divu, že se našli lidé, kteří se chtěli zmocnit jeho peněz násilím. Tehdy totiž ještě nebylo spořitelen ani jiných peněžních ústavů, a proto Kodeš skrýval svoje poklady doma. Byly to samé stříbrné dvacetníky, jak se jmenovala tehdejší měna, a říkalo se, že je měřil na čtvrtce a že jich jest šest čtvrtců a snad i více.

Jedné noci přijeli zloději, jak se říkalo, „na fůře“. Povoz nechal

stát u vsi, do stavení se dostali asi zadem přes velikou zahradu a komínem se spustili do kuchyně. Ve stavení kromě hospodáře byla žena, která mu vedla domácnost, s dcerou a kočí. Ženy probuzený šramotem ve strachu zalezly pod postel, ale zloději je vytáhli, zlaté náušnice jim vytrhali z uší, až jim boltce roztrhali; kde jsou peníze se však nedověděli, ač prozrazení vynucovali na ženách násilím. — Snad to ženy ani samy dobře nevěděly. Potom zloději šli na kočího do maštale. Ten měl tolik duchapřítomnosti, že skočil mezi koně a štípal je, aby „vyhazovali“, takže se k němu zločinci nemohli přiblížiti. Když odešli, tu čeleď v obavě, že by se mohli vrátit, zatáhl za dveře těžkou kamennou stírku. Říkal prý později, že neví, kde se v něm ta síla vzala; jindy že by s ní za nic na světě nepohnul. Druhý den se musili k němu úzkým oknem probourat, aby mohli dveře uvolnit.

Hospodář Kodeš spával v komoře, u níž byly dveře pobité žezem; tam se zabarikádoval, že zloději nemohli dveře vypáčit. Aby udělal poplach, tloukl sekryou na truhlu s moukou a volal svoje čeledíny „Císaři a Králi, pomezte!“ (jmenovali se totiž jeden Císař a druhý Král). Zloději mu odpovídali: „My ti dáme císaře a krále“. V komoře bylo jen malé podlouhlé okénko a když se chtěl jednu chvíli podívat tímto zamířovaným okénkem na dvůr, tu po něm střelil jeden ze zlosynů; poranil ho jen na rameně. Tu košili po jeho přání mu musili schovat a dát do rakve. Výstřelem byl přivolán poночní, běžel na zvonici a „šturmoval“ na poplach jako o požáru. Když se lidé sbíhali, naskákali lupiči na vůz a s nepořízenou odjeli. Při útěku přes zahradu střelili také po hlídači na zahradě. Poněvadž byli ozbrojeni, lidé si netroufali je pronásledovat a tak nikdy se nezjistilo, odkud zloději byli. Byla to asi banda, která loupila v Čelákovicích na děkanství a v Přerově u lesníka.

Přece však Kodeš svých pokladů neuhlídal. Byl to asi někdo z domácích lidí, který o penězích dobře věděl, jenž jej okradl o dva roky později v čase posvícení, když byl Kodeš se sousedy v hospodě. Té noci zloděj ještě s jinými pomocníky se proboural pod zeď do místnosti, kde byly peníze uloženy, a mědence vyprázdnil. Ráno viděli lidé u statku prázdné nádoby (hrnce nebo kotle) a peníze byly pryč. Četnictvo tehdy nebylo, aby mohlo pátrat po zlodějích. Lidé se starému mládenci i smáli, když naříkal pro ztracené sříbrňaky. Tak se sice hádalo a povídalo, ale kam se peníze poděly, nikdo nikdy se nedověděl. Okradený Kodeš sám o tom pravil: „Chtěl jsem udělat dobrý skutek, podělit všecky příbuzné a potřebné; ale když jsem okraden, Bůh ať to sám posoudí a zloděje potrestá“.

Před svou smrtí odkázal celý statek svému stejnojmennému synovci Václavu Kodešovi II. Poněvadž ten byl ještě malý chlapec, ustanovil mu na smrtelné posteli před knězem, doktorem a dědečkem Kubínem jako svědky, aby byl statek dán na 12 let v užívání sousedovi Berounskému do vzrůstu dědice. Dědic Václav Kodeš II. vzal si pak jednu z dcer Berounského za manželku. Tak aspoň tento majetek se dostal do pravých rukou, neboť Václav Kodeš II. byl velmi řádný a hodný člověk. Zemřel 10. prosince 1923, ctěn a milován

nejen četnou rodinou, kterou vzorně vychoval, ale také všemi, kteří ho znali.

Poněvadž starý svobodný Kodeš (Václav I.) neučinil pořízení o ostatních věcech, nastalo po jeho smrti pravé rabování. Sotva se lidi dověděli, že zemřel, sekali na polích obili i nedozrálé, odváděli všecko domů. Na př. čeledín, vracející se od doktora, jak zaslechl zvuk umíráčku, obrátil koně a tři dni jezdil po světě; když nemohl povoz s koňmi nikde prodati, teprve přijel zpátky. S polí zmizela veškerá úroda, a všechno, co bylo ve stavení, tedy dobytek hovězí, vepřový, ovce, obili ze stodoly, dříví ze dvora, prkna s pater, zkrátka vše, co nebylo hřebíkem přibito a maltou přiděláno, zmizelo v cizích rukou. Ba i peřiny, na kterých mrtvý ležel, lidi odnesli a jedna sousedka odnesla i prostěradlo, kterým byl přikryt. Nový hospodář Václav Berounský začínal ve statku do nedávna nejbohatším jako v pustině. Ale přece jej zvelebil znova v kvetuocí statek se šťastnými hospodáři Kodeši.

20. VALTOVÉ v Pečičkách čp. 3. — 1674.

Pečičky (p. Pečice, okr. Příbram) patřily k panství Karlštejn. V selské usedlosti čp. 3 hospodařival patrně již po polovině XVII. století blíže neznámý Martin Valta-Volta; tak různě se toto příjmení píše. Určitě, zápis v pozemkových knihách, máme dosvědčeny Valty zde teprve od jeho nástupce Matěje Valty. Tento však nastoupil po nešťastné události, zabité Bartoloměje Palivce, a po Pavlu Kryzmarovi, roku 1674. Valtův rod tu hospodaří v mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Pečičkách čp. 3:

- 1674 sem dosazen **Matěj Valta**. Asi brzy zemřel a hospodařil potom snad od let asi
- 1690 patrně syn předešlého **Pavel Valta**. Po jeho předčasné smrti nějaký čas hospodařila vdova po něm **Alžběta Valtová**. (Případně by to mohla být vdova po Pavlu Kryzmarovi, což však jest méně pravděpodobné.) Po ní
- 1699 ujal syn předešlých **Jan Valta**. Poněvadž valně nehosodařil,
- 1702 ujal od vrchnosti bratr předešlého **Matěj Valta II.** Po něm
- 1749 ujal syn předešlého **Jakub Valta** a po jeho smrti vdova po něm **Anna**. Od ní
- 1782 ujal syn předešlých **Jan Valta II.** Po jeho smrti (1813)
- 1827 ujal syn předešlého **Martin Valta**. Když se oženil, postoupil 1827 manželce **Magdaléně Valtové** polovici usedlosti. Po Martinnově smrti 1853 ujala vdova Magdalena Valtová celý statek. Od ní
- 1853 ujali manželé syn předešlých **Josef Valta s Annou r. Siblíkovou**. Od nich
- 1878 ujal syn předešlých **Josef Valta II.**, 1882 ujala jeho manželka **Anna** polovici statku. Od nich

1911 ujali manželé: syn předešlých **Václav Valta** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Václav Valta 18. IV. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v zemědělském archivu, v AZČ v Praze a od okr. soudu v Příbrami, původní převodní spisy a ověřené výpisy z pozemkových katastrů v AZČ v Praze. — Došlo ČZR č. 10585/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1445/38, navrhl Dr Václav Davídek.

21. ŠPALKOVÉ v Žáru čp. 16. — 1654.

Žár (p. Čkyně, okr. Volyně) patřil k panství Nové Hrady. V selské usedlosti, jež dostala a podnes má čp. 16, hospodařili Špalkové přinejmenším od 1654 a hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Žáru čp. 16:

1654 jmenuje se zde **Jan Špalek** (nar. asi 1598, manž. zem. 1683).

Po něm

1694 ujal syn předešlého **Martin Špalek** (nar. 1661, odd. 1694 s Annou, zem. 1721). Po něm

1729 ujal syn předešlého **Bartoloměj Špalek** (nar. 1701, odd. 1729 s Kateřinou r. Koudelovou, zem. 1780). Po něm

1756 ujal syn předešlého **Jan Špalek II.** (nar. 1732, odd. 1. 1756 s Annou, 2. 1782 s Lidmilou r. Blahovcovou, zem. 1805). Od něho

1797 ujal syn předešlého **Martin Špalek II.** (nar. 1763, odd. 1797 s Annou r. Fejtlovou, zem. 1841). Od něho

1830 ujali manželé: syn předešlého **Vojtěch Špalek** (nar. 1808, zem. 1875; odd. 1830) s **Annou** r. Pubalovou. Od nich

1858 ujali manželé: syn předešlých **Vojtěch Špalek II.** (nar. 1834, zem. 1884; odd. 1858) s **Josefou** r. Kordíkovou. Od nich

1892 ujali manželé: syn předešlých **Václav Špalek** (nar. 1869, odd. 1892) s **Kateřinou** r. Blahovcovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Václav Špalek 30. V. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu ve Volyni, výpisy z pozemkových katastrů v AZČ v Praze a původní převodní spisy; též dva přehledy posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 13740/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1446/38, navrhl Dr Václav Davídek.

22. MACHÁČKOVÉ ve Rzích čp. 14. — 1719.

Rzy (p. Zámrsk, okr. Vysoké Mýto) patřily k panství Vysoké Mýto. V selské usedlosti čp. 14 známe nejstaršího hospodáře Václava Čejpa, po němž 1719 ujal statek Jiří Macháček, jehož potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Rzích čp. 14 z rodu Macháčků:

- 1719 koupil usedlost **Jiří Macháček**. Po něm
 1754 ujal syn předešlého **Josef Macháček**. Po jeho smrti hospodařila vdova. Po ní
 1780 ujal syn předešlých **Jan Macháček** (zem. 1828). Od něho
 1817 ujal syn předešlého **Vojtěch Macháček** (zem. 1874). Od něho a jeho manželky **Doroty**
 1843 ujali manželé: syn předešlých **Václav Macháček** (zem. 1874) s **Annou r. Hrubšovou**. Roku 1874 ujala vdova Anna Macháčková též druhou polovicí. Po ní
 1883 ujali manželé: syn předešlých **František Macháček** (zem. 1922) s **Žofii**. Po nich
 1923 ujal syn předešlých **František Macháček II.**, od něhož 1929 ujala jeho manželka **Anna** polovinu usedlosti. Nynější pospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Macháček 10. VI. 1938. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu ve Vysokém Mýtě a výtahy z matrik zemřelých v Zámrsku. — Došlo ČZR č. 15547/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1479/38, navrhl Dr Václav Davídek.

23. KŘÍŽOVÉ ve Vrábči čp. 4. — 1626.

Vrábče (p. Česká Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Český Krumlov. Všechny hospodáře, které známe v selské usedlosti čp. 4, byli a jsou z rodu Křížova. Již před 1626 tu hospodařil Jakub Kříž; nevíme, jak dlouho a kdo před ním, jeho potomci tu hospodaří v přímé mužské řadě posud.

- Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 4:
- 1626 po smrti svého otce ujal syn předešlého **Matouš Kříž**. Po něm
 1709 ujal syn předešlého **Šimon Kříž** (manž. Kateřina). Po něm
 1757 ujal syn předešlého **Šebestián Kříž** (nar. 1730). Po něm
 1792 ujal syn předešlého **Matouš Kříž II.** (nar. 1761). Po jeho smrti hospodařila vdova **Anežka Křížová**. Od ní
 1818 ujal syn předešlých **Martin Kříž** (nar. 1794; manž. Kateřina). Po něm
 1856 ujal syn předešlého **Kašpar Kříž** (nar. 1821), od něhož 1857 ujala jeho manželka **Marie** polovinu statku. Po nich
 1883 ujal syn předešlých **Kašpar Kříž II.** (nar. 1859), od něhož 1887 ujala jeho manželka **Terezie** polovinu usedlosti. Po nich
 1914 ujali manželé: syn předešlých **František Kříž** (nar. 1888) a **Anna** (první manželka); 1925 ujal týž František Kříž s **Kateřinou** (druhou svou manželkou), kterážto Kateřina 1930 ujala celý statek. Od ní
 1937 ujal celou usedlost syn předešlých **František Kříž II.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Kříž 7. VI. 1938, dodatek 5. XI. 1938. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Čes.

Krumlově a v Čes. Budějovicích a rodová posloupnost podle matrik. — Došlo ČZR č. 14723/38 a 399/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1480/38 a 2383/38, navrhl Dr Václav Davídek.

24. BABOROVÉ v Černíkově čp. 4. — 1608.

Černíkov (p. a okr. Strakonice) patřil k panství Štěkeň. Ve veliké selské usedlosti čp. 4 „od starodávna Baborovské“ hospodařil rod toho jména pravděpodobně již od XV. věku, anebo aspoň byl v Černíkově usídlen. Za prokázanou dobu starousedlosti v čp. 4 možno považovati léta od 1608. Příjmení, prvně nepochybně „Bavor“, od poloviny XVIII. století se ustálilo vlivem krajové lidové mluvy v „Babor“. Rod Baborů tu hospodaří v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Černíkově čp. 4:

- 1608 jmeneje se **Babor** v usedlosti, která jest pravděpodobně čp. 4.
1628 hospodařil zde **Vít Babor**; 1651 se píše „grunt Vítka Babora jest zaplacen“. Po něm
1654 jmeneje se tu **Jan Babor** (manž. byla Dorota) v berní rulli a 1666 v pozemkové knize. Po něm
1694 ujal syn předešlého **Matěj (Matouš) Babor** (nar. 1655, manž. Veronika, zem. 1744); jmeneje se též 1713 v t. zv. tereziánském katastru. Po něm
1748 jmeneje se hospodářem syn předešlého **Matěj (Matouš) Babor II.** (nar. 1706, manž. Ludmila, zem. 1769); též 1752. Po něm
1789 ujal syn předešlého **Matěj (Matouš) Babor III.** (nar. 1740, manž. Ludmila, zem. 1801). Po něm hospodařila vdova **Ludmila Baborová**. Od ní
1816 ujal syn předešlých **Václav Babor** (nar. 1792, manž. Kateřina, zem. 1854). Od něho
1845 ujali manželé: syn předešlého **Václav Babor II.** (nar. 1822, zem. 1891) s **Barborou** r. Řapkovou. Od nich
1870 ujali manželé: syn předešlých **Josef Babor** (nar. 1846, zem. 1880) s **Annou** r. Balounovou. Po nich
1903 ujali manželé: syn předešlých **Václav Babor III.** (nar. 1876) s **Barborou** r. Bláhovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Václav Babor 10. III. 1938, dodatek 20. VIII. 1938. Doklady: Ověřený výpis z farních desátků v Radomyšli (a jejich fotografie), ověřené výpisy z pozemkových knih v zemědělském archivu a v AZČ v Praze a původní převodní spisy. — Došlo ČZR č. 7731/38 a 20733/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1494/38 a 1338/39, navrhli Doc. Dr Václav Černý a Dr Václav Davídek.

25. SALAČOVÉ v Mšeci čp. 63. — 1688.

Mšec (p. v místě, okr. Nové Strašecí) byl sídlem panství. Bývala zde velká selská usedlost o jednom a půl lánu. Za hospodáře Šimona Procházky 1688 vrchnost oddělila půllán v samostatnou chalupu, v níž usadila Ondřejku Klajnu. Jeho mužští potomci zde hospo-

dařili do 1800, kdy usedlost zdědila dcera vdaná za Salače; tak po-kračuje rod Klajnů v rodě Salačů a to v přímé řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Mšeci čp. 63 z rodu Klajn-Salač:

- 1688 koupil tuto novou usedlost **Ondřej Klajn**. Od něho
1720 ujal syn předešlého **Matěj Klajn** (nar. 1705, odd. 1727 s Kateřinou, zem. 1751). Po něm
1772 ujal syn předešlého **Jan Klajn** (nar. 1729, odd. 1778 s Josefou r. Kristetskou, zem. 1798). Usedlost po něm zdědila jeho dcera **Anna**, nar. 1782. Ji
1800 pojal za manželku a tím také ujal usedlost **Matěj Salač** (nar. 1780, zem. 1862). Od nich
1829 ujal syn předešlých **Jan Salač** (nar. 1804, odd. 1829 s Marií roz. Kašparovou, zem. 1857). Po něm hospodařila vdova **Marie Salačová**, ačkoliv již hned
1857 zápisně ujal syn předešlých **Jan Salač II.** (nar. 1845, odd. 1869 s Marií r. Utěšilovou, zem. 1886). Jeho manželka **Marie Salačová** ujala 1869 jednu a 1886 druhou polovinu usedlosti. Po její smrti
1889 ujal syn předešlých **Čeněk Salač** (nar. 1871), jenž postoupil polovinu usedlosti 1893 první manželce **Marii r. Mauerové**, po jejíž smrti 1930 jest majitelem celé usedlosti (oddán po druhé 1933 s Marií r. Pospíšilovou). Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Čeněk Salač 22. IV. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Novém Strašecí, původní převodní spisy a ověřený přehled rodové posloupnosti podle matrik v Mšeci.
— Došlo ČZR č. 10770/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1770/38, navrhl Dr Václav Davídek.

26. PALKOVÉ v Drozdově čp. 37. — 1654.

Drozdov (p. Cerhovice, okr. Hořovice) patřil k panství Točník. Roku 1654 „Jíra Štender, jsa člověk věkem sešlý a nemoha pracovati a živnost tuto od vojenského běhu zase vystavěti, prodal jest tento grut se vším k nému příslušenstvím Ondřeji Palkovi za summu 34 kop miš. 22 gr.“ Týž hospodář pak selský statek do 1674 dovyplatil „a tak má grut tento zaplacený“, odevzdal jej synovi; potomci v mužské řadě hospodaří v něm posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Drozdově čp. 37:

- 1654 koupil usedlost **Ondřej Palek** (manž. Markéta). Od něho
1677 ujal syn předešlého **Martin Palek**. Od něho
1720 ujal syn předešlého **Jan Palek**. Po něm
1754 ujal zatímně starší syn předešlého **František Palek** do vzrostu dědice-bratra Jana. Skutečně od něho
1765 ujal bratr předešlého hospodáře a pravý dědic **Jan Palek II.**
Po něm
1807 ujal syn předešlého **Tomáš Palek**. Od něho

1860 ujali manželé: syn předešlého **František Palek II.** a **Josefa** roz. Sládková. Po smrti svého manžela 1864 ujal Josefa Palková celou usedlost. Od ní

1874 ujali manželé: syn předešlých **Jan Palek III.** a **Marie r. Zimová.** Od nich

1915 ujali manželé: syn předešlých **František Palek III.** a **Marie.** Nyjší hosrodaři a žadatelé.

P o c t a 1938: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Palek 5. VIII. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Horovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 20113/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 2256/38, navrhl Dr Václav Davídek.

27. HOLEČKOVÉ ve Velké Chuchli čp. 8. — 1728.

Velká Chuchle (p. Praha 64, okr. Praha-jih či Zbraslav) patřila k panství Zbraslav. V selské usedlosti nyní čp. 8 známe nejstaršího hospodáře Pavla Esterle. Po jeho smrti byl sem dosazen 1728 Tomáš Holeček; jeho rod hospodařil zde v přímé mužské řadě do 1930, kdy statek ujal bratr předešlého hospodáře a od něho 1932 jeho sestra Magdaléna r. Holečková, vdaná Wildmannová; hospodaří posud.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Velké Chuchli čp. 8:

1728 ujal **Tomáš Holeček.** Po něm asi

1764 ujal syn předešlého **Jiří Holeček.** Po něm asi

1796, zápisně 1803, ujal syn předešlého **Jan Holeček.** Po něm

1831 ujali manželé: syn předešlého **Josef Holeček** s **Marií r. Liškovou.** Po nich

1870 ujali manželé: syn předešlých **Josef Holeček II.** s **Annou r. Křížovou.** Po nich

1920 ujal syn předešlých **Antonín Holeček** (nar. 1873). Po něm

1930 ujal bratr předešlého **Josef Holeček III.** (nar. 1874). Po něm

1932 ujala sestra předešlého **Magdalena r. Holečková**, vdaná (1905) **Wildmannová.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1939: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podala Magdalena Wildmannová 30. VIII. 1938 později dodatek. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu na Zbraslavu a ověřené výtahy z matrik narozených u děkanského úřadu na Zbraslavu nad Vlt. — Došlo ČZR č. 13204 a 22715/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 701/39, navrhl Dr Václav Davídek.

28. PEKAŘOVÉ v Ohrazenicích čp. 6. — 1613.

Ohrazenice (p. i okr. Turnov) patřily k panství Rohozec. V jedné ze zdejších selských usedlostí hospodaříval Václav Červený a po něm 1613 ujal syn Jan Červený. Po něm pak 1636 ujal bratr předešlého hospodáře Jakub Červený, pekař; týž spojil tuto usedlost s polovicí půdy od statku Šimáčkovského, který držel již od 1633 od pozůstalé vdovy Šimáčkové. Patrně k odlišení od svého bratra a

případně jiných příbuzných jména Červených byl psán také Pekař, na př. v berní rulli 1654. Jeho potomci se zvou nejdříve Červený jinak Pekař a potom i dodnes jenom Pekař; hospodaří zde v chalupnické polovině původního statku posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Ohrazenicích čp. 6 jménem Červený, později též Pekař a tak jedině podnes:

- 1613 po otci Václavovi Červeném ujal jeho syn **Jan Červený**. Po něm od vdovy
- 1636 ujal bratr předešlého **Jakub Červený, Pekař**; jmenuje se tu také 1654. Ten statek rozdělil, zdá se však, že ještě nějakou dobu zůstal statek celý. Z toho v nynějším čp. 6 po něm
- 1687 se jmenuje syn předešlého **Jan Červený jinak Pekař**. Od něho 1710 ujal chalupnickou polovici syn předešlého **Adam Pekař** (odd. 1710 s Annou?). Po jeho smrti hospodařila vdova **Anna Pekařová**. Od ní
- 1740 ujal syn předešlých **Václav Pekař** zvaný Dolení. Po něm
- 1761 ujala dcera předešlého **Magdalena r. Pekařová**, vdaná za **Jana Jelínka**. Brzy však
- 1771 ujal bratr předešlé (patrně právní dědic) **Václav Pekař II.** (manž. Kateřina r. Jirošová). Od něho
- 1800 ujal syn předešlého **Václav Pekař III.** (nar. 1776, manž. Alžběta Samšová). Od něho
- 1832 ujal syn předešlého **Josef Pekař** (nar. 1811, odd. 1834 s Annou r. Nejedlou). Po něm
- 1860 ujal syn předešlého **František Pekař** (nar. 1840, odd. 1863 s Annou r. Strnadovou). Po jeho smrti 1885 ujala vdova **Anna Pekařová**. Od ní
- 1914 ujali manželé: syn předešlých **Josef Pekař II.** (nar. 1880, odd. 1914) s **Emilií r. Andělovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1939: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Josef Pekař 25. VIII. 1938. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní převodní spisy, ověřené výpis z matrik narozených a oddaných u f. ú. v Přepeřích a Jenišovicích. — Došlo ČZR č. 22044/38, referent Dr Petr Prach; SVK č. 700/39, navrhl Dr Václav Davídek.

29. KAFKOVÉ v Řepči čp. 2. — 1654.

Řepeč (p. Opařany, okr. Tábor) patřil k statku Stádlec. V selké usedlosti nyní čp. 2 hospodařil rod Kafků (původně psáno Kavků) určitě od 1761 a velmi pravděpodobně již od 1654 v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Řepči čp. 2:

- 1654 jmenuje se zde **Václav Kafka** (manž. Eva). Po něm
- 1674 jmenuje se tu asi syn předešlého **Jan Kafka** (nar. 1653, odd. 1672 s Voršilou). Po něm
- 1713 jmenuje se zde pravděpodobně syn předešlého **Jiří Kafka** (manž. Dorota). Po něm patrně kolem

- 1748, kdy se jmenuje (není-li to stejnojmenný otec) a 1761 zápisně ujal syn předešlého **Jiří Kafka II.** (nar. 1720, manž. Rozálie, zem. 1807). Od něho
- 1797 ujal syn předešlého **Jakub Kafka** (nar. 1750, odd. 1778 s Růzálí, zem. 1814). Od něho
- 1820 ujal syn předešlého **Martin Kafka** (nar. 1778, odd. 1800 s Veronikou, zem. 1863). Od něho (neduživého) hned ještě
- 1820 ujal syn předešlého **Jakub Kafka II.** (tehdy právě na vojně; nar. 1801, odd. 1830 s Annou, zem. 1871). Od něho
- 1857 ujali manželé: syn předešlého **Jakub Kafka III.** (nar. 1831, zem. 1915) s **Anastázíí**. Později, 1879 ujal Jakub Kafka III. i druhou polovici usedlosti. Od něho
- 1887 ujali manželé: syn předešlých **Jan Kafka II.** (nar. 1856, zem. 1903; odd. 1882) s **Marií**. Po jeho smrti 1904 ujala vdova Marie Kafková i druhou polovici. Od ní
- 1912 ujali manželé: syn předešlých **František Kafka** (nar. 1883, odd. 1912) s **Marií**. Roku 1928 ujal i druhou polovici. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1939: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Kafka 10. XII. 1938. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Táboře a ověřený přehled rodové posloupnosti hospodářů podle matrik u f. ú. v Opařanech. — Došlo ČZR č. 8777/39 referent Dr Petr Prach; SVK čís. 702/39, navrhl Dr Václav Davídek.

30. ŠVORBOVÉ v Horních Krutech čp. 4. — 1788.

Horní Kruty (p. v místě, okr. Kouřim) patřily k panství Kostelec na Černými lesy. V selské usedlosti od Josefa Drahoty 1788 se usadil rod psaný prvně Švolba, asi od poloviny XIX. věku Švorba. Došlo v něm k adoptaci člena vedlejší rodové větve a tím k pokračování řady hospodářů v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Horních Krutech čp. 4:

- 1788 koupil **Jan Švorba** (nar. 1746 v Dolních Krutech). Od něho
1812 ujali manželé: syn předešlého **Vojtěch Švorba** (nar. 1792, odd. 1812) s **Kateřinou** r. Černíkovou. Od nich
- 1835 ujali manželé: syn předešlých **Jan Švorba II.** (nar. 1817, odd. 1835) s **Barborou** r. Šourkovou. Od nich
- 1873 ujali manželé: adoptovaný syn předešlých **Josef Švorba** (skutečně byl synem Josefa a Barbory Švorbových v Hryzelicích čp. 5, a byl adoptován manžely Janem a Barborkou Švorbovými výnosem krajského soudu v Kutné Hoře č. 2306 z 28. III. 1868; nar. 1850, zem. již 1873) s **Františkou** r. Procházkovou. Po jeho předčasné smrti vdova Františka Švorbová se vdala po druhé 1878 za svagra **Antonína Švorbu** (rodáka též z Hryzelic). Již předtím,
- 1874 zapsána polovice usedlosti pohrobkovi, **Josefu Švorbovi II.** (nar. 1874); polovicí Františky Švorbové 1900 ujala jeho 1.

manželka **Marie**, po jejíž smrti 1904 ujal tuto polovici ovdovělý Josef Švorba a téhož roku 1904 ujala ji jeho 2. manželka též **Marie** Švorbová. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1939: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Švorba 8. III. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Kouřimi a ověřené výpisy z matrik u f. ú. v Horních Krutech. — Došlo ČZR č. 6892/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 724/39, navrhl Dr Václav Davidek.

31. LOHNIŠTÍ v Ostřetíně čp. 46. — 1620.

Ostřetín (p. i okr. Holice v Čechách) patřil k panství Pardubice. V selské usedlosti druhdy Jiříka Přenosila od sirotků po něm 1620 se zakoupil nový rod: Matěj Lohenský (syn Jana Lohenského); jeho potomci od konce XVIII. věku jsou psáni Lohinský a Lohynský a záhy potom a podnes Lohniský; hospodaří v tom statku v mužské řadě posud. Rod Lohniských byl usazen již v XVI. století v Rovni i jinde.

Přehled posloupnosti hospodářů v Ostřetíně čp. 46:

- 1620 koupil **Matěj Lohniský**. Záhy a neženat zemřel a tu od jeho otce Jana Lohniského
1640 ujal bratr předešlého **Jiří Lohniský**. Od něho, věkem sešlého,
1671 ujal bratr předešlého **Václav Lohniský**. Od něho
1716 ujal syn předešlého **Jan Lohniský**. Po něm
1731 ujal syn předešlého **Matěj Lohniský II.** Po jeho smrti vdova **Lidmila** Lohniská se vdala po druhé za **Jana Zykla**, který tu hospodařil od 1746. Od něho
1766 ujal pravý dědic-syn předešlého **Jakub Lohniský**. Od něho
1795 ujal syn předešlého **František Lohniský**. Po něm
1835 ujal syn předešlého **František Lohniský II.**; podle právního přířknutí 1837 hospodařila do jeho zletilosti matka-vdova **Anna Lohniská**. Později polovici statku ujala hospodařova manž. **Anna**. Od nich
1865 ujali manželé: syn předešlých **Josef Lohniský** s **Františkou**. Od nich
1897 ujali manželé: syn předešlých **František Lohniský III.** s **Marií**. Po jeho smrti 1918 ujala vdova **Marie Lohniská** i druhou polovici. Od ní
1938 ujal syn předešlých **František Lohniský IV.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1939: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal František Lohniský 16. III. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih u Musejního spolku v Pardubicích, v AZČ v Praze a od okr. soudu v Holicích v Čechách. — Došlo ČZR č. 7792/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 725/39, navrhl Dr Václav Davidek.

32. TMĚJOVÉ v Pohoře čp. 1. — 1665.

Pohoř (p. Sebranice, okr. Litomyšl) patřil k panství Litomyšl. V selské usedlosti, která dostala čp. 2, později 1, hospodařil rod Tmějů již před 1665, kdy tu byl Václav Tměj (starší). Po něm 1665 ujal jeho syn a dále v přímé mužské řadě hospodaří zde Tmějové podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Pohoře čp. staré 2, nové 1:
1665 ujal od otce Václava jeho syn **Jan Tměj** (nar. 1634, manž. 1. Filoména, 2. Mariána r. Votřelová). Od něho
1693 ujal syn předešlého **Šimon Tměj** (nar. 1665, odd. 1693 s Kateřinou r. Huškovou). Od něho
1737 ujal syn předešlého **Jan Tměj II.** (nar. 1706, odd. 1734 s Mariánou r. Andrlarovou). Od něho
1764 ujal syn předešlého **Prokop Tměj** (nar. 1740, manž. Kateřina). Od něho
1792 ujal syn předešlého **Jan Tměj III.** (nar. 1757, odd. 1788 s Mariánou r. Kysilkovou, zem. 1819). Po něm
1819, zápisně 1840 ujal syn předešlého **Jan Tměj IV.** (nar. 1789, odd. 1822 s Eleonorou r. Pavlišovou, zem. 1841). Po něm
1841 ujal syn předešlého **Jan Tměj V.** (nar. 1829, odd. 1853 s Mariánou r. Votřelovou). Po něm
1878 ujali manželé: syn předešlého **Jan Tměj VI.** (nar. 1854, odd. 1878) s **Eleonorou r. Kopeckou**. Od ní
1910 ujali manželé: syn předešlých **Jan Tměj VII.** (nar. 1881, odd. 1. 1910) s **Žofii r. Havranovou**. Po její smrti oženil se 1919 po druhé s Annou r. Koukalovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1939: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Jan Tměj 3. XII. 1938: Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a původní převodní spisy a ověřený přehled rodové posloupnosti podle matrik u f. ú. v Sebranicích. — Došlo ČZR čís. 2703/38 referent Dr Petr Prach; SVK č. 726/39, navrhl Dr Václav Davídek.

33. TYŠLEROVÉ v Jarošově čp. 13. — 1747.

Jarošov nad Nežárkou (p. v místě, okr. Jindřichův Hradec) patřil k panství Jindřichův Hradec. V selské usedlosti nyní čp. 13 býval usazen rod Vítků: 1689 od Josefa Vítka ujal jeho syn Matěj. Roku 1713 Matěj Vítků prodal statek Martinu Hejdovi a po něm 1747 jej koupil Jakub Tyšler, původně zvaný (v matrikách) Kreiffapport. Jeho potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Jarošově čp. 13 z rodu Tyšlerů:
1747 koupil usedlost **Jakub Tyšler** (manž. Voršila). Po něm
1790 ujal syn předešlého **Václav Tyšler** (nar. 1756, odd. 1778 s Kateřinou r. Dvořákovou). Od něho
1808 ujal syn předešlého **Jan Tyšler** (nar. 1782, odd. 1808 s Kateřinou r. Masářovou). Od něho

- 1843 ujal syn předešlého **Prokop Tyšler** (nar. 1810, odd. 1843 s Marií r. Lukešovou). Od něho
- 1875 ujal syn předešlého **František Tyšler** (nar. 1884, odd. 1877 s Barborou r. Kreplovou), od něhož 1877 ujala manž. **Barbora Tyšlerová** polovici usedlosti a záhy potom, 1880, jako vdova ujala i druhou polovici statku. Když se 1881 vdala po druhé za **Jana Andrle**, postoupila mu 1881 polovici usedlosti. Ale brzy potom, 1883, po jeho smrti ujala tuto polovici zpět. Od ní pak
- 1898 ujal pravý dědic-syn předešlých **Antonín Tyšler** (nar. 1878, odd. 1901 s Marií r. Johovou), od něhož 1901 ujala manž. **Marie Tyšlerová** polovici usedlosti. Od nich
- 1939 ujali manželé: syn předešlých **František Tyšler II.** (nar. 1902, odd. 1939). s Boženou r. Chytrovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

Poc ta 1939: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Tyšler 7. III. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Jindřichově Hradci, původní převodní spisy a ověřené výpisy z matrik u f. ú. v Jarošově. — Doso ČZR č. 6680/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 750/39, navrhl Dr Václav Davídek.

34. VERFLOVÉ ve Vinařicích čp. 31. — 1704.

Vinařice (p. Dobrovice, okr. Mladá Boleslav) patřily k panství Dobrovice. V jedné ze selských usedlostí hospodařival Václav Štefan. Pozůstalá vdova po něm vdala se asi 1704 po druhé za Mikuláše Verfla z Bojetic. Rod tohoto Verfla hospodařil zde v přímé řadě v celé usedlosti do 1798, kdy byl statek rozdělen a Verflové pak počírají v polousedlosti čp. 31 podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vinařicích čp. 31:

- 1704 (asi) přiženil se sem **Mikuláš Verfl** (nar. 1676) a ujal statek. Oženil se pravděpodobně po druhé s Lidmilou r. Brožovou. Když 1733 zemřel, vdova **Lidmila Verflová** se vdala po druhé za **Jana Půldu**, jenž 1734 ujal statek. Po jeho předčasné smrti vdova Lidmila se vdala po třetí za **Tomáše Půldu** a proto témuž 1740 jest usedlost zapsána. V obou případech arci jen do vzrostu pravého dědice. Od nich skutečně
- 1756 ujal pravý dědic-syn předešlého **Václav Verfl** (nar. 1732, manž. Lidmila, zem. 1770). Vdova **Lidmila Verflová** vdala se po druhé za **Matěje Dragouna**, jenž 1781 ujal dočasně usedlost. Od nich
- 1797 ujal pravý dědic-syn předešlého **Josef Verfl** (nar. 1773, zem. 1834). Týž oddělil polovinu usedlosti (bez budov) svému bratru Jan Verflovovi. Původní stavení čp. 31 zůstalo Josefovovi Verflovovi a jeho potomkům. Od něho, „z té příčiny, poněvadž skrze starost déle hospodařit si netroufá a u svého syna Josefa zkušenost nalézá, že mu tuto živnost k vlastnímu spravování odevzdát může“,
- 1830 ujal syn předešlého **Josef Verfl II.** (nar. 1812, zem. 1883). Po

smrti své manželky **Anny** 1863 ujal i její polovici usedlosti. Od něho

1868 ujali manželé: syn předešlých **Josef Verfl III.** (nar. 1842, zem. 1921) s 1. manž. **Katerinou**. Po její smrti 1871 ujal i druhou polovici usedlosti, oženil se po druhé a 1872 ujala jeho 2. manž. **Marie r. Tomanová** jednu polovici. Od nich

1904 ujali manželé: syn předešlých **František Verfl** (nar. 1872) s **Marií**, po jejíž smrti 1929 ujal i druhou polovici usedlosti a 1930 ji postoupil 2. manželce též **Marii Verflové**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1939: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Verfl 15. IV. 1939: Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Mladé Boleslavě, výpis z matrik. — Došlo ČZR č. 9354/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 980/39, navrhl Dr Václav Davídek.

35. KUČEROVÉ v Komárově čp. 23. — 1680.

Komárov (p. Kladruby nad Labem, okr. Chlumec nad Cidlinou) patřil k panství Chlumec nad Cidl. V chalupnické usedlosti Martina Mrňáka usadil se 1680 Tomáš Kučera a jeho rod zde hospodaří v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Komárově čp. 23:

1680 ujal chalupu **Tomáš Kučera** (zem. 1706). Po něm

1710 ujal syn předešlého **Jan Kučera**. Po něm

1738 ujal syn předešlého **Václav Kučera**, „Poněvadž Václav Kučera starý pro svou starost a nemožnost na této chalupnické živnosti déle hospodařiti sobě netroufal a všelikejm povinnostem zadost činiti v tom stavu nebyl, z té příčiny tehdy slavný kancelář jeho syna Václava mladšího na tuto živnost (však toliko jen do vztřstu mladšího bratra Jana na 17 let) dosadil“; tak řecky
1767 ujal syn předešlého **Václav Kučera II.** (odd. 1768 s Magdalénou r. Kudrnovou). Skutečně však jejich potomci zůstali již v této chalupě čp. 23 (a jmenovaný Jan Kučera usadil se 1793 v čp. 14). Po něm

1823 ujal syn předešlého (t. j. nikoliv dědic podle zápisu z 1767) **Jan Kučera II.** (nar. 1770, zem. 1829). Po něm

1831 ujal syn předešlého **Václav Kučera III.** (nar. 1804, zem. 1850). Po něm

1864 ujal syn předešlého **Václav Kučera IV.** (nar. 1844, odd. 1869 s Alžbětou r. Dítětovou, zem. 1923), od něhož 1869 ujala jeho manž. **Alžběta** polovici. Od nich

1900 ujali manželé: syn předešlých **Jan Kučera III.** (nar. 1869, odd. 1897) s **Anastázií**. Od nich

1934 ujali manželé: syn předešlých **Ladislav Kučera** (nar. 1901, odd. 1934) s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1939: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Ladislav Kučera 23. III. 1939. Doklady: Ověřené výpisy

z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Chlumci nad Cidlinou a ověřený nástin rodové posloupnosti podle matrik u f. ú. ve Vápnci.
— Došlo ČZR č. 8877/39 referent Dr Petr Prach; SVK č. 981/39, navrhl
Dr Václav Davídek.

36. PICOVÉ v Chlístově čp. 10 a 25. — 1713 a 1783.

Chlístov (p. Hořičky, okr. Česká Skalice) patřil k panství Náchod. Bývala zde selská usedlost, v níž hospodařil 1654 Jiří Brajtr. Někdy kolem 1700 usadil se zde rod Pechanců, zvaný též Pechan a posléze i podnes prostě Pich. Rod Pichů v této usedlosti známe určitě 1713; v Chlístově vůbec, v jiných usedlostech byl již 1651: Jan a Jakub Pechanec, též 1654 Jakub Pechanec; roku 1713 je zapsán Jiří Pich a 1721 Václav Pich v usedlosti, která později dostala čp. 10 a 1783 bylo od ní odděleno čp. 25. Jejich potomci hospodaří v obou polousedlostech v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Chlístově čp. 10 a 25:
1713 jmenuje se tu, tehdy ještě v celé usedlosti, **Jiří Pich** (nar. 1659, odd. 1683 s Alžbětou r. Franzovou). Po něm
1721 jmenuje se zde syn předešlého **Václav Pich** (nar. 1686, manž. Dorota, zem. 1745). Někdy po
1750 ujal syn předešlého **Josef Pich** (nar. 1732 manž. Marie). Jest zapsán v usedlosti čp. 10. Roku 1783 oddělil polovinu usedlosti svému synu **Václavu Pichovi II.** — je to čp. 25 — takže potom následovaly v obou chalupnických usedlostech dvě větve Pichova rodu souběžně.

Čp. 10.

1783 zůstává hospodářem **Josef Pich**; po jeho smrti hospodařila vdova **Marie** Pichová. Od ní
1788 ujal syn předešlých **Josef Pich II.** (nar. 1761, odd. 1791 s Františkou r. Čapkou, zem. 1825). Od něho
1824 ujal syn předešlého **Josef Pich III.** (odd. 1836 s Františkou roz. Mikšovou). Od něho
1879 ujal syn předešlého **Josef Pich IV.** (zem. 1917). Po něm
1918 měl ujmouti bratr předešlého **Karel Pich** (manž. Berta r. Poláková), zemřel však již 1917 a proto po něm
1919 ujal syn předešlého **Dr Josef Pich**. Nynější hospodář a žadatel.

Čp. 25.

1783 ujal jednu polovinu syn předešlého **Václav Pich II.** Od něho
1818 ujal syn předešlého **Antonín Pich**. Od něho
1849 ujal syn předešlého **Antonín Pich II.** Od něho
1886 ujal syn předešlého **Antonín Pich III.** Od něho
1909 ujal syn předešlého **Josef Pich II.** Nynější hospodář a žadatel.

Pocty 1939: Oběma větvím zvlášt pamětní listy a bronzové plakety.

Žádosti podali Dr Josef Pich (z čp. 10) a Josef Pich (z čp. 25) 25. II. 1939. Doklady: Ověřené výpisy ze seznamu obyvatelstva 1651 v archivu

min. vnitra v Praze, z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v České Skalici a ověřené výpis z matrik u f. ú. v Hořičkách. — Došlo ČZR č. 6204/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1060/39, navrhl Dr Václav Davídek.

37. ŠEBKOVÉ v Dolních Měcholupech čp. 1. — 1721.

Dolní Měcholuupy (p. Hostivař, okr. Říčany) patřily k panství Uhříněves. V selské usedlosti čp. 1 žije rod Šebků prokazatelně již od 1721 v přímé mužské řadě podnes (třebaže v sedmdesátých letech XVIII. věku na krátký čas odtud Šebek odsazen, ale záhy ujal statek znova a udržel jej).

Přehled posloupnosti hospodářů v Dolních Měcholupech čp. 1:

- 1721 ujal statek **Jiří Šebek**. Roku 1758 k vdově **Terezii Šebkové** se přiženil **Václav Lejsek** a příštího roku 1759 třetí manžel **Jan Hlásný**. Od nich
1763 ujal pravý dědic-syn předešlých **Václav Šebek** (nar. 1740, odd. 1763 s Janou r. Rathouskou). „Václav Šebek zdědil tento grunt od otce svého Jiříka Šebka v roce 1771, ale musel takový skrz nemožnost **Václavovi Horálkovi** popustit, však ale skrz nehospodářství Václava Horálka opět nastoupil v roce 1775“. Po něm
1807 ujal syn předešlého **Tomáš Šebek** (nar. 1778, odd. 1800 s Barbarou r. Kvapilovou). Po něm
1846 ujali manželé: syn předešlého **Tomáš Šebek II.** (nar. 1824, odd. as 1846) s **Barborou** r. Havelkovou. Od nich
1873 ujali manželé: syn předešlých **Josef Šebek** (nar. 1847, odd. as 1873) s **Annou** r. Hybšovou. Od nich
1910 ujali manželé: syn předešlých **Josef Šebek II.** (nar. 1878, odd. as 1910) s **Růženou** r. Prokešovou. Nynější hospodáři a žatitelé.

Poc ta 1939: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Šebek 10. IX. 1939. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní převodní spisy a výpis z matrik u f. ú. v Uhříněvsi. — Došlo ČZR č. 26024/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1541/39, navrhl Dr Václav Davídek.

38. KOŠTÁLOVÉ ve Starých Smrkovicích čp. 1. — 1691.

Staré Smrkovice (p. Ohništany, okr. Nový Bydžov) bývaly sídlem panství. Chalupnická usedlost, spojená s výsadní hospodou, měla 1691 hospodáře Mikuláše Melichárka, potom jeho syna a pak jeho zetě Koštála. Tak rod Melichárek-Koštál spojen po přeslici a hospodaří zde v přímé řadě podnes. Chalupa mívala čp. 3, nyní 1.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Starých Smrkovicích čp. staré 3, nové 1 z rodu Melichárek-Koštál:

- 1691 kupili chalupu s hospodou **Mikuláš Melichárek**. Po něm
1717 ujal syn předešlého **Jan Melichárek**. „Jan Melichárek, byv ještě dobrým, chvalitebným hospodářem, ale skrz 14 let od

- Pána Boha všemohoucího slepotou navštívený, prodal chalupu, krčmu výsadní, v těch mezech, právech a služebnostech, jak od starodávna stojí, Františku Koštálovi, zeti, jenž se sem k dceři Eleonoře příženil". Tedy od něho
- 1755 ujali manželé: dcera předešlého **Eleonora r. Melichárková** s **Františkem Koštálem**. Týž však záhy zemřel a tu vdova Eleonora Melichárková-Koštálová se vdala po druhé za **Františka Kruncábla**, jenž 1759 ujal chalupu; a po jeho smrti vdala se po třetí, za **Jana Kulíčku**, který 1766 ujal usedlost. Oba ovšem hospodařili jen do vzrostu pravého dědice. Proto konečně
- 1773 ujal pravý dědic-syn předešlých **Jan Koštál** (manž. Dorota, zem. 1798). Po něm
- 1811 ujal syn předešlého **Jan Koštál II.** (nar. 1778, manž. Marie roz. Majorová, zem. 1857). Od něho
- 1839 ujal syn předešlého **Antonín Koštál** (nar. 1816, manž. Antonie r. Šimková, zem. 1874), od něhož 1844 a 1867 ujala jeho manž. **Antonie** po polovicích usedlosti. Od ní
- 1891 ujali manželé: syn předešlých **Karel Koštál** (nar. 1853, zem. 1936; odd. 1891) s **Annou r. Kutnarovou**. Od něho
- 1923 ujali manželé: syn předešlých **Karel Koštál II.** (nar. 1892, odd. 1923) s **Pavlou r. Novákovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Karel Koštál 9. I. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih (tehdy též starých) od okr. soudu v Novém Bydžově (již z 1890 a 1897), původní převodní spisy a křestní a oddací listy. — Došlo ČZR č. 1285/39, referent Dr Petr Prach; SKV č. 2050/39, navrhl Dr Václav Davídek.

39. ŠTĚCHOVÉ v Horních Slověnicích čp. 18. — 1671.

Horní Slověnice (p. Štěpánovice, okr. Lišov) patřily k panství Třeboň. V chalupnické usedlosti nyní čp. 18 hospodařival rod jménem Štěch již před 1650, kdy tu byl Vít Štěch. Rod těchto původních Štěchů vymřel a tu 1671 koupil tuto usedlost Bartoloměj Randa a usadil se zde. Nový hospodář i jeho potomci byli přezvání podle dřívějšího (krevně však zcela cizího) rodu na Štěchy. Hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Horních Slověnicích čp. 18 z rodu Štěchů (správně Randů):

- 1671 koupil usedlost **Bartoloměj Randa-Štěch**. Po něm
- 1714 ujal syn předešlého **Martin Štěch**. Po něm
- 1751 ujal syn předešlého **Šimon Štěch**. Po něm asi
- 1789 ujal syn předešlého **Václav Štěch** (nar. 1760, odd. 1789). Po něm
- 1830 ujal syn předešlého **Jan Štěch** (odd. 1830). Po něm
- 1875 ujali manželé: syn předešlého **Jan Štěch II.** s **Marií**. Po nich
- 1904 ujal syn předešlého **Jan Štěch III.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Jan Štěch 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových

ktih ve schwarzenberském archivu v Třeboni, výpis ze seznamu obyvatelstva 1651 v archivu min. vnitra v Praze, přehled rodové posloupnosti hospodářů podle sirotčích knih ve schwarzenberském archivu v Třeboni. — Došlo ČZR č. 21491/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1174/40, navrhl Doc. Dr Václav Černý.

40. TURKOVÉ v Žitné čp. 11. — 1695.

Žitná (p. i okr. Netolice) patřila k panství Netolice. V selské usedlosti po smrti Václava Míky 1695 přeslicí sem přišel rod Bicanů a opět přeslicí 1717 rod Turků, kteří zde hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Žitné čp. 11 z rodu Bican-Turek:

1695 k dědičce usedlosti **Alžbětě r. Míkové** se přiženil **Jiří Bican**. Po něm

1717 ujala dědička-dcera předešlých **Bicanová** s manželem **Jiřím Turkem**. Po nich

1747 ujal syn předešlých **Ondřej Turek**. Po něm

1789 ujal syn předešlého **Vavřinec Turek**. Po něm

1815 ujal syn předešlého **Šimon Turek**. Po něm

1855 ujali manželé: syn předešlého **Vavřinec Turek II.** s **Marií**. Po nich

1891 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Turek s Terezí**. Po nich

1922 ujali manželé: syn předešlých **Jakub Turek s Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jakub Turek 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Netolicích a původní křestní a úmrtní listy. — Došlo ČZR č. 22221/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1205/40. navrhl Doc. Dr Václav Černý.

41. CHALOUPKOVÉ v Javornici čp. 159. — 1761.

Javornice (p. v místě, okr. Rychnov nad Kněžnou) patřila k panství Rychnov nad Kn. Starousedlým rodem zde jsou Chaloupkové, zaznamenaní v této obci již 1651. V jedné ze selských usedlostí hospodařili Ženkovi od 1761, kdy Jiří Ženka usedlost koupil od Antonína Zemana. Potomci Ženky hospodařili zde do 1848, kdy se k dědičce přiženil Chaloupka; tak zde nastoupil rod Chaloupků a hospodaří tu podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Javornici čp. 159 z rodu Ženka—Chaloupka:

1761 koupil usedlost **Jiří Ženka**. Po něm kolem

1780 ujal syn předešlého **František Ženka**, bez zápisu; zemřel 1790.

Potom hospodařila vdova **Ženková**, vdaná po druhé za **Františka Bártu**, do vzrostu pravého dědice. Proto asi nedlouho po

1800 ujal pravý dědic-syn předešlého **František Ženka II.** (naroz. 1780), bez zápisu. Od něho

- 1848 ujali manželé: dcera předešlého Marie r. Ženková s Františkem Chaloupkou (odd. 1848). Po nich
- 1875 ujali manželé: syn předešlých František Chaloupka II. s Annou. Po nich
- 1898 ujali manželé: syn předešlých Josef Chaloupka s Boženou. Po nich
- 1928 ujali manželé: syn předešlých Jaroslav Chaloupka s Annou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jaroslav Chaloupka 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Rychnově nad Kněžnou, a výpis z matrik u f. ú. v Javornici. — Došlo ČZR č. 24103/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1279/40, navrhl Doc. Dr Václav Černý.

42. MALÍ v Proseku čp. 7. — 1713.

Prosek (p. Praha 81, okr. Praha IX.) patřil k panství Libeň. V selské usedlosti nyní čp. 7 hospodařil druhdy, 1696, Jan Popelář. Po jeho smrti 1713 vdova Marie Popelářová se vdala po druhé za Josefa Malého. Od té doby hospodařil zde rod Malých v přímé mužské řadě podnes. Sice 1902 byla oddělena polovice usedlosti hospodářovu bratru Bedřichovi Malému, ale 1909 opět spojena s původní usedlostí.

Přehled posloupnosti hospodářů v Proseku čp. 7:

- 1713 k dědičce usedlosti Marii Popelářové přiřazenil se Josef Malý.
Od něho
- 1765 ujal syn předešlého Pavel Malý. Po něm
1799 ujal syn předešlého Jan Malý. Po něm
1830 ujal syn předešlého Tomáš Malý. Po něm
1848 ujal syn předešlého Jan Malý II. Po něm
1902 ujal syn předešlého Václav Malý. Po něm
1919 ujali manželé: syn předešlého Vladimír Malý s Emilie. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podali Vladimír a Emilie Malí 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v archivu hlavního města Prahy a od úřadu desk zemských a knih pozemkových v Praze a ověřený výpis z matrik oddaných u f. ú. v Proseku. — Došlo ČZR č. 28129/40, referent Dr Petr Prach; SVK č 1290/40, navrhl Doc. Dr Václav Černý.

43. BERKOVÉ ve Kbele čp. 5. — 1729.

Kbel (p. Měčín, okr. Přeštice) patřil k panství Červené Poříčí. V selské usedlosti nyní čp. 5 jest starobylým rodem rod Berků, usazený zde prokazatelně od 1729, odkdy zde hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Kbele čp. 5:

- 1729 koupil usedlost Matěj Berka. Po něm
1777 ujal syn předešlého Josef Berka (nar. 1736). Od něho
1800 ujal syn předešlého Petr Berka (nar. 1766). Od něho

- 1819 ujal syn předešlého **Štěpán Berka** (nar. 1799). Po něm
 1837 ujal syn předešlého **Vojtěch Berka** (nar. 1834), od něhož 1859
 ujala jeho manž. **Anna r. Svobodová** polovici usedlosti. Po nich
 1890 ujali manželé: syn předešlých **Jan Berka** (nar. 1861, zem. 1934)
 s **Barborou**. Po nich
 1934 ujal syn předešlých **Václav Berka** (nar. 1897) polovici a 1938
 druhou polovici usedlosti. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Berka 4. II. 1940: Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Přešticích a ověřený výpis rodové posloupnosti hospodářů podle matrik u f. ú. ve Kbele. — Došlo ČZR č. 4907/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1418/40, navrhl Dr Václav Davídek.

44. MARKVARTOVÉ v Podbradci čp. 24. — 1767.

Podbradec (p. Ředhošt, okr. Libochovice) patřil k panství Budyně. V selské usedlosti, která má čp. 24, známe hospodáře: 1720 Jan Králiček, 1741 Šimon Kejř, 1750 Jakub Kejř, 1762 Magdaléna Struňčková. Až 1767 „Josef Zázvorka pro svou nemožnost své hospodářství dále zastávat nemůže, takže svůj grunt Janovi Markvartovi propouští“. Rod Markvartů hospodaří zde v přímé mužské řadě (s výjimkou jednoho ujmutí zpět otcem) posud.

- Přehled posloupnosti hospodářů v Podbradci čp. 24:
- 1767 koupil usedlost **Jan Markvart** (nar. as 1737, zem. 1806). Od něho
 1800 ujal syn předešlého **Jan Markvart II.** (nar. 1775, byl dvakrát ženat, zem. 1854). Od něho
 1831 ujal syn předešlého **František Markvart** (z prvního manželství), ale již
 1835 ujal zpět otec předešlého a dřívější držitele **Jan Markvart II.** Od něho pak
 1841 ujal syn předešlého **Jan Markvart III.** (z druhého manželství; nar. 1817, odd. 1841 s Kateřinou r. Kučerovou, zem. 1865). Po něm
 1865 ujali manželé: syn předešlého **František Markvart II.** (nar. 1841, odd. 1863) s **Barborou**. Táž 1888 ujala i druhou polovici. Od ní
 1901 ujal syn předešlých **Josef Markvart** (nar. 1866, odd. 1910 s **Marií r. Kaloušovou**) a 1910 ujala jeho manž. **Marie** polovici usedlosti. Ta ujala 1931 i druhou polovici statku. Od ní
 1938 ujal syn předešlých **Josef Markvart II.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Markvart 2. III. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Libochovicích, původní převodní spisy a křestní, oddací a úmrtní listy a výtahy z matrik. — Došlo ČZR č. 11632/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1419/40, navrhl Dr Václav Davídek.

45. SKRUŽNÍ v Těptíně čp. 12. — 1752.

Těptín (p. Kamenice, okr. Jílové) patřil k panství Dobřejovice. V jedné ze selských usedlostí 1752 „po Martinu Křížovi, který pro nemožnost ji pustiti musel“, usadil se rod Skružných; hospodaří tu v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Těptíně čp. 12:

- 1752 ujal usedlost **Josef Skružný** (nar. 1723, odd. 1745 s Annou roz. Rejnovou, zem. 1782). Po něm
1783 ujal syn předešlého **Vít Skružný** (nar. 1757, odd. 1783 s Magdalenou r. Maršíkovou, zem. 1819). Od něho
1813 ujal syn předešlého **Jakub Skružný** (nar. 1788, odd. po druhé 1830 s Magdalenou r. Hladíkovou, zem. 1847). Po něm
1848 ujal syn předešlého **Josef Skružný II.** (nar. 1831, odd. 1853 s Barborou r. Pangrácovou, zem. 1909), od něhož 1853 ujala manž. **Barbora** polovici usedlosti. Od nich
1898 ujal syn předešlých **František Skružný** (nar. 1857, odd. 1900 s Annou r. Zahradníkovou, zem. 1928), od něhož 1901 ujala manž. **Anna** polovici statku. Po něm
1928 ujal syn předešlých **Josef Skružný III.** (nar. 1906, odd. 1932 s Marií r. Čuříkovou), od něhož 1933 ujala manž. **Marie** polovici usedlosti. Nynější hospodaři a žadatelé.

Pocta 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Skružný 9. I. 1934. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Jílové, přehled rodové posloupnosti podle matrik. — Došlo ČZR č. 1246/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1420/40, navrhl Dr Václav Davídek.

46. DUBANOVÉ v Myslivě čp. 9. — 1779.

Mysliv (p. v místě, okr. Plánice) patřil k panství Plánice. V selské usedlosti čp. 9 známe nejstaršího hospodáře Matouše Marka ze 1767. Po něm sem přišel Jakub Duban. Není přesně jisté, kdy se to stalo, poněvadž Jakub Duban se nezakupoval, ale pravděpodobně před 1779, kdy se mu zde narodil prvorzený Ondřej, pozdější dědic. Dubanové hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Myslivě čp. 9:

- 1779 (případně dříve) usadil se zde **Jakub Duban**. Od něho
1819 ujal syn předešlého **Ondřej Duban** (nar. 1779). Po něm
1844 ujali manželé: syn předešlého **František Duban** s **Josefou** roz. Koutovou. Roku 1853 ujal i druhou polovici usedlosti. Po něm
1885 ujali manželé: syn předešlých **František Duban II.** s **Barborou** r. Kodýtkovou. Roku 1911 ujala i druhou polovici. Od ní
1921 ujal syn předešlých **Vojtěch Duban**, od něhož 1922 ujala **Marie** r. Kubáňová polovici usedlosti. Nynější hospodaři a žadatelé.

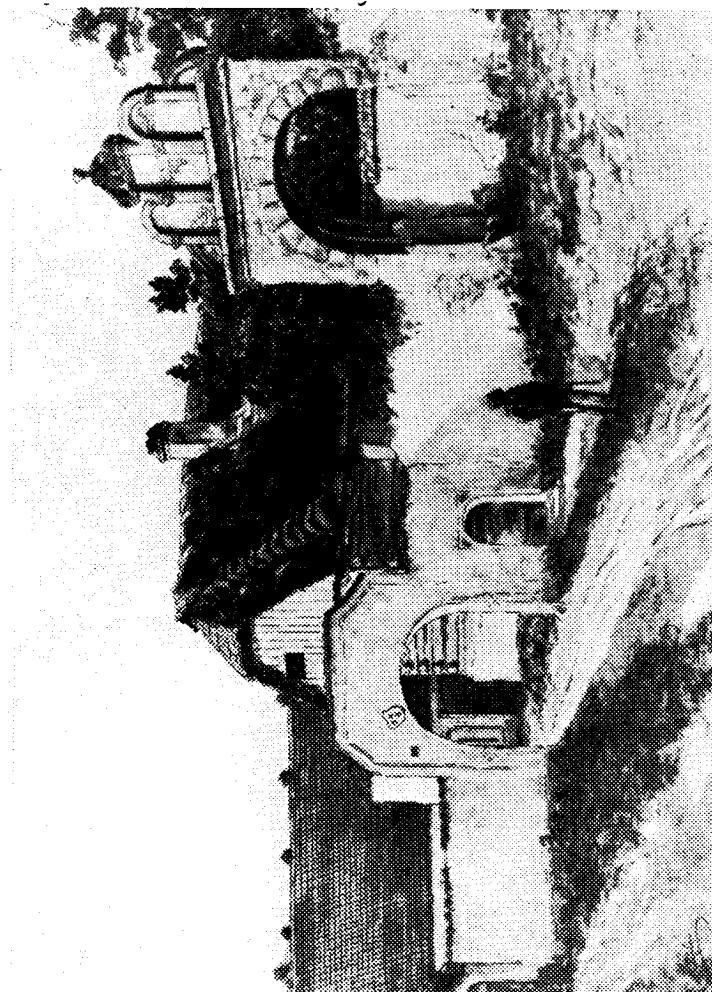
Pocta 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Vojtěch Duban 18. IX. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z

pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Plánici a ověřená ro-dová posloupnost hospodářů podle matrik u f. ú. v Myslivě. — Došlo ČZR č. 32910 a 36197/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1421/40, navrhl Dr Václav Davídek.

47. KADERÁVKOVÉ ve Vykáni čp. 5. — 1667.

Vykáň (p. Mochov u Prahy, okr. Český Brod) patřila k panství Kounice. V selské usedlosti nyní čp. 5 známe hospodáře Jiřího Ka-

Kaderávkův statek ve Vykáni; v klenbě vrat jest domovní znamení: tři hríby.

deřávka z 1667 již jako mrtvého; byl tu tedy nepochybně již dříve. Jeho potomci hospodaří tu v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vykáni čp. 5:

- 1667 jmenuje se zde nebožtíkem **Jiří Kadeřávek**. Po něm hospodařila pravděpodobně pozůstalá vdova. Zápisně teprve
 1694 ujal syn předešlého **Václav Kadeřávek**. Po něm
 1727 ujal syn předešlého **Michal Kadeřávek**. Po něm
 1761 ujal syn předešlého **Jan Kadeřávek**. Od něho
 1770 ujal bratr předešlého **Jiří Kadeřávek II.** Od něho
 1808 ujali manželé: syn předešlého **Jan Kadeřávek II.** s **Alžbětou**.
 Po nich
 1833 ujal syn předešlých **František Kadeřávek**, od něhož 1836 ujala jeho manž. **Alžběta** polovici usedlosti. Když zemřel 1862, ujala Alžběta i druhou polovici. Od ní
 1865 ujali manželé: syn předešlých **Václav Kadeřávek II.** s **Marií r. Prokůpkovou**. Roku 1891 ujala Marie Kadeřávková i druhou polovici. Po nich
 1896 a 1901 ujal syn předešlých **Karel Kadeřávek** po čtvrtinách usedlosti a 1904 ujala manž. **Marie** druhou polovici statku. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Karel Kadeřávek 6. III. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českém Brodě a přehled hospodářů. — Došlo ČZR č. 11973/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1422/40, navrhl Dr Václav Davídek.

48. KŘENKOVÉ v Srbči čp. 35. — 1687.

Srbč (p. Mšec, okr. Nové Strašecí) patřila k panství Mšec. V selské usedlosti nyní čp. 35 usadil se 1687, když právě vrchnost tuto usedlost vystavěla, rod Křenků; rod ten hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Srbči čp. 35:

- 1687 ujal usedlost **Ondřej Křenek**. Od něho
 1719 ujal syn předešlého **Jiří Křenek**. Po něm
 1748 ujal syn předešlého **Jiří Křenek II.** Od něho
 1782 ujal syn předešlého **Jan Křenek**. Od něho
 1804 ujal syn předešlého **Matej Křenek**. Od něho
 1837 ujali manželé: syn předešlého **Václav Křenek** s **Marií r. Pichertovou**. Od nich
 1878 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Křenek** s **Marií**. Táž
 1888 ujala i druhou polovici. Od ní
 1911 ujali manželé: syn předešlých **Rudolf Křenek** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podali Rudolf a Marie Křenkovi 26. XII. 1939. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Novém Strašecí. — Došlo ČZR č. 37487/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1423/40, navrhl Dr Václav Davídek.

49. HYNKOVÉ v Rybnici čp. 3. — 1760.

Rybnice (p. Kaznějov, okr. Manětín) patřila k panství Plasy. V jedné ze selských usedlostí byl již dávno usazen rod Čechů: 1683 ujal Martin Čech, 1711 ujal (poněvadž Martin Čech byl slepý a jeho syn nebyl způsobilý k hospodaření) jejich zeť a švagr Šimon Viduna; a 1755 po smrti otčíma Matěje ujal pravý dědic Vojtěch Viduna. Když Vojtěch Viduna zemřel, 1760 vdova Anna Vidunová odevzdala statek své dceři Kateřině, vdané za Matěje Hynka z Bílova. Tak sem byl uveden rod Hynkův, za něhož později statek rozdělen ve dvě chalupnické usedlosti, původní stavení čp. staré 13, nové 3 a nově zbudované stavení čp. staré 22. V selské i poloseselské usedlosti čp. 13/3 hospodaří rod Hynkův v mužské řadě podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů v Rybnici čp. staré 13, nové 3:
- 1760 ujal statek **Matěj Hynek** (nar. 1734, odd. 1. 1759 s Kateřinou r. Vidunovou, 2. s Kateřinou r. Janskou, 3. s Mariánou Vicedovou; zem. 1786). — V matrikách zemřelých čteme o předčasných úmrtích jeho manželek: „28. ledna 1760 Kateřina rozená Čechová, manželka Matěje Hynka, podle statku Čecha, sedláka v Rybnici, tamže náhle zemřela nezaopatřena, protože její domácí, nepředpokládavše, že jest churava k smrti, žádnou známost faráři nedali; svědci však dosvědčují, že ji viděli 15. I. v Plasech v kostele, že získávala plnomocné odpustky, že se vyzpovídala a přijala sv. svátosti“. „8. dubna 1761 Kateřina rozená Janská ze vsi Sedlce, manželka Matěje Hynka jinak Čecha v Rybnici, duši svoji Bohu odevzdala na svém statku samotná, zachválena porodními bolestmi. Vypráví se, že 10 dní před smrtí přijala velikonoční sv. přijímání v Týnci“. — Po smrti Matěje Hynka
- 1790 ujal nejstarší syn předešlého jménem **Prokop Hynek** (z třetího manželství; nar. 1762, odd. 1786, zem. 1790) do vzrostu právěho dědice-bratra Antonína Hynka. Na prosby matky-vdovy Mariány po Matějovi Hynkovi byla postoupena polovina usedlosti synu Vojtěchovi Hynkovi; je to polousedlost čp. staré 22. — Zatím však Prokop Hynek předčasně zemřel a tu matka-vdova Mariána Hynková ujala se sama dalšího hospodaření v čp. 13/3. Od ní však usedlost neujal právní dědic Antonín Hynek, jak bylo 1790 stanoveno, nýbrž
- 1795 ujal čp. 13/3 syn předešlých, Matěje a Mariány Hynkových, **Bernard Hynek** (nar. 1769, odd. 1795 s Marií Annou r. Vopatovou, zem. 1812). Po jeho smrti hospodařila patrně vdova po něm **Marie Anna Hynková**. Po ní
- 1826 ujal syn předešlých **Antonín Hynek** (nar. 1797, odd. 1815, zem. 1858). Po něm
- 1858 ujal syn předešlého **Tomáš Hynek** (nar. 1831, odd. 1861 s Marií r. Karloveckou, zem. 1914), od něhož 1863 ujala jeho manž. **Marie** polovici usedlosti. Od nich
- 1885 ujali manželé syn předešlých **Tomáš Hynek II.** (nar. 1861, odd.

1. 1885 s Josefou r. Hachovou, 2. 1908 s Marií r. Caltovou) s **Josefou**, po její smrti od 1908 s **Marií**. Nynější hospodář a žadatelé. Nynější hospodář hospodaří tedy již přes 55 let; vychoval sedm dítek; zděděnou polousedlost zvětšil o polovinu výměry půdy.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Tomáš Hynek »v Rybnici dne 29. ledna 1940, v den 55. výročí mého převzetí rodného statku«. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní spisy, křestní, oddací a úmrtní listy a ověřené výpisy z matrik u f. ú. v Oboře u Plzně. — Došlo ČZR č. 6695/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1424/40, navrhl Dr Václav Davídek.

50. NEBEŠTÍ v Hoříně čp. 7. — 1713.

Hořín (patří do Mělníka, p. i okr. Mělník) patřil k panství Mělník. Rod Nebeských vyskytuje se v Hoříně již koncem XVII. století. V selské usedlosti nyní čp. 7 býval 1654 Jakub Serafín, později Václav Soukup, po vdově Soukupové jmenuje se tu 1713 Václav Nebeský; zápisně tuto usedlost ujal až 1724. Jeho rod hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Hoříně čp. 7:

- 1713 jmenuje se tu **Václav Nebeský** (nar. 1680, manž. Veronika, zem. 1759); zápis 1724. Po něm
1759 ujal syn předešlého **Václav Nebeský II.** (nar. 1716, manž. Lidmila, zem. 1791). Po něm
1792 ujal syn předešlého **Josef Nebeský** (nar. 1762, odd. 1792 s Lidmilou r. Butovou, zem. 1814). Po něm
1823 ujal syn předešlého **Václav Nebeský III.** (nar. 1811, odd. 1837 s Lidmilou r. Plačkovou, zem. 1851). Po něm
1854 ujali děti předešlého: **Josef**, **Václav**, **František**, **Lidmila**, **Marie** a **Josefa Nebestí**. Časem z nich **Václav Nebeský IV.** (nar. 1839, odd. 1886) získal ostatní podíly a od něho 1886 a 1901 ujala jeho manž. **Lidmila** r. Vodičková druhou polovicí usedlosti. Roku 1921 ujala i první polovici statku. Nynější hospodář.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost jménem Lidmily Nebeské podal Josef Fous 27. XI. 1939. Doklady: Ověřené výpisy z t. zv. tereziánského katastru, z knihy viničních hor a z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu na Mělníku, přehled rodové posloupnosti podle matrik u f. ú. ve Vrbně nad Vltavou a původní křestní a oddací listy. — Došlo ČZR č. 34291/39, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1425/40, navrhl Dr Václav Davídek.

51. SEMRÁDOVÉ v Sirákovicích čp. 17. — 1785.

Sirákovice (p. Golčův Jeníkov, okr. Habry) patřily k panství Jeníkov. V malé, chalupnické usedlosti hospodařil rod Semrádů prokazatelně od 1785 — ne-li již dříve — v přímé mužské řadě až do 1936, kdy usedlost zdědila Semrádová, vdaná Seiblová, nynější majitelka.

- Přehled posloupnosti hospodářů v Sirákovicích čp. 17:
- 1785 jmenuje se tu hospodářem **Matěj Semrád**, zapsaný v josefském katastru, hospodařil však bez zápisu v pozemkové knize. Také po něm, asi
- 1803 ujal syn předešlého **Matěj Semrád II.** bez zápisu, až teprve 1836 učiněn zápis, ale již pro jeho syna-nástupce:
- 1836 ujal syn předešlého **František Semrád**. Po něm
- 1867 ujali manželé: syn předešlého **Josef Semrád** s **Marií**. Po nich
- 1904 ujali manželé: syn předešlých **Alois Semrád** s **Vincencíí**. Ti hospodaří posud, třebaže již
- 1936 ujala dcera předešlých **Marie r. Semrádová** vdaná **Seibtová**. Žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podala Marie Seibtová 22. V. 1940. Doklady: Ověř. výpis z josefského katastru a z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Habrech a původní křestní a oddací listy. — Došlo ČZR č. 27333/40, navrhl Dr Václav Davídek.

52. KUČEROVÉ v Podůlší čp. 2. — 1704.

Podůlší (p. Železnice, okr. Jičín) patřilo k panství Kumburk. V selské usedlosti hospodaří rod Kučerů patrně již od konce XVII. věku, neboť 1704 ujal usedlost Jiří Kučera od svého otce Jana Kučery. Rod ten hospodaří zde v přímé mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Podůlší čp. 2:

- 1704 ujal od Jana Kučery jeho syn **Jiří Kučera**. Od něho
- 1726 ujal syn předešlého **Jan Kučera II.** Od něho
- 1766 ujal syn předešlého **Václav Kučera**. Po něm
- 1806 ujali manželé: syn předešlého **Matěj Kučera** s **Annou**. Od nich
- 1829 ujal syn předešlých **Josef Kučera** (zem. 1862). Po něm
- 1863 ujal syn předešlého **Antonín Kučera** (zem. 1922). Od něho
- 1914 ujal syn předešlého **František Kučera**. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Kučera 5. IV. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Jičíně a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 20750/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1427/40, navrhl Dr Václav Davídek.

53. DOŠKOVÉ v Toušeni čp. 14. — 1718.

Toušeň (p. v místě, okr. Brandýs nad Labem) patřila k panství Brandýs nad Labem. Ve velikém selském statku čp. 14 známe nejstaršího hospodáře 1654 Jiříka Brounska, 1700 jej koupil Pavel Chocholatý a pro jeho pozdější nemožnost 1718 koupil statek Václav Došek. Doškův rod hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Toušeni čp. 14:

- 1718 koupil statek **Václav Došek**. Od něho
 1760 ujal syn předešlého **Václav Došek II.** (nar. 1723). Poněvadž nebyl dobrým hospodářem, vrchnost sem chtěla dosaditi jiný rod; otec však vyprosil, že
 1766 ujal bratr předešlého **Matěj Došek** (nar. 1725). Od něho záhy
 1773 ujal syn předešlého **Jan Došek** (nar. 1755). Po něm (1802) hospodařila vdova Došková. Po nich
 1806 ujal syn předešlých **Tomáš Došek**, od něhož hned 1807 ujala jeho manž. **Marie** polovici usedlosti. Po nich
 1858 ujal syn předešlých **Tomáš Došek II.** (nar. 1838), od něhož 1861 ujala jeho manž. **Marie** polovici statku. Táž 1889 ujala i druhou polovici. Po ní
 1893 ujal syn předešlého **František Došek** (nar. 1864). Ale brzy
 1896 ujal bratr předešlého **Bedřich Došek** (nar. 1870) a ještě téhož roku ujala jeho manž. **Marie** druhou polovici usedlosti. Po nich
 1927 ujali manželé: syn předešlých **Ing. Bedřich Došek** (nar. 1897) s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Ing. Bedřich Došek 8. IV. 1937, později dodatek. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Brandýse nad Labem a ověřený nástin rodové posloupnosti podle matřik u děk. ú. v Brandýse nad Labem. — Došlo ČZR č. 18327/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1428/40, navrhl Dr Václav Davidek.

54. HOLEJŠOVŠTÍ v Otročicích čp. 25. — 1658.

Otročice (p. Čechtice, okr. Dolní Kralovice) patřily k panství Dolní Kralovice. Býval zde svobodnický statek velikosti přibližně selské usedlosti a usazeni v něm svobodníci, rytíři, posléze prostí sedláci. Známe tu před 1651 Martina a Václava Boudníka, po 1651 statek koupili Jenšíkové rytíři z Radvanova a v Daměnicích. Z nich Kateřina Jenšíková se vdala za svobodníka Jana Holejšovského ze Slavětína a na Holejšově, pocházejícího z Chmelné, který 1658 od Jenšíků koupil kromě jiného také statek v Otročicích. Rod Holejšovských se zde usadil natrvalo; od 1732 pokračuje v jedné polovině původního statku (chalupě) čp. 25 podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Otročicích čp. 25:

- 1658 manžel Kateřiny Jenšíkové z Radvanova, **Jan Holejšovský** ze Slavětína a na Holejšově, koupil od bratrů své manželky, rytířů Martina a Mikuláše Jenšíků z Radvanova a v Daměnicích, několik usedlostí, mezi nimi též grunt v Otročicích, na němž seděl poddaný Václav Boudník. Od něho
 1687 ujal syn předešlého **Jakub Holejšovský** (odd. 1679 s Kateřinou r. Dudovou). „A poněvadž ta živnůstka skromná jest”, odevzdal mu otec i všechn podíl v Holejšově, co se podle smluv bude moci vynajít. Od něho
 1732 ujali synové předešlého: jednu polovici Tomáš a nynější čp. 25 **Václav Holejšovský** (nar. 1691, odd. as 1715 s Marií Magdale-

nou, zem. 1772). Přežil svého syna Jakuba (nar. 1720, odd. 1743 s Kateřinou r. Renšpurzkou, zem. 1771, a proto od něho 1772 ujal vnuček předešlého **František Holejšovský** (nar. již 1739, odd. s Barborou Kamarytovou, zem. 1828). Od něho 1824 ujal syn předešlého **Tomáš Holejšovský** (nar. 1776, odd. 1814 s Mariánou r. Staňkovou, zem. 1851). Od něho 1841 ujal syn předešlého **Josef Holejšovský** (nar. 1821, odd. 1852 s Annou r. Brožkovou, zem. 1881). Po něm 1881 ujal syn předešlého **Josef Holejšovský II.** (nar. 1863, odd. 1885 s Annou r. Martínkovou). Od něho 1932 ujali manželé: syn předešlých **Josef Holejšovský III.** (nar. 1894, odd. 1932) s **Anežkou** r. Zíkovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenná deska.

Žádost podal Josef Holejšovský 7. IV. 1940. Doklady: Výpis z desk svobodníků v archivu ministerstva vnitra v Praze, ověřený výpis z pozemkové knihy od okr. soudu v Dolních Kralovicích, ověřené výpisy z matrik u f. ú. v Čechticích a v Borovnici. Přehled dějin svobodníků Holejšovských z Holejšova vypracoval Vlastimil Holejšovský. — Došlo ČZR č. 29484/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1493/40, navrhl Dr Václav Davídek.

Svobodníci Holejšovští v Otročicích.

Kolébka rodu Holejšovských (Holešovských) stávala v Holýšově (Holejšově, Holešově) na Mladovožicku, připomínaném po prvé koncem XIV. století, stávajícím však podle některých známk patrně již roku 1084. Původní zemané z Holýšova (Sulek 1380, Václav 1419) — pravděpodobně katolíci — vymřeli za husitských válek a holýšovské zboží (tvrz, poplužní dvůr a dva dvory kmetců, jeden osedlý a druhý opuštěný) dostalo se roku 1455 Chvalovi z Pohnání, snad manželovi Anny z Holejšova. Zdá se, že potomní Holejšovští v Holýšově (1533 Petr a jeho syn Jan) byli Chvalovými potomky. Přiznávají roku 1544 Mikuláš, Matěj a Jan, bratři vlastní a nedilní, dědiníci z Holejšova, „že jsú (dvoru poplužného s příslušenstvím) po otci svém a po strýci jich od let padesáti v pokojném držení a užívání byli a jsú až do dnes“ (Chval z Pohnání zemřel roku 1494). Erbovním listem císaře Ferdinanda I. z 11. ledna 1559 byl Janovi Holejšovskému propůjčen erb (v modrém štítě černý kos) a predikát „ze Slavětína“ (podle sousední vsi na Pacovsku). Po smrti Janově (po roce 1572) byl poručníkem jeho tří dětí (Mikuláše, Jiříka a Václava) a statku bratr Matěj a od roku 1584 až do dospělosti dětí (1594) Václav Holejšovský, svobodník v Ústí. Jiřík a Václav Holejšovští ze Slavětína a na Holejšově zahynuli za stavovského povstání; hlavou rodu a statku se stal Václavův syn Adam, narozený roku 1601 a připomínaný naposledy roku 1654. Ani Jiříkovi ani Václavovi potomci v Holýšově predikátu již neužívali. Poplužní dvůr holýšovský byl postupně rozdělen na několik nevelikých svobodnických statků, jichž držitelé — samí Holejšovští — lišili se navzájem patronymiky, jež se stala jejich příjmeními. Potomci Jiříkovi se nazývali »Jirků«, Václavovi »Vaňků« a »Vašků«, Adamovi »Adamů« a »Adamovští«, po

držiteli z roku 1654 Jakubovi (Slavětínském) udrželi se v Holýšově podnes »Koubíkové«, po ševci Jiříkovi z téže doby »Ševcové«.

Památku na svůj původ z Holýšova uchovali si ve svých přímeních jedině ti Holejšovští (Holešovští), kteří se v XVII. století

Znak svobodníků Holejšovských v Holýšova.

z Holýšova odstěhovali a založili stejnojmenné rody jinde. Poslední, jenž užíval predikátu, byl Jan Holejšovský ze Slavětína, svobodnický starší v Chmelné (zemřel roku 1687), manžel Kateřiny Jenšíkové z Radvanova a švagr rytířů Martina a Mikuláše Jenšíků z Radvanova, od nichž nabyl roku 1658 Toulovského statku s krčmou v Chmelné a tří usedlostí: Poštokovské v Kunějovicích, Boudníkovské v Otročicích a Máslovské v Němčicích. Na polovici rozdelené Boudníkovské usedlosti v Otročicích (čp. 25) udrželi se Janovi potomci podnes. Jiní žijí v Krasovicích čp. 3 (od roku 1778), v Kopaninách čp. 4 (od roku 1804), v Chotýšanech čp. 11 (od roku 1878) a jinde. Také jiné větve rodu Holejšovských projevily příkladnou věrnost zděděné půdě a sedí na svých živnostech více než sto let. V Chýnově se připomínají od roku 1619, v Salačově Lhotě od roku 1692, v Chmelné čp. 15 a 16 od roku 1736, v „Bažantnici“ u Růžkovy Lhotice (obec Černíč) od roku 1814 a t. p. (U některých starousedlých větví rodu lze však pozorovat neblahý zjev: nemají mužských potomků. Jméno jest odsouzeno k zániku. Tak je tomu v Chýnově,

v Otročicích, v Salačově Lhotě, v Krasovicích, v Kopaninách, v Bažantnici.) Koncem minulého století bylo některým členům rodu povoleno užívat jednoduchého šlechtictví s predikátem „ze Slavětína“ a se starobylým znakem.

55. MARKOVÉ v Petrovicích čp. 20. — 1717.

Petrovice (p. Čermná u Kyšperka, okr. Žamberk) patřily k panství Lanškroun. V jedné ze selských usedlostí býval do 1717 Matouš Pěkný. Toho roku prodal usedlost Janu Markovi, jehož rod tu hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Petrovicích čp. 20:

- 1717 koupil usedlost **Jan Marek**. Od něho
1765 ujal syn předešlého **Antonín Marek**. Od něho
1788 ujal syn předešlého **František Marek**. Od něho
1821 ujal syn předešlého **Jan Marek II.** (zem. 1862). Od něho
1853 ujal syn předešlého **Jan Marek III.** (nar. 1830, odd. 1855 s Viktorií r. Tomšovou). Po něm
1886 ujal syn předešlého **Petr Marek**, od něhož 1887 ujala jeho manž. **Marie** polovici usedlosti. Po něm
1919 ujal syn předešlých **Ladislav Marek** a 1929 jeho manž. **Karolina** druhou polovici usedlosti. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Ladislav Marek 10. VI. 1940: Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Žamberku, původní převodní spisy a ověřený přehled rodových dat hospodářů podle matrik u f. ú. v Čermné. — Došlo ČZR č. 30133/40, referent Dr Petr Frach; SVK č. 1494/40, navrhl Dr Václav Davídek.

56. VLASÁKOVÉ v Ostřetíně čp. 34. — 1808.

Ostřetín (p. i okr. Holic v Čechách) patřil k panství Pardubice. V selské usedlosti byl do 1808 Jan Kutina, od něhož ji koupil Matěj Vlasák pro svého stejnojmenného syna. Když pak 1811 tento Matěj Vlasák mladší ujal jiný selský statek čp. 3, otec odevzdal čp. 34 svému druhému synovi Janu Vlasákovi s manželkou. Jejich potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Ostřetíně čp. 34:

- 1808 koupil usedlost **Matěj Vlasák**. Od něho
1811 ujali manželé: syn předešlého **Josef Vlasák s Kateřinou**. Po nich
1858 ujal syn předešlých **Josef Vlasák II.** Po něm
1888 ujal syn předešlého **František Vlasák**, od něhož 1895 ujala jeho manž. **Anna**. Táž 1918 jako vdova ujala i druhou polovici. Nynější hospodář (se synem Jaroslavem Vlasákem) a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list.

Žádost podal Jaroslav Vlasák 10. VI. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Holicích v Čechách.

— Došlo ČZR č. 30134/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 1495/40, navrhl Dr Václav Davídek.

57. LANDOVÉ v Mořinci čp. 5. — 1691.

Mořinka (p. Dobřichovice, okr. Beroun) patřila k panství Karlstejn. V selské usedlosti nyní čp. 5 hospodařil, pokud je známo, před 1597 rod Slaninů, potom do 1625 Kožíškové a do 1678 případně i něco později rod Trnků. Někdy potom, určitě 1691 byl tu již Matěj Snopek, po němž sňatkem 1708 přišel sem rod Landů; hospodaři zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Mořinci čp. 5 z rodu Snopek-Landa:

1691 jmenuje se tu **Matěj Snopek**. Po něm asi již před 1704 ujal syn předešlého **Jakub Snopek** (zem. 1707). Po něm patrně 1708 ujala **Kateřina Snopková**, zvaná též Chaloupecká, vdaná tohoto roku 1708 (po druhé) za **Matěje Landu**, zvaného též Chaloupecký; uspokojil (1711) dědice po předešlém hospodáři. Od něho

1747 ujal syn předešlých **Josef Landa**. Od něho
1781 ujal syn předešlého **Václav Landa**. Od něho
1808 ujal syn předešlého **Tomáš Landa**. Od něho
1828 ujal syn předešlého **Josef Landa II.**, od něhož ujala jeho manž. **Marie** polovici. Od nich

1856 ujali manželé: syn předešlých **Václav Landa II.** s **Annou**. Od nich
1902 ujal syn předešlých **Václav Landa III.**, od něhož před jeho smrtí 1937 ujala jeho manž. **Anna Landová** celou usedlost. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Vavřinec Landa (syn) jménem Anny Landové 13. VII. 1940. Doklady: Ověřené výpisy ze sirotčích a pozemkových knih v zemědělském archivu v Praze, původní převodní spisy, výpisy z matrik u f. ú. v Budějanech. — Došlo ČZR č. 31330/40, referent Jan Petr; SVK č. 2479/40, navrhl Dr Václav Davídek.

58. KŘOVÁČKOVÉ v Jizerním Vtelnu čp. 25. — 1700.

Jizerní Vtelno (p. Krnsko, okr. Mladá Boleslav) patřilo k panství Stránov. V selské usedlosti Matěje Čecha 1700 usadil se Ondřej Rajer, k jehož vnučce 1742 se přiženil Jakub Křováček; tak po přeslici pokračuje rod Rajerů v rodě Křováčků v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Jizerním Vtelnu čp. staré 21, nové 25 z rodu Rajer-Křováček:

1700 ujal statek **Ondřej Rajer**. Od něho
1733 ujal syn předešlého **Jiří Rajer**. Od něho
1742 ujal zef předešlého **Jakub Křováček**. Po jeho smrti vdova **Křováčková** se vdala po druhé za **Šťastného Kuchtu**, jenž tu hospodařil od 1750 do vzrostu pravého dědice. Od něho

- 1772 ujal pravý dědic-syn předešlého **Jakub Křováček II.** Od něho
 1805 ujal syn předešlého **Jan Křováček**. Po něm
 1851 ujali manželé: syn předešlých **Jan Křováček II.** s **Marií**. Po její
 smrti 1872 ujal i druhou polovici. Od něho
 1886 ujali manželé: syn předešlých **Rudolf Křováček** s **Annou**. Od
 nich
 1912 ujal syn předešlých **Jan Křováček III.**, od něhož 1921 ujala jeho
 manž. **Blažena** polovici statku. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jan Křováček 1. VII. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Mladé Boleslaví. — Došlo ČZR č. 37307/40, referent Jan Petr; SVK č. 2480/40, navrhl Dr Václav Davídek.

59. KUPKOVÉ v Mělčanech čp. 6. — 1765.

Mělčany (p. Dobruška, okr. Opočno) patřily k panství Opočno. Roku 1765 od Jana Zídka koupil selský statek Jan Kubka, po němž 1789 ujal usedlost jeho syn Jiří Kubka. „Tento držitel Jiří Kubka dle žádostivé vůle otce svého Jana Kubky rozdělil tuto živnost dne 2. novembris 1790 na dva rouné díly, z kterých ten jeden díl neb polovici Dobiášovi Kubkovi bratru svému za 300 kop mís. na dědičnost postoupil“. V původním čp. 5 měl býti Jiří a v novém stavení čp. 15 Tobiáš Kubka. Přesto však po jistý čas zůstala celá usedlost pohromadě, neboť 1826 ujal obě polovice, označené již novými čp. 6 a 16, stejnoujmenný nástupce Tobiáš. Až později usedlost rozdělena natrvalo. Rod Kubků, psaný již od XIX. věku Kupka, hospodaří v čp. 6 v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Mělčanech čp. staré 5, nové 6 (příp. též v čp. 15 či 16):

- 1765 koupil statek **Jan Kupka**. Od něho
 1789 ujal syn předešlého **Jiří Kupka**, jenž 1790 oddělil polovici statku (čp. 15) svému bratru Tobiáši Kupkovi. Hospodařeno však společně. Od Tobiáše Kupky
 1826 ujal syn předešlého (Tobiášův) **Tobiáš Kupka II.** Později již jen čp. nové 6
 1875 ujal **Matěj Kupka**, od něhož 1877 ujala jeho manž. **Františka** polovici. Od nich
 1913 a 1914 ujal syn předešlých **Jan Kupka II.** Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jan Kupka 16. VII. 1940. Doklad: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Opočně. — Došlo ČZR č. 38196/40, referent Jan Petr; SVK č. 2481, navrhl Dr Václav Davídek.

60. FESSLOVÉ ve Vrábči čp. 21. — 1752.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V selské usedlosti čp. 21 známe hospodáře Jiřího Sarauera,

od něhož ji koupil 1752 Jan Fessl. Fesslův rod hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 21:

- 1752 koupil usedlost **Jan Fessl**. Po něm
1781 ujal syn předešlého **Valentín Fessl**. Od něho
1808 ujal syn předešlého **Šebestián Fessl**. Po něm
1864 ujal syn předešlého **Vít Fessl**, od něhož 1867 ujala jeho manž. **Terezie** polovici statku. Po nich
1903 ujali manželé: syn předešlých **František Fessl** s **Terezíí**. Ny-
nější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Fessl 24. VIII. 1940: Doklady: Ověřené vý-
pisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 52451/40, referent Jan Petr; SVK č. 2483/40, navrhl Dr Václav Davídek.

61. VYŽRÁLKOVÉ ve Vrábči čp. 15. — 1728.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V jedné ze selských usedlostí hospodařil rod Vyžrálků od 1728, odkdy známe bezpečně jeho posloupnost v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 15:

- 1728 koupil usedlost **Petr Vyžrálek**. Od něho
1752 ujal syn předešlého **Jakup Vyžrálek**. Od něho
1780 ujal syn předešlého **Matouš Vyžrálek**. Po něm
1829 ujal syn předešlého **Jan Vyžrálek**. Po něm
1841 ujal syn předešlého **Jan Vyžrálek**. Po něm
1876 ujali manželé: syn předešlého **Vavřinec Vyžrálek** s **Marií**. Táž
1915 ujala i druhou polovici. Od ní
1920 ujali manželé: syn předešlých **Václav Vyžrálek** s **Terezíí**. Ny-
nější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Vyžrálek 24. VIII. 1940. Doklady: Ověřené vý-
pisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 52452/40, referent Jan Petr; SVK č. 2484/40, navrhl Dr Václav Davídek.

62. HÁLOVÉ ve Vrábči čp. 9. — 1703.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V selské usedlosti nyní čp. 9 hospodaří rod Hálů od 1703 v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 9:

- 1703 koupil usedlost **Matouš Hála**. Po něm hospodařila po osm let
pozůstalá vdova. Od ní
1747 ujal syn předešlých **Pavel Hála**. Od něho

- 1771 ujal syn předešlého **Jakub Hála**. Když předčasně zemřel, vdova **Žofie Hálová** vdala se 1787 po druhé za **Jakuba Vejskraba**, jenž hospodařil do vzrostu pravého dědice. Od něho
 1808 ujal pravý dědic-syn předešlého **Šimon Hála**. Po něm
 1850 ujal syn předešlého **Martin Hála**. Od něho
 1882 ujali manželé: syn předešlého **František Hála** s **Marií**. Táz 1910 ujala i druhou polovici. Po ní
 1919 ujali manželé: syn předešlých **František Hála II.** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Hála 24. VIII. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 52453/40, referent Jan Petr; SVK č. 2485/40, navrhl Dr Václav Davídek.

63. KŘÍŽOVÉ ve Vrábči čp. 8. — 1757.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V selské usedlosti čp. 8 po Josefu Němcovi 1757 se usadil Kříž a jeho rod tu hospodařil v přímé mužské řadě do 1912, kdy se k dědičce statku Křížové přiženil Kubata, nynější hospodář.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 8 z rodu Kříž-Kubata:

- 1757 ujal **Bartoloměj Kříž**. Po něm
 1807 ujal syn předešlého **František Kříž**. Po něm
 1838 ujali manželé: syn předešlého **Jan Kříž** s **Alžbětou**. Po nich
 1885 ujal syn předešlých **Josef Kříž**. Po něm
 1912 ujali manželé: dcera předešlého **Katerina r. Křížová**, vdaná téhož roku za **Václava Kubatu** z Levína. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Kubata 24. VIII. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích, původní oddací list a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 52454/40, referent Jan Petr; SVK č. 2486, navrhl Dr Václav Davídek.

64. KALKUŠOVÉ ve Vrábči čp. 26. — 1801.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V selském statku dotud Petrouškovském 1801 se zakoupil rod Kalkušů a hospodaří tu v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 26:

- 1801 koupil statek **Jan Kalkuš**. Od něho
 1850 ujal syn předešlého **Václav Kalkuš**. Po něm
 1856 ujal syn předešlého **Jan Kalkuš II.**, od něhož 1884 ujala jeho manž. **Marie** polovici. Týž 1905 ujal polovici po ní. Po něm

1913 ujali manželé: syn předešlých **Vojtěch Kalkuš** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list.

Žádost podal Vojtěch Kalkuš 24. VIII. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 52455/40, referent Jan Petr; SVK č. 2487/40 navrhl Dr Václav Davídek.

65. POKORNÍ v Lipanech čp. 9. — 1765.

Lipany (p. Vitice, okr. Český Brod) patřily k panství Kostelec nad Černými lesy. V selské usedlosti kdysi zvané Jarolímské hospodařil Tomáš Kosina. Když 1765 zemřel, přiženil se sem Jakub Vedral. ujal hospodářství nejprve do vzrostu pravého dědice, potom však tu Vedralovi potomci v mužské řadě zůstali, až po polovině XIX. století se sem přiženil rod Pokorných a ti tu hospodaří podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Lipanech čp. 9 z rodu Vedral-Pokorný:

- 1765 ujal statek **Jakub Vedral**, přiženiv se k Anně ovdovělé Kosinové, do vzrostu pravého dědice Václava Kosiny. Po její smrti 1783 Jakub Vedral se oženil po druhé s Kateřinou r. Stejskalovou. Již 1767 učiněno narovnání, že na statku zůstane Vedral a jeho potomci. Proto na něm
1831 ujal syn předešlého **Jan Vedral** (nar. 1795, odd. 1820 s Kateřinou r. Krupkovou). Po jeho smrti od 1846 hospodařila vdova **Kateřina Vedralová**. Od ní
1851 ujal syn předešlých **Josef Vedral** (nar. 1825, odd. 1851), od něhož téhož roku ujala jeho manž. **Anna r. Králová** polovici usedlosti. Táž 1860 ujala i druhou polovici. A vdala se 1865 po druhé za **Václava Pokorného**. Od ní
1869 ujali manželé: dcera předešlých **Anna r. Vedralová** s **Josefem Pokorným**, nevlastním bratrem (synem Václava Pokorného a Marie r. Říhové). Od nich
1905 ujali manželé: syn předešlých **Václav Pokorný II.** (nar. 1876, odd. 1905) s **Otilií r. Novákovou**. Od nich
1938 ujali manželé: syn předešlých **Miloslav Pokorný** (nar. 1909, odd. 1938) s **Jaroslavou r. Kratochvílovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Miloslav Pokorný 15. V. 1940, později dodatek. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Č. Brodě, křestní, oddací a úmrtní listy a ověřený nástin rodové posloupnosti podle matrik u f. ú. ve Víticích. — Došlo ČZR č. 24672 a 57682/40, referent Jan Petr; SVK č. 2488/40, navrhl Dr Václav Davídek.

66. MALÍ v Dolních Chabrech čp. 14. — 1677.

Dolní Chabry (p. Ďáblice, okr. Praha-sever) patřily k panství Libeň. V selské usedlosti čp. 14 známe Vojtěcha Veselého, po němž

1677 ji koupil Václav Malý. Jeho rod hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Dolních Chabrech čp. 14:

1677 koupil statek **Václav Malý**. Po něm hospodařila pozůstalá vdova. Od ní

1681 ujal syn předešlých **Řehoř Malý** jinak Vojáček (nar. 1660, odd. 1883 s Lidmilou r. Homolovou, zem. 1733). Od něho

1733 ujal syn předešlého **Jakub Malý** (nar. 1693, odd. 1738 s Magdalénou r. Čermákovou, zem. 1747). Vdova po něm vdala se po druhé za **Matěje Koutského**. Od nich

1767 ujal pravý dědic-syn předešlého **Jakub Malý II.** (nar. 1746, manž. Alžběta r. Beranová, zem. 1820). Od něho

1814 ujal syn předešlého **Tomáš Malý** (nar. 1782, manž. Magdalena r. Nováková, zem. 1850). Po něm

1850 ujal syn předešlého **Václav Malý II.** (nar. 1829, odd. 1851 s Teklou r. Srbovou, zem. 1886), od něhož 1851 ujala manž. **Tekla polovici statku**. Táz 1886 ujala i druhou polovici. Od ní

1890 ujali manželé: syn předešlých **Josef Antonín Malý** (nar. 1854, zem. 1901; odd. 1890) s **Marií** r. Frantovou. Táz 1895 ujala i druhou polovici. Po ní

1922 ujali manželé: syn předešlých **Josef Václav Malý** (nar. 1892, odd. 1921) s **Karolínou** r. Černou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Josef Malý 2. IX. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v archivu hlavního města Prahy a od úřadu zemských desk a knih pozemkových v Praze a ověřený přehled rodové posloupnosti podle matrik u děkaného úřadu v Praze IX-Proseku. — Došlo ČZR č. 54486/40, referent Jan Petr; SVK č. 2489/40, navrhl Dr Václav Davídek.

67. ŠVASTALOVÉ ve Švastalově Lhotě čp. 5. — 1712.

Švastalova Lhota (p. Krásná Hora, okr. Sedlčany) patřila k panství Chlumec. V selské usedlosti čp. 5 nepochyběně již dávno bývali Švastalové, neboť 1707 se píše „Grunt někdy Nikodéma Švastala, po něm Jana a Mariina synů jeho, posléz Matěje Reka a nyní Václava Řeháka“. Statek se potom brzy přece dostal zpět do švastalovských rukou roku 1712, kdy jej ujal „Matěj Švastal plným právem a vším příslušenstvím k užívání“. Jeho potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Švastalově Lhotě čp. 5:

1712 ujal statek **Matěj Švastal**. Po jeho smrti půltřetího roku hospodařila pozůstalá vdova **Dorota Švastalová**. Když se vdala po druhé za Jakuba Kramše do Líchova, dosazen 1743 na statek **Václav Švastal**, bratr předešlého hospodáře, do vzrostu pravého dědice-synovce Matěje Švastala. Po něm 1750 hospodařila vdova po něm **Veronika Švastalová** do vzrostu Matěje Švastala. Konečně

1765 ujal pravý dědic-syn předešlého (t. j. Matěje a Doroty Švastalové)

- talových) Matěj Švastal II., „Jsa svrchu jmenovaný Matěj Švastal tvrdé a neposlušné hlavy, svou tetu špatnou uctivostí předchází, on budoucně ji v uctivosti míti, její radu bráti, neméně za plnomocnou hospodynou do její smrti uznati a ve všem poslouchati má“. Po něm
- 1786 ujal syn předešlého **Václav Švastal II.** do vzrostu pravého dědice Josefa Švastala na devět let. Skutečně však „poněvadž téměř všechno stavení skrze nenadálý oheň v prach k obrácení přišlo a on ten náklad na ten krátký čas ze svého vědsti za ne možnou věc sobě pokládal“, odešel ze statku a hospodařila pak sama matka-vdova, proto zápisně již
- 1789 ujal syn předešlých (t. j. Václava Švastala II.) **Josef Švastal**. Po něm
- 1839 ujal syn předešlého **Josef Švastal II.** Od něho
- 1845 ujali manželé: syn předešlého **Josef Švastal III.** s Annou r. Holanovou. Po nich
- 1880 ujali manželé: syn předešlých **Hynek Švastal** s **Barborou**. Po ní 1909 ujal i druhou polovici. Po něm
- 1927 ujali manželé: syn předešlých **Josef Švastal IV.** s **Julii**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Švastal 27. IX. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Sedlčanech a výpis z matrik u f. ú. v Krásné Hoře. — Došlo ČZR č. 64256/40, referent Dr Petr Prach; SVK č. 2490/40, navrhl Dr Václav Davidek.

68. IBLOVÉ v Bratronicích čp. 3. — 1770.

Bratronicice (p. Unhošt, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivo klát. V chalupnické usedlosti čp. 3 býval patrně rod Černých. Po Josefу Černém byl dědicem jeho syn František. Poněvadž byl nezletilý, hospodařil v této chalupě od 1770 Václav Ibl, asi druhý manžel vdovy po Josefу Černém. Skutečně však potom následovali dědici Ibloví a ti zde hospodaří posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Bratronicích čp. 3:

- 1770 ujal chalupu **Václav Ibl**. Po něm
- 1775 ujal syn předešlého **Matěj Ibl**. Od něho
- 1814 ujal syn předešlého **Václav Ibl II.** Od něho
- 1839 ujal syn předešlého **Antonín Ibl**. Od něho
- 1876 koupila usedlost **Marie Prokšová** vdaná **Iblová**. Od ní
- 1920 ujali manželé: syn předešlé **František Ibl** (odd. 1920) s **Anežkou** r. Rohlovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Ibl 22. IX. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní převodní spisy a oddací list. — Došlo ČZR č. 62432/40, referent Jan Petr; SVK č. 2491/40, navrhl Dr Václav Davidek.

69. ČEPELÁKOVÉ v Malovidech čp. 5. — 1826.

Malovidy (p. Rataje nad Sázavou, okr. Uhlířské Janovice) patřily k panství Rataje. V jedné z chalupnických usedlostí býval Václav Vyháněk. Od něho ji 1826 koupil Tomáš Čepelák; jeho potomci v mužské řadě hospodaří zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Malovidech čp. 5:

- 1826 koupil chalupu **Tomáš Čepelák** (nar. 1791, zem. 1861). Od něho 1848 ujal syn předešlého **Jan Čepelák** (nar. 1824, zem. 1885). Od něho 1862 ujala **Terezie Čepeláková** polovici usedlosti. Po něm 1885 ujali manželé: syn předešlých **František Čepelák** (nar. 1859, zem. 1921) s **Anežkou**. Po něm
1922 ujal syn předešlých **Jindřich Čepelák** (nar. 1902) polovici a 1929 ujala jeho manž. **Františka** druhou polovici usedlosti. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list.

Žádost podal Jindřich Čepelák 14. IX. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Uhlířských Janovicích a ověřené výpisy z matrik u f. ú. v Ratajích nad Sázavou. — Došlo ČZR č. 64744/40 referent Jan Petr; SVK č. 2492/40, navrhl Dr Václav Davídek.

70. ŠTURMOVÉ ve Vrábči čp. 23. — 1703.

Vrábče (p. Křemže, okr. České Budějovice) patřila k panství Krumlov. V selské usedlosti čp. 23 zakoupili se 1703 Šturmové a hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrábči čp. 23:

- 1703 koupil usedlost **Kašpar Šturma**. Po jeho smrti vdova **Rozina** se vdala po druhé za **Řehoře Hálku**, jenž tu hospodařil od 1729 do vzrostu pravého dědice. Od něho pak
1747 ujal pravý dědic-syn předešlého **Petr Šturma**. Po něm
1792 ujal syn předešlého **Matěj Šturma**. Po jeho smrti od 1802 hospodařil zde nájemce **Leonard Bedlan**, druhý manžel vdovy po Matěji Šturmovi. Po něm
1815 ujal pravý dědic-syn předešlého **Vojtěch Šturma**. Po něm
1852 ujal syn předešlého **Josef Šturma**. Po něm
1887 ujali manželé: syn předešlého **Štěpán Šturma** s **Kateřinou**. Po nich
1917 ujal syn předešlých **Štěpán Šturma II.** Po něm záhy
1919 ujali manželé: bratr předešlého **Matěj Šturma II.** s **Marií**. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Matěj Šturma 1. IX. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Českých Budějovicích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 62686/40, referent Jan Petr; SVK č. 2493/40, navrhl Dr Václav Davídek.

71. RATHOUŠTÍ v Semechnicích čp. 90. — 1651.

Semechnice (p. i okr. Opočno) patřily k panství Opočno. V sel-ské usedlosti, která dostala čp. nejdříve 59, později 67 a nyní má 90, hospodařival rod Řivnáčů pravděpodobně již před 1651. K dceři Jiřího Řivnáče z roku 1651 se příženil Jan Strejček, později Václav Rathouský. Sice právně se stanovilo, že mají děditi děti z prvého manželství, ale skutečně tu potom následovali Rathouští v přímé mužské řadě a tak podnes. V XVII. a XVIII. věku jest nápadné, že hospodáři vždy předčasně umírali, takže pozůstalé vdovy se vdávaly po druhé, i po třetí.

Přehled posloupnosti hospodářů v Semechnicích čp. 59/67/90: z rodu Řivnáč-Rathouský:

- 1651 i 1654 jmenuje se zde **Jiří Řivnáč**. Jeho dcera **Anna Řivnáčová** se vdala nejprve za **Jana Strejčka** a ujali statek. Někdy kolem 1687 vdala se po druhé za **Václava Rathouského** (zem. 1731) a stanoveno přitom, že hospodaří jen do vzrostu pravého dědice, totiž Jana Strejčka II. Skutečně však hned příštího roku 1688 Václav Rathouský od něho statek koupil pro sebe a své dědice. Proto po něm
- 1732 ujal syn předešlého **Václav Rathouský II.** (zem. 1749). Vdova po něm se vdala po druhé za **Matěje France**, jenž od 1750 hospodařil do vzrostu pravého dědice na čtrnáct let. Když záhy zemřel, pozůstalá vdova se vdala po třetí za **Jana Kanského**; proto týž 1758 ujal „živnost sirotčí po neb. Matěji Francovi k dodržování sirotků po neb. Václavu Rathouském“ na dvanáct let. Konečně pak
- 1774 ujal pravý dědic-syn předešlého **Matěj Rathouský** (nar. 1746, zem. 1806). Od vdovy po něm
- 1808 ujal syn předešlého **Jiří Rathouský** (nar. 1788, zem. 1845). Od něho
- 1836 ujal syn předešlého **Jan Rathouský** (nar. 1817, zem. 1892). Od něho
- 1870 ujali manželé: syn předešlého **Václav Rathouský III.** (nar. 1847, zem. 1924) s **Katerinou**. Od nich
- 1898 ujali manželé: syn předešlých **Karel Rathouský** (nar. 1874) s **Marií**. Od nich
- 1930 ujal syn předešlých **Ing. Dr Karel Rathouský** (nar. 1901). Ny-nější hospodář a žadatel.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Ing. Dr Karel Rathouský 27. VII. 1940, později dodatek. Doklady: Ověřený výpis ze seznamu obyvatelstva 1651 v archivu min. vnitra v Praze, ověřené výpisy z berní rulle a z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní převodní spisy, původní křestní, oddací a úmrtní listy a nástin rodové posloupnosti hospodářů podle matrik u děkanského úřadu v Opočně. — Došlo ČZR č. 41595 a 65758/40, referent Jan Petr; SVK čis. 2494/40, navrhl Dr Václav Davídek.

72. WEINFURTROVÉ v Tupadlech čp. 1. — 1785.

Tupadly (p. Bezděkov, okr. Klatovy) patřily k panství Bezděkov. V chalupě a hostinci čp. 1 usadil se 1785 Ondřej Weinfurter, původem ze Svěžího Kouta (pravnuk Šimona) a jeho rod hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Tupadlech čp. 1:

- 1785 koupil chalupu a hostinec **Ondřej Weinfurter**. Po něm
1799 ujal syn předešlého **Wolfgang Weinfurter**. Od vdovy po něm
1826 ujali manželé: syn předešlých **Martin Weinfurter** s **Marií** roz.
Augustinovou. Táž 1853 ujala i druhou polovici. Od nich
1857 ujali manželé: syn předešlých **Josef Weinfurter** s **Barborou**.
Po nich
1890 ujali manželé: syn předešlých **Štěpán Weinfurter** s **Alžbětou**.
Po nich
1923 ujali manželé: syn předešlých **Josef Weinfurter II.** s **Magdalénou**. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Weinfurter 14. X. 1940. Doklady: Ověřené výpisu z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Klatovech a podrobný tištěný rozrod potomstva Šimona Weinfurtera (český). — Došlo CZR č. 69298/40, referent Jan Petr; SVK č. 2495/40, navrhl Dr Václav Davidek.

73. ŘÍZKOVÉ v Záhornici čp. 52. — 1753.

Záhornice (p. Přepychy, okr. Opočno) patřila k panství Opočno. V chalupnické usedlosti čp. 52 k vdově po Matějovi Smrkovi přiženil se Jan Řízek z Houdkovic. Jeho rod hospodaří tu v přímé mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Záhornici čp. 52:

- 1753 přiženil se sem **Jan Řízek** (manž. Kateřina ovdovělá Smrková). Po jeho smrti vdova **Kateřina** se vdala po třetí za **Jana Kyrala**, jenž tu hospodařil od 1785 do vzrostu pravého dědice. Od něho
1803 ujal pravý dědic-syn předešlých **Mikuláš Řízek** (nar. 1773, odd. 1802 s Annou r. Lukáškovou, zem. 1834). Od něho
1830 ujal syn předešlého **Václav Řízek** (nar. 1806, odd. 1830 s Annou r. Smítkovou), od něhož 1836 ujala manž. **Anna** polovici usedlosti. Od nich
1866 ujali manželé: syn předešlých **Jan Řízek II.** (nar. 1831, zem. 1904; odd. 1865) s **Marií** r. Horákovou. Od nich
1892 ujali manželé: syn předešlých **Václav Řízek II.** (nar. 1869, zem. 1939; odd. 1892) s **Marií** r. Kotyškovou. Od něho
1926 ujali manželé: syn předešlých **Josef Řízek** (nar. 1897, odd. 1926) s **Marií** r. Andrejsovou. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Řízek 6. II. 1940. Doklady: Původní převodní spisy,

ověřené výpisy z farní kroniky a z matrik u f. ú. v Přepyších, původní křestní, oddací a úmrtní listy a přehled rodové posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 6008/40, referent Jan Petr; SVK č. 2477/40, navrhl Dr Václav Davídek.

74. KOUBKOVÉ v Ostrově čp. 6. — 1725.

Ostrov (p. i okr. Brandýs nad Labem) patřil k panství Brandýs nad Labem. V selské usedlosti nyní čp. 6 byl hospodářem 1654 Václav Hypl, 1656 ujal Václav Krátký, 1682 jeho syn Jiří Krátký a od něho 1725 ujal Matěj Koubek, možná, že jeho zet. Jeho rod hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Ostrově čp. 6:

- 1725 ujal usedlost **Matěj Koubek**. Po něm
1737 ujal syn předešlého **Jiří Koubek**, „néb se vždy dobré choval“, kdežto jeho bratři nikoliv. Dorota po něm hospodařila po šest let „na vdovské stolici“, až od ní
1774 ujal syn předešlých **Josef Koubek**. Po něm
1824 ujal syn předešlého **Václav Koubek** (zem. 1837). Podle pořadnosti
1840 ujal syn předešlého **Josef Koubek II**. Po něm
1877 ujali manželé: syn předešlého **František Koubek** s **Katerinou**. Od nich
1918 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Koubek** s **Marií**. Nynější hospodaří a žadatelé.

Pocta 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Antonín Koubek 18. X. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Brandýse nad Labem a ověřený výpis právní pořádnosti 1840 v zemědělském archivu v Praze. — Došlo ČZR č. 70267/40, referent Jan Petr; SVK č. 2496/40, navrhl Dr Václav Davídek.

75. BOROVIČKOVÉ v Králově Lhotě čp. 21. — 1673.

Králová Lhota (p. Čimelice, okr. Mirovice) patřila k panství Orlík. V jedné z chalupnických usedlostí bývali kdysi Borovičkové. Po známém způsobu, který se udržoval zejména a nejdéle v jižních Čechách, všichni hospodaří v této usedlosti jsou nazýváni podle ní, zde tedy Borovička. Když 1673 Bartoloměj Mašek ujal tuto pustou chalupu, byl přejmenován na Borovičku. K jeho dceři Kateřině se příženil Pavel Kolář a také jest od 1692 nazýván Borovička. A když jmenovaný odešel do jiné usedlosti a 1695 se zde usadil Matěj Kolář — snad jeho bratr — jest zapisován také Borovička. Rod tohoto Matěje Koláře jinak Borovičky hospodaří zde v přímé mužské řadě pod jediným jménem Borovička podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Králově Lhotě čp. 21 z rodu Mašků-Borovičků (správně Kolářů):

- 1673 ujal tuto chalupu **Bartoloměj Mašek-Borovička** (manž. Mariána). Od něho

- 1692 ujali manželé: dcera předešlého **Katerína Mašková-Borovičková** s **Pavlem Kolářem-Borovičkou**. Když přešel na jinou usedlost,
- 1695 ujal as bratr předešlého **Matěj Kolář-Borovička** (manž. Lidmila r. Kurková). Potomci jsou zváni převážně a brzy důsledně jenom Borovičky. Asi
- 1746 ujal snad syn předešlého **Václav Borovička** (nar. 1719, manž. Dorota). Po něm
- 1772 ujal syn předešlého **Jakub Borovička** (nar. 1746, manž. Anna r. Chyliková). Od něho
- 1809 ujal syn předešlého **František Borovička** (nar. 1792, manž. Anna r. Hájková). Od něho
- 1836 ujal syn předešlého **Josef Borovička** (nar. 1811, manž. Josefa r. Říhová). Od něho
- 1875 ujali manželé: syn předešlého **František Borovička II.** (nar. 1838, manž. Marie r. Vondráková). Roku 1892 ujal též druhou polovici. Od něho
- 1897 ujali manželé: syn předešlých **Jan Borovička** (nar. 1872, manž. Marie r. Chyliková). Od nich
- 1934 ujali manželé: syn předešlých **František Josef Borovička** (nar. 1899) s **Lidmilou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal František Josef Borovička 15. X. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v zámeckém archivu Karla Schwarzenberka na Orlíku a v AZČ v Praze, původní převodní spisy, křestní, oddací a úmrtní listy z matrik u f. ú. ve Starém Sedle, v Čimelicích a u děkan-ského úřadu v Mirovicích. — Došlo ČZR č. 70275/40, referent Jan Petr; SVK č. 2482/40, navrhl Dr Václav Davídek.

76. LEXOVÉ v Poněšicích čp. 7. — 1635.

Poněšice (p. Purkarec, okr. Hluboká nad Vltavou) patřily k panství Hluboká nad Vlt. Ve velké selské usedlosti, kdysi sídlo královských lovčí Poněšických z Poněšic, usídlil se od 1635 rod lovčí Lexů, přesazený sem ze dvora Křesína. Lexové tu zastávali úřad rychtáře; ve statku byl zřízen také panský hostinec. Rod tu hospodaří v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Poněšicích čp. 7:

- 1635 ujal tento statek **Tomáš Lexa** (odd. 1610 s Magdalenou r. Pletkovou, zem. 1650). Po něm
- 1650 ujal syn předešlého **Matěj Lexa** (nar. 1636, manž. Anna r. Kubatová, zem. 1671). Pozůstalá vdova **Anna Lexová** vdala se po druhé za **Kašpara Štefla**, jenž tu pak hospodařil v období 1671 až 1675 (jest zapisován též jako Kašpar Lexa). Od 1675 hospodařil **Jan Mocl**, manžel **Marie Lexové**, dcery Matěje a Anny Lexových; do vzrostu pravého dědice. Konečně
- 1690 ujal pravý dědic-syn předešlých **Vavřinec Lexa** (nar. 1660, odd. 1690 s Rozinou, zem. 1724). Po něm

- 1724 ujal syn předešlého **Josef Lexa** (nar. 1698, odd. 1723 s Lidmilou, zem. 1745). Po něm
- 1745 ujal syn předešlého **Josef Lexa II.** (nar. 1724, manž. 1. Veronika r. Kadečková, 2. Jana, 3. Rozina r. Brožíková, zem. 1793). Po něm
- 1793 ujal syn předešlého **Melichar Lexa** (nar. 1771, manž. Eva roz. Fenclová). Po něm
- 1840 ujal syn předešlého **Jan Lexa** (nar. 1815, manž. Marie r. Froňková). Po něm
- 1882-ujali manželé: syn předešlého **Jan Lexa II.** (nar. 1856) s **Annou**. Roku 1889 ujal Jan Lexa II. i druhou polovici. Od něho
- 1923 ujali manželé: syn předešlých **Jan Lexa III.** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1940: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Jan Lexa 10. XI. 1940. Doklady: Ověřené výpisy ze sirotčích a pozemkových knih ve schwarzenberském archivu v Třeboni a od okr. soudu v Hluboké nad Vltavou, výpis z matrik u f. ú. v Purkarcích a původní převodní spisy. Opisy a výpisy pořídil Dr Václav Davídek. — Doshlo ČZR č. 98833/40, referent Jan Petr; SVK č. 2631/40, navrhl Dr Václav Davídek.

Královští lovčí Lexové poddanými sedláky.

Hluboké lesy jihočeské bývaly loviště a kratochvilnými místy českých králů; to v dobách lesku i pozvolného úpadku rytířství v naší zemi. K ochraně lesů, zvěře a ptactva v nich byli usazováni anebo usanovováni královští lovčí (někde jenom hajní) s úkolem, aby lesy střežili. Lesní obvod lovčího samotného, často s několika hajnými, se nazýval lovčovstvím. Lovčím sídlem bývala tvrz s dvorem. Takoví lovčí a lovčovství, pokud víme o patnáctém věku, bývali též v Křesíně a v Poněšicích. Patřili k hradu Hluboké, založené a po staletí držené českými králi. Českým králům a později šlechtickým majitelům hradu byli křesínští i poněšičtí lovčí povinni svými službami; u srovnání s poddanskými povinnostmi vesničanů žili lovčí poměrně svobodně.

Křesín je nyní dvůr, položený téměř pod Hlubokou. Podle listu krále Václava IV. z roku 1417 býval zde jakýsi Martin řečený Hořelka a po něm Svojše z Vilhartic. Toho král ustanovil královským lovčím s povinností sloužití ke královskému hradu Hluboké s loveckým psem a trubkou. Tím bylo založeno křesínské lovčovství. Roku 1490 víme zde o dvou statcích, Bartoše a Jandy; větší statek Bartošův měl pět čtvrtí lánu, druhý jen tři čtvrtě — patrně to jsou dvě části původního dvoulánného statku zemanů-lovčích. Úřad lovčího jest dále psán na statku větším, Bartošově. Z jeho nástupců dovidáme se teprve o lovčím Alexandrovi z let 1598 až 1612. Možná, že již před ním tu žil jeho otec, snad i děd; snad byl Alexandr v krevním vztahu i s Bartošem jako jeho pravnuk, i dále. Alexandrovi potomci jsou znáni Lexové. První, Tomáš Lexa, byl přesazen roku 1635 z Křesína na starobylé lovčovství, statek též s pěti čtvrtinami lánu, v Poněšicích.

Poněšice je stará vesnice blízko Hluboké. Bývala tu tvrz, původně Poněšických z Poněšic. Roku 1407 jmenuje se Pešek neboli Petr Poněšický z Poněšic. Měl ve znaku loveckou trubku, byl patrně lovčím, jak víme určitě o jeho synu Jindřichovi z roku 1461. Tehdy mu český král Jiří z Poděbrad stvrdil listem, že drží pět čtvrtí dědin v Poněšicích a půl lánu a tři louky v lesích ve Vlkově, a to právem i pro jeho bratry a potomky za vykonávání povinností lovčích v lovčovství poněšickém a vlkovském. Záhy potom tito lovčí požívali ještě více práv, a ta jim byla r. 1490 zmenšena. Erbovní list r. 1520 popisuje nový znak Poněšických takto: V modrém štítu obrněná ruka, držící dva šípy přeložené křížem, takový jest i klenot. Z dalších členů toho rodu známe až posledního Jana Poněšického. Vdova po něm asi po roce 1610 prodala dvůr a tvrz držiteli panství Dětřichu Malovcovi. Jistě si toho přála vrchnost sama, ale také pozůstalý dědic, stejnojmenný Jan Poněšický byl nedůživý, slepý. Dětřich Malovec připojil všechny lesy k hlubockým, panským, a samotný dvůr prodal Prokešovi z Purkarce. Týž jej koupil pro svou dceru, vdanou za Jakuba Piláta, pražského měšťana; ten jej prodal zpět hlubocké vrchnosti, generálu don Baltazarovi z Marradasu (za 400 kop míš.). To bylo vrchnosti vítanou příležitostí: nřesadila sem Tomáše Lexu z Křesína, přidala mu 125 zl. rýn. hotově. V tom však byl začátek poddanství dotud svobodných Lexů.

Výměrou půdy byly oba statky, křesínský i poněšický, stejně. Základní rozdíl však byl v tom, že Lexa v Křesíně seděl ve svobodném dvoře, kdežto dvůr v Poněšicích, třebaže donedávna také svobodný, koupěmi se stal panský, poddanský. Do něho byl uveden Tomáš Lexa roku 1635. Jeho rod tu zakotvil, vrchnost časem považovala nejenom zdejší dvůr, ale i usedlíky v něm, Lexy, za poddané. Výsadní postavení měli Lexové jenom jako rychtáři, a proto (nikoliv proto, poněvadž byli kdysi svobodní) nerobotovali. Dokonce roku 1777, při vyměřování roboty podle posledního patentu, Josef Lexa dopustil, že mu byla robota předepsána také; a jedině z toho důvodu, že byl panským hajným, nerobotoval. Když pak v devatenáctém století Lexové přestali být hajnými, šenkovali zase panské pivo, a proto opět nerobotovali. Jak byli uvedeni cizí vůl i vlastní neopatrností do poddanství, to vyniklo při vyvazování z robot a poddaných povinností po roce 1848.

Tehdy bývalá vrchnost hlubocká žádala, aby také Jan Lexa z čp. 7 zaplatil příslušné výkupné. Lexa se proti tomu ohradil. Přinesl vyvazovací komisi staré pergameny lovčích v Křesíně a v Poněšicích, které se v jejich rodě uchovaly, a dokazoval, že tito jeho předchůdci a předkové jakživi nerobotovali, že bývali povinni jenom službami lovčích nebo hajných anebo šenkovali pivo, což konali. Naproti tomu vrchnost ukazovala, že též Lexům roku 1777 byla robota vyměřena a že byla promíjena jenom podmíněně, za jiné služby. Pravdu měly zajisté obě strany. Rozešly se nesmířeny, více již asi nejednáno a mlčky přiznáno právo Lexů. —

V rodině Lexů jsou posud chovány tyto původní listy a listiny:

1. List krále Václava IV. z roku 1417 lovčímu Svojšovi z Vilhartic

v Křesíně (otištěn v „Archivu českém“ dílu XVII. str. 369—370) — 2. List krále Jiřího z Poděbrad lovčímu Jindřichovi z Poněšic (otištěno v „Archivu českém“ dílu XVII. str. 370—371). 3. Kontrakt Tomáše Lexy z Křesína na panský dvůr v Poněšicích roku 1635. 4. až 8. Pět různých vidimátů prvních dvou listů ze sedmnáctého století. — Kromě toho jsou otištěny v „Archivu českém“ dílu XVII. str. 316—317 výpis z urbáře hlubockého panství r. 1490 o Křesíně, str. 363—364 výpis z urbáře hlubockého panství r. 1490 o lovčovství Jana Poněšického.

77. HYHLÍKOVÉ v Jezbořicích čp. 19. — 1711.

Jezbořice (p. Čepí, okr. Pardubice) patřily k panství Pardubice. V selské usedlosti býval hospodářem Jan Křenek. Ten 1711 vyměnil svou usedlost s Matějem Hyhlíkem z Bezděkova. Hyhlíkův rod hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Jezbořicích čp. 19:

- 1711 ujal **Matěj Hyhlík** (nar. 1683, odd. 1703, po třetí s Marií, zem. 1755). Po něm
1755 ujal syn předešlého **František Hyhlík** (nar. as 1725, zem. 1786).
Po smrti jeho i jeho manž. **Anny**
1786 ujal syn předešlých **František Hyhlík II.**, ale jen do vzrostu pravého dědice Jana Hyhlíka (od 1786 manž. r. Virtová). Skutečně pak
1798 ujal pravý dědic-bratr předešlého **Jan Hyhlík** (nar. 1776, odd. 1807 s Annou r. Petrovickou, zem. 1855). Od něho
1837 ujali manželé: syn předešlého **František Hyhlík III.** (nar. 1811, zem. 1869; odd. 1837) s **Marií Magdalénou** r. Černíkovou. Od nich
1859 ujali manželé: syn předešlých **František Hyhlík IV.** (nar. 1838, zem. 1903; odd. 1859) s **Marií** r. Koutníkovou. Od nich
1888 ujali manželé: syn předešlých **Josef Hyhlík** (nar. 1862, zem. 1929; odd. 1888) s **Marií** r. Červinkovou. Od nich
1930 ujal syn předešlých **Karel Hyhlík** (nar. 1904) polovici a 1935 ujala jeho manž. **Marie** druhou polovici usedlosti. Nynější hospodaří a žadatelé.

P o c t a 1940: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Karel Hyhlík 15. XI. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v městském museu v Pardubicích, v AZČ v Praze a od okr. soudu v Pardubicích. Podrobnou kroniku Hyhlíkova rodu vypracoval Ing. František Hyhlík. — Došlo ČZR č. 103184/40, referent Jan Petr; SVK č. 2632/40, navrhl Dr Václav Davídek.

Vzpomínka na svatební kočár Hyhlíků.

V rodové kronice Ing. František Hyhlík (stařešina a písmák svého rodu) vzpomíná (1933):

Již před rokem 1807 měli Hyhlíkové z Jezbořicích čp. 19 „kočárek“, který tehdy poněkud ohořel. Konal však či nekonal svou služ-

bu dál; ještě roku 1837 jest psán v inventáři jako „kočárek ohořalej“.

Roku 1866 nebylo zde ani kočárku ani kočáru. Bylo zvykem, že na př. na posvícení do Plačic se jezdilo ve fasuňku pod plachtou. At bylo počasí sebe lepší — bez plachty to nešlo. Na cestu se přistrojil fasuněk, v něm tři sedadla ze slámy, pokrytá houněmi; do vozu se vzaly peřiny, zásoby k jídlu, všecky děti s sebou, chůva Nána Šejvlová z Plačic také s sebou; a jelo se. Stále krokem, jen asi jednou na sto kroků někde s kopečka se zatrapovalo. Cesta do Plačic trvala jistě pět hodin. Děti chvíliku jedly, chvíliku spaly — výlet se všem zam louval.

V létě 1867 se přiženil do Jezbořic k Amálii Koldínské do čísla 52 Jan Široký ze Zehub. Svatba se konala v Jezbořicích. Byli pozváni také Hyhlíkovi z čísla 19 a Novákovi z čísla 18. U Hyhlíků přistrojil se tedy také zase fasuněk, jako do Plačic. Jelo se napřed pod kopec okolo Lukavce, pro nevěstu, pak zase tou cestou do kostela, a zase z kostela, stále kolem Lukavce; fasuněk vykonal tu cestu přes ves čtyřikrát. Pro špatnou cestu — silnice ještě nebyla — a aby se průvod nerozdělil, i ostatní vózidla muselajeti krokem.

Když se jelo z kostela, naděběhl jsem s kluky průvodu, stál jsem za Koldínských stodolou a viděl jsem, jak „svarba“ jede: Napřed dva kočáry, ne sice honosné, ale přece kočáry; obstaral je J. Široký ze Zehub na Čáslavsku — tam byli snad proti Jezbořicům o několik roků napřed. Za těmito jely dva vozíky s košatinkami. Potom Hyhlíkův fasuněk pod plachtou, a za ním druhý, zcela takový, Novákův. Když jely kolem mne, vyhrnula se poněkud plachta, zahledl jsem maminku, hodila mi koláče „metáčky“.

To bylo před 65 léty!

Potom se měl ženiti plačický strýček Václav Koutník, bratr maničín; a snad se již schylovalo k ženitbě Čeňka Hyhlíka z čísla 31 s Františkou též Koutníkovou z Plačic. I koupil tedy otec od Krpaly v Pardubicích nový pěkný polokrytý kočár jasanový, žlutý, jakémú pak dlouho nebylo na blízku rovno. A na svatbu do Plačic jelo se již tímto kočárem. Zasloužil se o to asi sám plačický dědeček.

78. BABUŠKOVÉ v Počedělicích čp. 21. — 1652.

Počedělice (p. Černčice, okr. Louny) patřily k panství Vršovice. Krátce po třicetileté válce Ondřej Koutský s jedně zdejší čtvrtlanní usedlosti zběhl (později se vrátil, ubožák, rozumu zbavený), a tu 1652 přiženil se k Alžbětě, jeho sestře, Jan Babuška. Jejich potomci hospodaří zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Počedělicích čp. 21:

1652 ujal tuto chalupu **Jan Babuška** (manž. Alžběta r. Koutská, zem. 1684). Po něm

1690 ujal syn předešlého **Jan Babuška II.** (odd. 1683 s Annou r. Leonardovou, zem. 1731). Od něho

1730 ujal syn předešlého **Jan Babuška III.** (nar. 1690), od něhož záhy

- 1731 ujal bratr předešlého **Martin Babuška** (nar. 1699, odd. 1725 s Kateřinou r. Henzlovou, zem. 1780). Po něm
 1780 ujal syn předešlého **Martin Babuška II.** (nar. 1745, odd. 1772 s Rozálií r. Holubovou, zem. 1797). Po něm po
 1797 ujal syn předešlého **Martin Babuška III.** (nar. 1781, odd. s Annou r. Kalochovou, jež zem. 1821, 2. s Rozálií r. Matesovou, zem. 1831). Po něm
 1831 ujal syn předešlého **Pavel Babuška** (nar. 1815, odd. 1839 s Teresií r. Zelenkovou, zem. 1889). Od něho
 1874 ujali manželé: syn předešlého **Václav Babuška** (nar. 1851, zem. 1901, odd. 1874) s **Annou** r. Točinovou. Po něm
 1902 ujal polovinu syn předešlého **Ladislav Babuška** (nar. 1875, odd. 1913 s Marií r. Běinskou), polovici usedlosti 1913 ujala jeho manž. **Marie**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Ladislav Babuška 15. XI. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Lounech a ověřená posloupnost hospodářů podle matrik od f. ú. v Chožově. — Došlo ČZR čís. 95130/40, referent Jan Petr; SVK č. 1271/41, navrhl Dr Václav Davídek.

79. SVATÍ v Roprachticích čp. 54. — 1654.

Roprachtice (p. a okr. Vysoké nad Jizerou) patřily k panství Sezimy. V jedné zdejší selské usedlosti žije rod Svatých prokázaně již od dob berní rulle 1654, v níž se po první připomíná. Také zápis v matrikách pocházejí skoro až z této doby. Je zajímavé, co uvedl v žádosti sám žadatel-hospodář: „Výměnkáři od 1851 do 1922 jsou podle záznamů farního úřadu v Roprachticích pohřbíváni do jednoho a téhož hrobu. — V pozemkových knihách jsem zjistil, že naše usedlost nikdy (pokud jsou pozemkové knihy) nebyla zadlužena; jenom výměnky jsou na ní zaknihovány.“

Přehled posloupnosti hospodářů v Roprachticích čp. staré 33, nové 54:

- 1654 jmenuje se tu hospodářem v celé usedlosti **Matěj Svatý**. Pravděpodobně kolem
 1660 jeho nástupcem byl **Pavel Svatý**. Od něho
 1686 ujal syn předešlého **Jakub Svatý**, jenž byl 1705 mrtev a hospodařila pak po něm vdova. Až
 1711 ujal syn předešlých **Jan Svatý** (nar. 1697). Od něho
 1747 ujal syn předešlého **Jan Svatý II.** Po něm
 1772 ujal syn předešlého **Josef Svatý**. Tehdy zdědil ještě celou usedlost, jež měla čp. 33. Za něho byla pak usedlost rozdělena. To tak, že
 1781 ujal od svého bratra Josefa Svatého **Karel Svatý** polovici usedlosti se stavením čp. 33 a hospodářskými budovami. (Druhá polovice usedlosti dostala čp. 34, později 53). Po Karlu Svatém
 1816 ujal polousedlost čp. 33 (nové čp. 54) syn předešlého **Jiří Svatý** (zem. 1851). Od něho

- 1831 ujal čp. 54 syn předešlého **Josef Svatý II.** Po něm
 1857 ujal syn předešlého **Michal Svatý** (nar. 1839, odd. s Marií roz. Urbancovou). Po něm
 1877 ujal syn předešlého **Michal Svatý II.** (odd. s Marií r. Kopalovou, zem. 1898). Po něm
 1899 ujal syn předešlého **Michal Svatý III.** (nar. 1871, odd. 1898 s Marií r. Sedláčkovou, zem. 1922). Po něm
 1928 ujal syn předešlého **Michal Svatý IV.** (nar. 1898, odd. 1926 s Františkou r. Láskovou). Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Michal Svatý 3. IV. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze, původní převodní spisy, ověřené výpisy z matrik a listy křestní, oddací a úmrtní od f. ú. v Roprachticích, Semilech, Lomnici nad Popelkou a Vysoké nad Jizerou. — Došlo ČZR č. 18502/40 a 103363/40, referent Jan Petr; SVK č. 1275/41, navrhl Dr Václ. Davidek.

80. STARÍ v Tedražicích čp. 24. — 1788.

Tedražice (p. Hrádek u Sušice, okr. Sušice) patřily k panství Nalžovy. Pro dějiny zdejších rodů nejsou známy staré pozemkové knihy, a nahradit je lze jenom částečně matrikami a katastry. Podle matričních zápisů hospodařil rod Starých v Tedražicích již od konce XVII. století (Martin, Adam) a v XVIII. věku (Jiří, prý syn Adamův, oddávaný 1743 s Magdalénou r. Hánovou; jejich synem byl Václav, narozený 1748). Snad dokonce tito hospodáři bývali již tehdy v čp. 24, prokazatelně to však není. Bezpečně víme o Starých v čp. 24 teprve 1788 (josefský katastr) a 1838 (stabilní katastr) a od 1859 podnes (nynější pozemková kniha). S matričními zápisy lze sestavit řadu hospodářů v této selské usedlosti od 1788 do 1859 pravděpodobnou, od 1859 podnes jistou; jsou to samí Staří.

Přehled posloupnosti hospodářů v Tedražicích čp. 24:

- 1788 jmenuje se zde **Václav Starý** (nar. 1748, odd. 1776 s Magdalénou r. Příhodovou, zem. 1815). Od něho nebo po něm, někdy po
 1800 ujal syn předešlého **Vavřinec Starý** (nar. 1782, odd. 1807 s Marií r. Koželoužkovou, zem. 1832). Patrně již před
 1838 ujal syn předešlého **Ondřej Starý** (nar. 1809, odd. 1836 s Kateřinou r. Uhlíkovou, zem. 1859). Po něm
 1859 ujal syn předešlého **Antonín Starý** (nar. 1842, odd. 1861 s Marií r. Řehákovou, zem. 1894); polovici usedlosti 1861 ujala jeho manž. **Marie**. Od nich
 1892 ujali manželé: syn předešlých **František Starý** (nar. 1866, odd. 1. s Annou r. Potužákovou, jež zem. 1902, 2. s Magdalénou roz. Šatrovou, zem. 1933) a **Anna**. Po její smrti ujal František Starý i druhou polovici. Od něho
 1926 ujali manželé: syn předešlého **Antonín Starý II.** (nar. 1895, odd. 1. 1926 s Kateřinou r. Řáhovou, 2. 1933 s Kateřinou). Od něho

1932 ujal syn předešlého **Antonín Starý III.** jednu polovici a 1933 jeho manž. **Karolína** ujala druhou polovici usedlosti. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Antonín Starý 22. VI. 1940 a později dodatky. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových katastrů v AZČ v Praze a z knih u okr. soudu v Sušici a ověřené výpis z matrik od f. ú. ve Zbynici. — Došlo ČZR č. 33422/40, 37885/40, 71150/40 a 13244/41, referent Jan Petr; SVK čís. 1276/41, navrhl Dr Václav Davidek.

81. KOCOVÉ v Dušníkách čp. 23. — 1701.

Dušníky (p. v místě, okr. Unhošť) patřily k panství Chrášťany. Ve zdejší selské usedlosti čp. 23 býval kdysi, pokud víme, asi Duchač. Potom se zde usadil podle zápisu v pozemkových knihách 1707 Vojtěch Koc a po něm hospodaři tu Kocové v přímé mužské řadě bez přerušení podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Dušníkách čp. 23:

- 1701 koupil usedlost **Vojtěch Koc**, zvaný též Duchač (manž. Lidmila; zem. 1745). Po něm
1745 ujal syn předešlého **Jiří Koc** (nar. 1713, odd. 1. s Dorotou, která zem. 1743, 2. s Kateřinou, jež zem. 1786, zem. 1788). Od něho
1787 ujal syn předešlého **Jiří Koc II.** (nar. 1757, odd. 1783 s Veronikou r. Janouškovou, zem. 1801). Po něm
1801, zapsáno 1802 a 1811, ujal syn předešlého **Jiří Koc III.** (nar. 1787, odd. 1814 s Annou r. Janouškovou, zem. 1868). Od něho
1850 ujal syn předešlého **Jan Koc** (nar. 1830, odd. 1861 s Barborkou r. Janouškovou, zem. 1900), jenž 1862 postoupil polovinu usedlosti manž. **Barboře**. Od nich
1896 ujali manželé: syn předešlých **František Koc** (nar. 1865, zem. 1931; odd. 1894) s **Marií** r. Vlasákovou. Od nich
1931 ujal syn předešlých **Miroslav Koc** (nar. 1898, odd. 1933 s Marií r. Chundelovou) polovici usedlosti, 1933 ujal z druhé polovice jednu čtvrtinu celku a jeho manž. **Marie** též druhou čtvrtinu celku; od 1936 drží Marie Kocová celou polovici usedlosti. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Miroslav Koc 28. II. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Unhošti a ověřený výpis z matrik od f. ú. v Hořelicích a přehled hospodářů. — Došlo ČZR č. 13393/41, referent Jan Petr; SVK č. 1277/41, navrhl Dr Václav Davidek.

82. HRUBÍ v Horní Branné čp. 135. — 1733.

Horní Branná (p. v místě, okr. Jilemnice) patřila k panství Jilemnice. Rod jména Hrubý žil v této vsi již od XVII. století, ale v jiné usedlosti než v selské usedlosti čp. 135 (a 139). Do této nynější usedlosti se zakoupil teprve 1733 a zůstal v ní, jmenovitě v jedné její chalupnické polovině, dosud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Horní Branné čp. 135:

- 1733 koupil celou usedlost (t. j. čp. 135 a 139; od Václava Střížka) **Jan Hrubý** (nar. 1706, zem. 1760; manž. Anna). Od něho
1758 ujali po polovinách usedlosti synové předešlého hospodáře. Jednu z těchto polousedlostí ujal **Bedřich Josef Hrubý** (n. 1733, manž. Eva, zem. 1805). — (Druhou polousedlost ujal jeho bratr Václav Hrubý. Tato polovina statku dostala čp. 139 a časem se stala majetkem jiných rodů). — Od Bedřicha Josefa
1792 ujal syn předešlého **Václav Jan Hrubý** (nar. 1770, odd. 1794 s Veronikou r. Budinovou, zem. 1847). Od něho
1837 ujal syn předešlého **Václav Josef Hrubý** (nar. 1795, odd. 1820 s Annou r. Vaníčkovou, zem. 1850). Před svou smrtí odkázal čp. 135 svému nezletilému synovi Václavu Hrubému; jeho poručníkem stal se **Ladislav Pauer**. Skutečně pak
1853 ujal syn předešlého **Václav Hrubý** (nar. 1835, odd. 1853 s Františkou r. Matoušovou, zem. 1901). Od něho
1892 ujal syn předešlého **Václav Hrubý II.** (nar. 1865, odd. 1891 s Krystýnou r. Stránskou, zem. 1916). Tento hospodář koupil též čp. 139. Po něm
1917 ujal syn předešlého **Václav Jan František Hrubý** (nar. 1894, odd. 1919 s Marií r. Plecháčovou). Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Hrubý 24. II. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Jilemnici, ověřené opisy a originálny převodník spisů, ověřené výpis a opisy z matrik a křestní, oddací a úmrtní listy od f. ú. v Horní Branné a přehledy rodové posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 13394/41, referent Jan Petr; SVK čís. 1278/41, navrhl Dr Václav Davídek.

83. JAHELKOVÉ v Mžanech čp. 19. — 1674.

Mžany (p. Dohalice, okr. Nechanice) patřily k panství Sadová. Rod Jahelků vyskytuje se v této vsi podle zápisů v matrikách již v poslední čtvrtině XVII. věku, v selské usedlosti čp. 19 určitě po prvé 1713, ač tu hospodařili pravděpodobně již dříve, usadivše se v usedlosti druhdy (1654) Jana Klečky, snad od konce XVII. století. Posloupnost hospodářů-Jahelků v období 1713—1746 zdá se být nejpochybná přesto, že první zápis v pozemkových knihách následuje teprve 1746. V úvodu tohoto zápisu se praví: „Předstoupil před knihy gruntovní Jan Jahelka s Pavlem synem svým poníženě přednášejí se šlost věku svého“. Poněvadž jistý Jan Jahelka I. nebo II. zemřel 1727, byl to 1746 patrně již jeho syn-nástupce, Jan Jahelka III. Jejich potomci zde hospodaří podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů v Mžanech čp. staré 3, nové 19:
1674 hospodařil zde **Jan Jahelka** (manž. Marianna; tehdy se jím narodil syn a nástupce). Po něm, kolem
1700 ujal syn předešlého **Jan Jahelka II.** (nar. 1674, odd. 1698, zem. 1727). Po něm

- 1727 ujal syn předešlého **Jan Jahelka III.** Od něho
 1746 zápisně ujal syn předešlého **Pavel Jahelka** (narozený 1705, odd.
 1741 s Kateřinou r. Rybovou, zem. 1786). Po něm
 1787 ujal syn předešlého **Václav Jahelka** (nar. 1748, odd. 1776 s Ka-
 teřinou r. Fišerovou, zem. 1799). Po jeho smrti hospodařil do
 vzrostu právního dědice jeho otčím **Václav Bělohoubek**. Od
 něho
 1816 ujal syn předešlých **Jan Jahelka IV.** (nar. 1791, odd. 1832 s
 Annou r. Kadečkovou, zem. 1847). Po něm
 1847 ujal syn předešlého **Jan Jahelka V.** (nar. 1832, odd. 1853 s An-
 nou r. Janšovou, zem. 1891). Po něm
 1891 ujal syn předešlého **Josef Jahelka** (nar. 1862, odd. 1895 s Fran-
 tiškou r. Zámečníkovou, zem. 1918.) Po něm
 1918 ujal syn předešlých **Josef Jahelka II.** (nar. 1895, odd. 1919 s
 Annou r. Hrdou). Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Josef Jahelka 15. III. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z po-
 zemkových knih a výpis z t. zv. tereziánského katastru v AZČ v Praze,
 původní převodní spisy, ověřené výpisy z matrik od f. ú. v Hněvčevsi a pře-
 hledy rodové posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 19282/41, referent
 Jan Petr; SVK č. 1279/41, navrhl Dr Václav Davídek.

84. NOVOTNÍ ve Velkém Újezdě čp. 12. — 1764.

Velký Újezd (p. Mšeno, okr. Mělník) patřil k panství Mělník.
 Někdy po 1713 stal se hospodářem v jedné ze zdejších chalup Jakub
 Luňák a „po mnohá léta” ji držel, po něm též jeho syn Matěj Luňák
 „tu chalupu však pořádně zakoupenou neměl”, až teprve 1737 byla
 zapsána témuž Matějovi Luňákově. Jeho syn Václav Luňák byl vztat
 na vojnu, a proto usedlost 1764 ujala Matějova dcera Lidmila, vdaná
 za Václava Novotného; jejich potomci zde hospodaří posud. Nepře-
 tržitá držba a hospodaření rodem Luňák-Novotný jest prokazatelná
 přinejmenším od 1737; k výslovnému přání nynějšího hospodáře
 vzata v úvahu jen doba od 1764.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Velkém Újezdě čp. 12 z rodu
 Novotných:

- 1764 zápisně ujali dcera předešlého hospodáře Matěje Luňáka, **Lid-
 mila r. Luňáková** vdaná za **Václava Novotného**. Po nich
 1797 ujal syn předešlých **Matěj Novotný**. Po něm
 1824 ujali manželé: syn předešlých **Václav Novotný II.** (nar. 1799)
 s **Annou**. Od nich
 1847 ujal syn předešlých **Josef Novotný** (nar. 1828), od něhož 1855
 ujala polovici jeho manželka **Alžběta**. Od nich
 1893 ujali manželé: syn předešlých **Josef Novotný II.** (nar. 1858)
 s **Marií**. Po nich
 1924 ujali manželé: syn předešlých **Josef Novotný III.** (nar. 1899)
 s **Marií**. Nynější hospodář a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Novotný 25. IV. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Mělníku a výpis z matrik. — Došlo ČZR č. 28944/41, referent Jan Petr; SVK č. 1280/41, navrhl Dr Václav Davídek.

85. MATOUŠKOVÉ v Kotousově čp. 7. — 1675.

Kotousov (p. a okr. Blovice) patřil k panství Chocenice. Byla to malá ves, a proto v ní lze poměrně snadno zjišťovatí usazení rodů před ocísluváním domů 1770 a před zavedením pozemkových knih 1769; zprávy o rodech z těchto starších dob čerpáme z pozemkových katastrů zemských 1655, 1675, 1713 a 1755 a z matrik. Nejstarší usedlejším rodem jsou zde Matouškové v čp. 7. Jsou posud v selské usedlosti, v níž byl 1655 Havel Čada a patrně po něm hned sem přišel Jan Matoušek, asi z Chocenic.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kotousově čp. 7:

- 1675 jmenuje se zde hospodářem **Jan Matoušek** (manž. Mariánna). V matrikách býval zapisován také jen „Matouš“. V letech 1692 a 1697 uvádějí se tu hospodáři s prostým jménem „Matoušek“, takže jest nejasno, zda se tím má míniti ještě starý Jan Matoušek anebo jeho syn a nástupce Václav Matoušek. Určitě 1709 a 1717 jmenuje se tu hospodářem tento **Václav Matoušek** (nar. asi 1634, odd. 1688 s Lidmilou, zem. 1738). Po něm 1755 jmenuje se hospodářem syn předešlého **Pavel Matoušek** (nar. 1704, odd. 1730 s Kateřinou, zem. 1765). Teprve jeho syn a nástupce byl zapsán do pozemkové knihy, jakmile se založila: 1769 zápisně ujal syn předešlého **Vojtěch Matoušek** (nar. 1745, odd. 1773 s Voršilou r. Čadovou, zem. 1821). Po něm 1826 ujal syn předešlého **Václav Matoušek II.** (nar. 1790, odd. 1821 s Annou r. Čadovou, zem. 1841). Po něm 1841 ujal syn předešlého **Václav Matoušek III.** (nar. 1822, odd. 1841 s Barborou Lajpoldovou, zem. 1906). Od něho 1869 ujali manželé: syn předešlých **Václav Matoušek IV.** (nar. 1845, zemř. 1930; odd. 1869) s **Kateřinou r. Houdkovou**. Od nich 1907 ujali manželé: syn předešlých **František Matoušek** (nar. 1879, zem. 1935; odd. 1906) s **Barborou r. Uzlovou**. Po její smrti 1923 ujal František Matoušek i druhou polovicí. Po něm 1935 ujal syn předešlých **Bohumil Rudolf Matoušek** (nar. 1919). Nyjší hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Bohumil Rudolf Matoušek 19. III. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Blovicech a přehled rozrodu a hospodářů podle výpisů z matrik v Blovicech, pořízených P. Josefem Uzlem a upravených Václavem Matouškem. — Došlo ČZR č. 29855/41 referent Jan Petr; SVK č. 1281/41, navrhl Dr Václav Davídek.

86. HOUDKOVÉ v Kotousově čp. 5. — 1692.

Kotousov (p. a okr. Blovice) patřil k panství Chocenice. Druhým (viz Matoušky) nejdávněji usedlým rodem v též usedlosti zde čp. 5

jsou Houdkové. Usadili se v selské usedlosti, v níž byl 1655 Bartoloměj Pratka a kterýž odtud 1672 „pro nouzi odešel“. Někdy potom, brzy či později, určitě 1692 zde hospodařil kterýsi Houdek; jeho potomci jsou tu podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kotousově čp. 5:

- 1692 i 1697 jmenuje se zde hospodářem **Houdek**, křestním jménem v katastru nezapsaný. Byl to buď Jakub (nar. as 1655) anebo — případně, 1697 — jeho syn Jan (nar. 1682). Později
1709 a 1717 jmenuje se tu **Pavel Houdek**, asi syn některého z předešlých.
1755 jmenuje se hospodářem **Jan Houdek**. Konečně
1769 zápisně ujal usedlost pravděpodobně syn předešlého **Vojtěch Houdek** (nar. 1740, odd. 1769 s Annou r. Hádlovou, zem. 1800). Po něm
1800 ujali manželé: syn předešlých **Vavřinec Houdek** (nar. 1780; zem. 1860; odd. 1800) s **Markétou r. Karnoltovou**. Po její smrti 1824 ujal i druhou polovici. Od něho
1833 ujal syn předešlých **Tomáš Houdek** (nar. 1810, odd. 1834 s Kateřinou r. Kratochvílovou, zem. 1898). Od něho
1865 ujali manželé: syn předešlých **Vavřinec Houdek II.** (nar. 1842, zem. 1910; odd. 1865) s **Barborou r. Šebkovou**. Od nich
1903 ujali manželé: syn předešlých **Vojtěch Houdek** (nar. 1876, odd. 1902) s **Marií r. Čechurovou**. Od nich
1935 ujal syn předešlých **Vojtěch Houdek II.** (nar. 1906, odd. 1936 s Annou r. Šimkovou), jenž postoupil polovinu usedlosti 1936 manž. **Anně**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný šít.

Žádost podal Vojtěch Houdek 23. III. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Blovicech a výpis z matrik od f. ú. v Blovicech. — Došlo ČZR č. 29856/41, referent Jan Petr; SVK č. 1282/41, navrhl Dr Václav Davídek.

87. UZLOVÉ v Kotousově čp. 3. — 1769.

Kotousov (p. a okr. Blovice) patřil k panství Chocenice. Dalším starousedlým rodem (po Matoušcích a Houdcích) jsou Uzlové v čp. 3. Jest pravděpodobné, že tu byli usedlí již dříve, ale bezpečné zprávy máme teprve od 1769: Potomci Martina Uzla hospodaří v této selské usedlosti posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kotousově čp. 3:

- 1769 zápisně ujal usedlost **Martin Uzel** (odd. 1774 s Kateřinou r. Fejhanzlovou). Po něm
1805 ujal syn předešlého **Jan Uzel** (odd. 1805 s Annou r. Chejlavovou). Po něm
1827 ujal syn předešlého **Vavřinec Uzel** (odd. 1829 s Marií r. Šramákovou). Po něm
1852 ujal syn předešlého **Tomáš Uzel** (odd. 1856 s Barborou r. Hlav-

sovou), jenž postoupil polovici usedlosti 1856 manž. **Barboře**.
Od nich

1894 ujali manželé: syn předešlého **Václav Uzel** (odd. 1894) s Marií r. Rousovou. Místo Marie Uzlové 1930 ujala polovici usedlosti **Barbora Uzlová**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Uzel 23. III. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Blovicech, výpis z matr. od f. ú. v Blovicech. — Došlo ČZR č. 29857/41, referent Jan Petr; SVK č. 1283/41, navrhl Dr Václav Davídek.

88. KARNOLTOVÉ v Kotousově čp. 6. — 1769.

Kotousov (p. a okr. Blovice) patřil k panství Chocenice. Nynější čp. 6 vzniklo jako prostý dominikální domek, prvně bez rolí a luk, až později k němu přikoupena zemědělská půda. Usadil se tu rod Karnoltů, snad již od začátku, nejstarší zápis jest 1769; ti zde hospodáři i nyní.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kotousově čp. 6:

1769 zapisně ujal tento domek **Jan Karnolt**. Od něho

1807 ujal syn předešlého **Jan Karnolt II.** Od něho

1843 ujali manželé: syn předešlého **Václav Karnolt** s **Kateřinou**. Po nich

1854 ujal syn předešlých **Jan Karnolt III.** Po něm

1884 ujala dcera předešlého **Anna Karnoltová**. Po ní

1900 ujal Josef Karnolt, od něhož 1905 ujala polovinu **Anna Karnoltová**. Po nich

1929 ujali manželé: syn předešlých **Josef Karnolt** a **Marie Karnoltová**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Karnolt 23. III. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Blovicech. — Došlo ČZR č. 29858/41, referent Jan Petr; SVK č. 1284/41, navrhl Dr Václav Davídek.

89. ŠTOLBOVÉ v Tuchoticích čp. 2. — 1715.

Tuchotice (p. Miskovice, okr. Kutná Hora) patřily k panství Malšov. V selské usedlosti „Rezáčů“ (1654) usadil se rod Štolbů, o němž máme první určitou zprávu teprve 1715 v t. zv. tereziánském katastru; matriční zápis o nich jsou o něco starší. Jmenovaný rod hospodaří v této usedlosti podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Tuchoticích čp. 2:

1715 imenuje se zde hospodářem **Matěj Štolba**. Jest to nepochybně týž, který se narodil 1673, oddán 1696 s Rozinou r. Drahorádovou, zemřel 1743. Po něm

1727 zapsán syn předešlého **Matěj Štolba II.** (nar. 1700, odd. 1721 s Kateřinou r. Šířinkovou, zem. 1757). Po něm

1774 zapisně ujal syn předešlého **Matěj Štolba III.** (nar. 1736, odd.

- 1766 s Kateřinou r. Sahulkovou, zem. 1798). Po jeho smrti krátký čas hospodařila vdova **Kateřina Štolbová**. Po ní
- 1800 ujal syn předešlých **Václav Štolba** (nar. 1770, odd. 1800 s Alžbětou r. Štolbovou, zem. 1846). Od něho
- 1837 ujal syn předešlého **Václav Štolba II.** (nar. 1816, odd. 1838 s Marií r. Petráňkovou; zem. 1906), jenž 1838 postoupil polovinu manž. **Marii**. Od nich
- 1861 ujali manželé: syn předešlého **Josef Štolba** (nar. 1839, zem. 1889; odd. 1861) s **Barborou r. Novákovou**. Táz 1890 ujala i druhou polovici usedlosti. Od ní
- 1896 ujali manželé: syn předešlých **Karel Štolba** (nar. 1868, zem. 1938; odd. 1896) s **Albinou r. Kopáčovou**. Od nich
- 1928 ujal syn předešlých **Otaškar Štolba** (nar. 1905, odd. 1933 s Marií r. Syrovou), jenž 1933 postoupil polovinu usedlosti manž. **Marii**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Otakar Štolba 25. IV. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Kutné Hoře a ověřené výpisy z matrik od f. ú. v Suchdole u Kutné Hory a v Bykání. — Došlo ČZR č. 30324/41, referent Jan Petr; SVK č. 1285/41, navrhl Dr Václav Davídek.

90. SCHUSTROVÉ ve Vojkovicích čp. 17. — 1758.

Vojkovice (p. v místě, okr. Kralupy nad Vltavou) patřily k panství Jeviněves. V nich býval již odedávna velký statek, ale poddan-ský (rustikální; aspoň od XVIII. věku, na př. 1832 se píše výslovně „Rusticalgut“), na němž snad kdysi bývali svobodníci, uvádění pravděpodobně od třicetileté války více a více do poddanství. Řadu hospodářů v tomto statku čp. 17 známe od nástupců Františka Popeláře od 1758; jsou to v přímé mužské řadě Schustrové.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vojkovicích čp. 17:

- 1758 koupil usedlost od Františka Popeláře, zaplatil ji a 1761 zápisně ujal od stejnoujmenného otce **Antonín Schuster** (manž. Magdalena). Po něm
- 1795 (zapsáno 1796) ujal syn předešlého **Václav Schuster** (nar. 1763, manž. Otylie r. Havlatová). Po něm
- 1831 ujal syn předešlého **Antonín Schuster** (nar. 1803; manž. Emilie r. Pelikánová). Od něho
- 1878 ujal syn předešlého **Václav Schuster II.** (nar. 1838; manž. Gabriela r. Křížová). Od něho
- 1908 ujal syn předešlého **Karel Schuster** (nar. 1874; manž. Marie r. Pokorná). Od něho
- 1936 ujal syn předešlého **Karel Schuster II.** (nar. 1912). Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Karel Schuster 30. IV. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Kralupech nad Vlt.

ověřené fotografické snímky původních křestních listů od f. ú. v Hostini a přehledy sestavené Jaroslavem Klikou. — Došlo ČZR č. 35390/41, referent Jan Petr; SVK č. 1286/41, navrhl Dr Václav Davídek.

Schustrův statek — zemědělský podnik průmyslový.

Historie Schustrova rodu ve Vojkovicích jest radostným příkladem historie starého českého selského rodu, zvelebujícího rodové dědictví mravní i hmotné. Sledujeme-li životní osudy dosavadních šesti hospodářů ve vojkovickém statku Schustrovském, vždycky se setkáváme s velikou plílou a houževnatostí, s dobrotou srdce a s vřelou láskou k rodné půdě.

Z původního statku o výměře 158 strychů polí, které roku 1758 zakoupil ve Vojkovicích Antonín Schuster (I.; poddaný kláštera Šopeckého, původem ze vsi Spomyše) za 4900 zlatých rýnských pro svého syna Antonína Schustra (II.), vytrústá za necelé dvě století podnik, který se stává naším vedoucím podnikem zemědělským a vzorem českým i zahraničním podnikům hospodářským. Všichni hospodáři spravují a rozšiřují svěřený statek tak, že je nyní živitelem celého blízkého okolí, neboť zaměstnává až na 700 stálých dělníků. Jednotliví hospodáři nespokojovali se na svém hospodářství jen s těmi plodinami či hospodářským zvířectvem, které po staletí pěstovali nebo chovali ostatní hospodáři v kraji; zavádějí vždy nové a nové druhy dobytka, po prvé v kraji pěstují chmel, řepu, čekanku, chřest — a tak časem vzniká při statku samostatný parní mlýn, pekárna, mlékárna a sušárna cikorky. Po světové válce začal tehdejší hospodář s pěstováním zeleniny a ovoce na rozsáhlých plantážích a tím vznikla jedna z největších našich továren na ovocné a zeleninové konzervy, nesoucí značku rodového jména „Schuster“.

Mnohé listinné památky, pietně uchovávané a přecházející s hospodáře na hospodáře, dokazují, s jakou láskou a vřelostí lñuli všichni držitelé k rodnému statku a kraji. Veliká část téhoto památek ukazuje také laskavé a dobré srdce jednotlivých hospodářů, ochotně vždycky poskytnouti pomoc, ať to bylo při požáru, povodni, vojně, hladu, anebo při stavbě a opravě kostela, školy, při podpoře chudých školních dítek; tu štědrá ruka dobrých hospodářů byla vždy otevřena.

91. ŠTASTNÍ v Dubči čp. 1. — 1782.

Městečko Dubeč (p. Běchovice, okr. Říčany) patřilo k panství Uhřiněves. Na velkém statku hospodařil Matouš Kavka, o němž čteme 1782 „odstupující hospodář Matouš Kavka, kterak on pro velký nedostatek dále hospodařiti vstavu nebyl, pročež tehdy z tohoto velkého nedostatku nadřečenému Jakubu Štastnému grunt tento dědičně a jeho budoucím jest postoupil“. Potomci Štastného tu hospodaří posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Dubči čp. 1:

1782 ujal hospodářství zde, odprodav manželům Josefů a Kateřině Velikovským jednu třetinu usedlosti, **Jakub Štastný** (nar. 1754,

- odd. 1782 s Marií Magdalenou r. Jourisovou, zem. 1803). Po jeho smrti vdova **Marie Magdalena** Šlastná se vdala po druhé za **Antonína Koktu**, a proto od 1804 „užívají tento grunt jakožto administrátorové až do vzrostu právního dědice syna Tomáše od zemřelého předešlého hospodáře Jakuba Šlastného“ tito Antonín a Marie Koktovi. Po nich až
- 1815 ujal právní dědic, syn Jakuba a Marie (prv vdané) Šlastných, **Tomáš Šlastný** (nar. 1789, odd. 1813; zem. 1861) s **Annou r. Bláhovou**. Od nich
- 1833 ujali manželé: syn předešlých **Václav Šlastný** (nar. 1815, zem. 1889; odd. 1833) s **Marií r. Chlapcovou**. Od nich
- 1867 (zapsáno 1868) ujali manželé: syn předešlých **Jan Šlastný** (nar. 1842, odd. 1868; zem. 1909) s **Alžbětou r. Mašínovou**. Od nich
- 1894 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Šlastný** (nar. 1869, odd. 1894; zem. 1929) s **Veronikou r. Kopeckou**. Od nich
- 1926 ujali manželé syn předešlých **Miroslav Šlastný** (nar. 1899, odd. 1926) s **Marií r. Dvorskou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Miroslav Šlastný 10. VI. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Říčanech, původní listy křestní, oddací a úmrtní od f. ú. v Uhříněvsi, Česlicích, Jirnech, Lošanech, Chvalech a původní převodní spisy (které žadatel chová s chvalitebnou pečlivostí) a přehledy rozrodu a posloupnosti rodu Šlastných a hospodářů. — Došlo ČZR č. 39248/41, referent Jan Petr; SVK č. 1287/41, na vrhl Dr Václav Davídek.

92. NÁDRAŠTÍ ve Vojovicích čp. 11. — 1759.

Vojovice (p. Neurazy, okr. Nepomuk) patřily k panství Plánice. V jedné ze zdejších chalup byl usazen rod Nádraských nepochyběně již 1654, kdy v ní byl zaznamenán (se zkomoleným příjím) Vít „Noderský“. Po něm tu známe 1680 Jakuba Nádraského, snad jeho syna. Potom nastaly „změny v držení usedlosti“, patrně se sem dostávaly jiné rody. Ještě později tu býval Vojtěch Nádraský. Po něm, ale ještě před 1728 tu hospodařil Václav Hudeček, blíže neznámý, a od tohoto roku 1728 „grunt tento neb chalupa Václavem Velíškem zaopatřena jest“ a „sirotkům Vojtěcha Nádraského 30 kop“ bylo od tutu vyplaceno jako podíly. Po smrti Václava Velíška zde hospodařila Kateřina, psaná po prvé (1743) jako jeho dcera, jindy (1766) jako vdova po něm; jde-li arci o tutéž osobu, což jest pravděpodobné. Ta-to Kateřina se vdala (po druhé?) za Jakuba Čimovce (jindy psáno Činovce), ale přitom určitě již od 1759 zde hospodařil její nejstarší syn (z prvního manaželství?) Jan. Jeho potomci zde hospodaří podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vojovicích čp. 11:

1759 jmenuje se zde **Jan Nádraský** (s manželkou Voršilou, r. Šůšovou, t. r. 1759 se jim narodil syn též Jan). Před svou smrtí 1766 matka Kateřina odkázala nádraskou chalupu tomuto Ja-

novi (II.). Není vyloučeno, že nastupující hospodář nebyl krevním dědicem (na př. po Vojtěchovi a dále Jakubovi Nádraském), nýbrž že tento Jan z 1759 a 1766 byl osobou původním Nádraským zcela cizí: Že v této chalupě pravděpodobně nastalo několik změn v hospodářích a že ti všichni dostávali usedlostní jméno „Nádraský“ (jeho slovní původ jest jistě z označení polohy) a tak by je dostal také Jan, syn Kateřiny z prvního manželství (tedy správně Velíšek?); Tento Jan jako Nádraský jest bezpečně známý nejstarší předek nynějších Nádraských v této usedlosti. Všechny tyto změny jsou vysvětelný tím, že chalupa byla dotud stále nezakoupená. Teprve jmenovaná **Voršila**, vdova po Janu Nádraském,

- 1791 zápisně koupila chalupnickou usedlost čp. 11 svému synovi **Ondřej Nádraskému** (narozenému 1767; jeho manž. byla Marie r. Nová). Od něho
 1824 ujal syn předešlého **Blažej Nádraský** (nar. 1802, odd. 1824 s Josefou r. Vladařovou). Od něho
 1845 ujal syn předešlého **Matěj Nádraský** (nar. 1825, manž. Anna r. Marešová). Od něho
 1880 (zapsáno 1881) ujali manželé: syn předešlého **Matěj Nádraský II.** (nar. 1852) s **Marií r. Fajstovou**. Od nich
 1920 ujali manželé: syn předešlých **Emanuel Nádraský** (nar. 1886) a **Anna**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Emanuel Nádraský 15. VI. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Nepomuku a ověřený výpis z matrik od f. ú. v Neurazech a v Myslivě. — Došlo ČZR č. 39592/41 referent Jan Petr; SVK č. 1288/41 navrhl Dr Václav Davídek..

93. ČEKANOVÉ v Maňovicích čp. 4. — 1655.

Maňovice (p. i okr. Nepomuk) patřily k panství Plánice. O nástupnictví hospodářů v této vsi víme až od poloviny XVIII. století, od kdy teprve začínají pozemkové knihy, takže starší osudy nám stručně a staticky napovídají jen pozemkové katastry (příp. matriky). Prostudovány známe hospodáře v čp. 4, prvně selském, později rozdeleném. Byli a jsou to samí Čekanové.

Přehled posloupnosti hospodářů v Maňovicích čp. 4:

- 1655 jmenuje se zde hospodářem **Matěj Čekan**. O jeho následovnících nevíme přesně. Jenom zpráva
 1713 jmenuje tu hospodářem **Václava Čekana**, snad syna, či pravděpodobnější vnuka anebo až pravnuka jmenovaného Matěje. Byl to on sám nebo jeho stejnojmenný syn, zapsaný v matrice
 1726 jako hospodář **Václav Čekan II.** (s manželkou Kateřinou). Později „poněvadž Václav Čekan pro velkou starost déle hospodařiti nemohl“, tu
 1752 ujal syn předešlého **Vojtěch Čekan**. Od něho
 1785 ujal syn předešlého **Šimon Čekan** (manž. Marie). Od něho
 1808 ujal syn předešlého **Josef Čekan**. Od něho

- 1831 ujal syn předešlého **Josef Čekan II.** (zem. 1853; manž. Rozálie).
 1854 ujali po polovinách usedlosti děti předešlého **Tomáš Čekan** a (sestra) **Marie Čekanová**. Marie Čekanová ještě téhož roku 1854 postoupila polovinu své polousedlosti svému manželovi **Antonínu Flejssigovi** a po jeho smrti 1858 ji ujala zpět a hned ji postoupila 1858 svému druhému manželovi **Václavu Velkovi**. Zatím na první polousedlosti stále hospodařil jmenovaný Tomáš Čekan, od 1864 s manželkou **Barborou r. Houskovou** na polovic.
 Od těchto, Tomáše a Barbory Čekanových
 1898 ujal chalupu, polousedlost syn předešlých **Václav Čekan III.**; týž 1901 postoupil polovinu usedlosti své manželce **Anastázii**. Od nich
 1932 ujali manželé: syn předešlých **Václav Čekan IV.** s **Marií**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Václav Čekan 17. XII. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Nepomuku. — Došlo ČZR č. 111592/40, referent Jan Petr; SVK č. 1289/41, navrhl Dr Václav Davídek.

94. CULKOVÉ v Horním Studenci čp. 9. — 1724.

Horní Studenec (p. v místě, okr. Chotěboř) byl sídlem stejnojmenného panství. Bývala zde chalupa, jež v XVIII. století byla zvelebena v selskou usedlost s čp. 9. Stalo se to za rodu Culků, jenž tu sice 1713 ještě nebyl, ale 1724 Jiřík Culek „ujal tento grunt jmenovaný hospodář pro sebe, manželku, dítky a budoucí své k dědičnému užívání“. Jeho potomci jsou zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Horním Studenci čp. 9:

- 1724 ujal tuto chalupnickou usedlost **Jiří Culek**. Po něm
 17.. (v originále nevyplněno, asi brzy po 1733) ujal syn předešlého **Jan Culek**. Za předešlého Jiřího anebo při převodu usedlosti na Jana „za selský učiněn jest“ tento svazek. Po Janovi
 1791 ujal syn předešlého **Jan Culek II.** Od něho
 1810 ujal syn předešlého **Josef Culek**. Od něho
 1853 ujali manželé: syn předešlého **Jan Culek III.** s **Františkou**. Když Františka Culková zemřela 1887, tu od vdovce Jana Culka
 1889 ujali manželé: syn předešlých **Jan Culek IV.** s **Marií**. Po jeho smrti od vdovy Marie Culkové
 1910 ujal syn předešlých **Miloslav Culek**. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Miloslav Culek 6. XI. 1940. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a původní převodní spisy. — Došlo ČZR č. 94359/40, referent Jan Petr; SVK č. 1290/41, navrhl Dr Václav Davídek.

95. KLOKOČKOVÉ v Doublovičkách čp. 2. — 1654.

Doublovičky (p. Jesenice u Sedlce na dráze, okr. Sedlčany) patřily k panství Chlumec; jenom jedna, selská usedlost k statku Prčí-

ce. V této usedlosti známe rod Klokočků, po němž se sem přízenil Šimek, ale i jeho rod přezván na Klokočky. Tento rod pod jménem Klokočka hospodaří tu dosud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Doublovičkách čp. 2 jménem Klokočka:

- 1654 jmenuje se tu **Vít Klokočka** (odd. 1660 s Dorotou r. Křížkovou), byl zde ještě 1670. Asi po něm, někdy kolem
1680 hospodařil zde pravděpodobně syn předešlého **Jan Klokočka**, dosvědčený matričními zápisu. Po něm je znám z let
1713 a 1719 **Jiřík Klokočka**. Je to pravděpodobně týž, který se narodil 1672 z Jana a Doroty Klokočkových — jestli se tím 1719 nemínil již jeho stejnojmenný nástupce. V matrikách zjištěno, že Mariánu, dceru Jiřího Klokočky, si vzal **Jiří Šimek** (tak se vyznačuje v zápisu matriky k roku
1722 při křtu jejich dítěte Anny, snad prvorodené); po usedlosti či dřívějším hospodáři neboli po manželce byl nazýván záhy také Klokočka, později dokonce jedině **Jiří Klokočka II.** Jeho potomci hospodařili již pod jménem Klokočka. Asi nedlouho po
1750 hospodařil zde syn předešlého (Jiřího a Mariánný Klokočkových, správně Šimkových) jménem **Josef Klokočka** (nar. 1734, manž. Kateřina r. Pavlátnová). Dotud stále byli Klokočkové nezakoupení. Teprve po Josefovi Klokočkovi
1783 koupil zápisně tuto usedlost „od starodávna »U Klokočky«“ syn předešlého **Vojtěch Klokočka** (nar. 1765; manž. Anna r. Hronová, vdova po Františku Peštovi). Od něho
1802 ujal syn předešlého **Vojtěch Klokočka II.** (nar. 1782, manž. Magdalena r. Pilíková). Od něho
1846 ujal syn předešlého **František Klokočka** (nar. 1827), od 1849 ujala jeho manželka **Kateřina r. Sosnovcová** polovinu usedlosti. Od nich
1882 ujali manželé: syn předešlých **František Klokočka II.** (nar. 1856, odd. 1882) s **Marií r. Smržovou**. Od nich
1912 ujali manželé: syn předešlých **František Klokočka III.** (nar. 1883, odd. 1912) s **Antoníí r. Parezovou**. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal František Klokočka 2. I. 1938, dodatek 19. XI. 1940. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových katastrů a knih v AZČ v Praze, u okr. soudu v Sedlici na dráze a v Sedlčanech, též fotografické snímky některých zápisů (ověřené) a rodová posloupnost podle matrik od f. ú. v Jesenici a Sedlici na dráze. Rodový přehled pořídil František Černý. — Doshlo ČZR č. 836/38 a 96722/40, referent Dr Petr Prach a Jan Petr; SVK č. 1351/41, navrhl Dr Václav Davídek.

Rod Klokočkův v Doublovičkách.

Doublovičky je malá víska, ukrytá v sedle vrchu Ostrovky; má šest popisných čísel. Ve středověku byla vladickým sídlem se zemanským dvorcem „Na ostrově“; později tu byla tvrz na skalce nad

nynějším návesním rybníkem. Tvrz zanikla patrně již v husitských válkách, snad r. 1442, když Táboři násilným holdem zabírali panství hradu Zvěřince a s ním také Doublovičky. V držení Doubloviček vyšídalo se pak více rodů. Růtové z Dírného je prodali r. 1526 Janu Kalenicovi z Kalenic, jenž ves brzy potom rozprodal. Poplužní dvůr a dva selské statky (Vránův a Sladkovských) prodal Žehartům z Nasavrk, držitelům Bolechovic, po nichž drželi je Smětští ze Smětu; třetí statek, nyní Klokočkův, koupili Černínové na Kosově Hoře a s nimi se statek dostal pod vrchnost prčickou. Humprecht Černín na Prčici byl bratrem Diviše Černína z Chudenic, statého 1621 na staroměstském rynku. Čtvrtý statek „Na ostrově“, dříve poplužní dvůr, od Jana Kalenice koupil Petr Zálužský na Nedrahovicích; vdova po něm Marianna roz. z Říčan se vdala po druhé za Jana Černína z Chudenic, otce popraveného Diviše. Statek „Na ostrově“ byl pak zkonzervován a prodán Polyxeně z Lobkovic na Chlumci. Ve válce třicetileté statek zanikl.

Ze všech hospodářů v doublovičských usedlostech udržel se na rodném statku od roku 1654 jenom rod Klokočků. Je to rod, jehož příslušníci vynikali vždy inteligencí, rozšafností a sčetlostí, uplatňuje se také v činnosti veřejné; kromě toho rod pevně a věrně tradice, v němž se na př. zachovalo v přesném podání místo, kde stával dvorec „Na ostrově“, kde bývala tvrz, kudy před staletími vedla stará silnice, jaký byl vzhled Doubloviček po válce třicetileté jakož i podrobnosti o převezení bezhlavého těla Diviše Černína z Chudenic do blízkých Nedrahovic a jeho pohřbení v jesenském kostelíku. Jejich ústní podání souhlasí s historickou pravdou. Z rozhlasu známé „Jesenické oddatve“, dílo jesenského faráře Ant. Legy, bylo zpracováno hlavně podle údajů děda nynějšího držitele statku.

Klokočkové se považují za potomky staré vladycké rodiny, jejímž prvním sídlem byla tvrz Klokočov u Vojkova. Odtud přešli ke konci 16. stol. na Dobrohošť a psali se pak Klokočovští z Dobrohoště. Tehdy bylo několik bratrů a strýc Josef. Roku 1607 prodali Dobrohošť Heřmanovi z Říčan na Kosově Hoře. Od té doby Klokočovští z Klokočova a na Dobrohošti jako držitelé deskového statku v kraji zanikají. Je pochybno, že by rod tak početný ve dvou desetiletích náhle vyhynul. I potom se v okolí vyskytuju svobodníci Klokočkové, a to na panství prčickém. A protože Klokočovští z Klokočova předtím prodali svůj statek Dobrohošť rodu Černínů, je podobné pravdě i víře, že se potom usadili na panství prčickém jako svobodníci na poddanských usedlostech. Vskutku na začátku 18. století nalézáme mezi svobodníky a karlštejnskými many z kraje Vltavského a Podbrdského také Klokočky a s nimi sešvagřené Šimky jako svobodníky. Václav Klokočka drží tam dva dvory v Malkovicích. V té době též v Doublovičkách držel selský statek Vít Klokočka. Jejich pozemky spolu sousedily. Konečně ještě roku 1783 píše se Josef Klokočka ve „Freisassen Extrakt“. Tato poznámka nasvědčuje samá o sobě, že Klokočkové v Doublovičkách byli svobodníky. Pro zajímavost dlužno uvést, že rodinný hrob Klokočků je umístěn při zdi

na jižní straně jesenského kostelíku mezi hrobkami staré šlechty jesenské kolatury, kteráž kdysi držela okolní drobná dominia.

96. VONDRUŠKOVÉ v Šebířově čp. 3. — 1692.

Šebířov (p. a okr. Mladá Vožice) patřil k panství Mladá Vožice. V selské usedlosti nyní čp. 3 hospodařival, pokud je známo, rod Šťastků. Po Adamovi Šťastkovi se zde usadil rod Vondrušků, prvně se tu píše 1692, kdy byla usedlost šacována Janovi Vondruškovi; jeho potomci hospodaří zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Šebířově čp. 3 z rodu Vondrušků:

- 1692 jmene se zde **Jan Vondruška**. Po něm
1715 ujal syn předešlého **Jakub Vondruška**. Po jeho smrti hospodařila vdova **Anna Vondrušková**. Po její smrti
1728 ujal syn předešlých **Tomáš Vondruška** (nar. asi 1697, odd. 1724 s Janou r. Nedvědovou, zem. 1775). Od něho
1755 ujal syn předešlého **Matouš Vondruška** (nar. 1730, manž. Magdalena, zem. 1803). Od něho
1796 ujal syn předešlého **Pavel Vondruška** (nar. 1769, manž. Terezie r. Forejtvá, zem. 1824). Po něm
1826 ujal syn předešlého **František Vondruška** (nar. 1798, manž. Marie r. Halášková, zem. 1832). Po něm
1846 ujal syn předešlého **Josef Vondruška** (nar. 1825, odd. I. 1846 s Eleonorou r. Novotnou, 2. s Petronilou r. Mrázkovou), od něhož 1846 ujala jeho manželka **Eleonora Vondrušková** svůj podíl na usedlosti. Po nich
1925 teprve pořízen zápis, ač hospodařil již dříve, že usedlost ujal syn předešlého **Václav Vondruška** (nar. 1874) a již 1909 ujala jeho manželka **Marie r. Kocurová** polovinu usedlosti. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Václav Vondruška 20. VII. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Mladé Vožici a křestní listy od f. ú. v Šebířově. — Došlo ČZR č. 88211/41, referent Jan Petr; SVK č. 1352/41, navrhl Dr Václav Davídek.

97. HODONIČTÍ ve Starově čp. 6. — 1740.

Starov (nyní v politické obci Zechovicích; p. a okr. Volyně) patřil k panství Volyně. Rod Hodonických jmene se zde sice již 1638 (v matrikách), i později, ale tenkráte žil pravděpodobně jinde než v nynější selské usedlosti čp. 6. V tomto statku známe určitě z doby asi před 1720 hospodáře Jana Mikeše, neboť ještě 1740 se po něm uvádějí vdova Marie a syn Jakub. Rod oněch prvních, skutečných Hodonických ve Starově pak vymizel. V jejich usedlosti právě 1720 (při založení pozemkové knihy) se píše „Kuklovský grunt“ asi podle hospodáře Vítka Kukly. Roku 1736 ujal tuto usedlost Jan Hodonický, ale nakrátko: 1740 vyměnil svou usedlost ve Starově za

chalupu v sousedních Zechovicích s Vítem Kuklou. Zdá se, že tento Vít Kukla byl týž, který měl usedlost zapsanou na sebe již 1720 a že se sem tedy vrátil. To již byl stár a výměnu učinil pro svého zetě Simona Pravdu. Šimon Pravda byl však dle dřívějšího, krevně zcela cizího hospodáře přezván na Hodonického, ba dokonce i jeho tchán Kukla jest nazýván (1756) Vítem Hodonickým. Hodonickými zvaní také jeho potomci, ačkoliv původní jméno Pravda se znalo dlouho také, jak probleskuje na př. 1771, kdy (jiný) Vít, Šimonův syn, je zapsán jednou Vít Hodonický a po druhé Vít Pravda. (Také v zechovické chalupě Jan Hodonický z 1740 byl přejmenován na Kuklu a jeho potomci správně Hodoničtí jsou zváni Kuklové). Rod těchto Hodonických hospodaří tu posud.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Starově čp. 6 jménem Hodonický:

- 1740 usadil se zde **Šimon Pravda**, přezvaný v **Hodonický** (nar. 1706, manž. Magdalena, zem. 1774). Od něho
1756 ujal syn předešlého **Matěj Hodonický**, správně Pravda. Od něho
1771 ujal bratr předešlého **Vít Hodonický** (psaný též Pravda; nar. 1742, odd. 1771 s Marií, zem. 1821). Od něho
1806 ujali manželé: syn předešlého **Václav Hodonický** (nar. 1774, zem. 1834; odd. 1805) s **Kateřinou**. Od něho
1831 ujal syn předešlého **Pavel Hodonický** (nar. 1813, manž. Kateřina r. Navarová, zem. 1853). Po něm
1854 ujal syn předešlého **Jan Hodonický** (nar. 1836, zem. 1894) polovici a 1864 ujala jeho manželka **Katerina r. Černíková** druhou polovici. Po nich
1900 ujali manželé: syn předešlých **Matěj Hodonický** (nar. 1864, zem. 1916; odd. 1900) s **Antonii r. Mrázovou**. Roku 1914 po smrti své manželky ujal Matěj Hodonický i druhou polovici statku. Po něm
1917 ujal syn předešlého **Jan Hodonický** (nezletilý). Záhy pak
1919 ujal bratr předešlého **František Hodonický** (nar. 1907, odd. 1934 s Růženou r. Pavelkovou) a 1934 ujala jeho manželka **Růžena** polovici usedlosti. Nynější hospodaři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Zádost podal František Hodonický 16. IX. 1940 (s dodatky z 31. X. 1940 a 5. II. 1941). Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu ve Volyni a nástin rodové posloupnosti od děk. úř. ve Volyni. — Došlo ČZR č. 67485/40 (a 84345/40 a 8119/41), referent Jan Petr; SVK č. 1353/41, navrhl Dr Václav Davídek.

98. KOPŘIVOVÉ v Choceradech čp. 13. — 1744.

Chocerady p. v místě, okr. Kostelec nad Černými lesy) patřily k panství Komorní Hrádek. V chalupě nyní čp. 13 hospodařoval, pokud je známo, Adam Kudrna mladší. Po jeho smrti píše se o něm (1744), že „ne skrze nějakou nemožnost, nýbrž skrze samou bezbožnost a velikou nedbalost, žraní a korbelování náramné hříchy a po-

vyky svou ženou, kteréžto ani duchovní vrchnost vystáti nemohla, takže své hospodářství na mizinu přivedl; při kterémž role nezaseté zanechal, stavení spustil, z dobytka ani psa ani kočky nezanechal" a proto sem vrchnost dosadila nového hospodáře, Václava Kopřivu, jehož rod tu hospodaří podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Choceradech čp. 13:

- 1744 dosazen na tuto chalupu **Václav Kopřiva** (nar. 1716), jenž se ještě téhož roku oženil s Kateřinou, sirotkem po dřívějším hospodáři Kudrnovi (a po její smrti po druhé s Barborou r. Křatouchvílovou). Když zemřel (asi 1783), příženil se k pozůstalé vdově **Barboře** Kopřivové **Jan Bubeník** a hospodařil do vzrostu dědice Prokopa Kopřivy. Jan Bubeník si vystavěl na místě od čp. 13 výměnkářskou chaloupku (zápis o tom 1789). Od něho 1801 ujal chalupu dědic-syn předešlého hospodáře **Prokop Kopřiva** nar. 1776, odd. 1801 s Josefou, dcerou mlýnáře z Podubí). Po jeho smrti 1822, zápisně 1829 ujal syn předešlého **Jan Kopřiva** (nar. 1809). Po něm 1872 ujali manž.: syn předešlého **Jan Kopřiva II.** (nar. 1838) s **Františkou** r. Susovou. Po něm a od vdovy 1907 ujal syn předešlých **František Kopřiva** polovici a 1910 jeho manželka **Božena** Kopřivová druhou polovici usedlosti. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal František Kopřiva 22. VII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Kostelci nad Černými lesy, původní převodní spis a přehled posloupnosti s matricebními výpisy od f. ú. v Choceradech. — Došlo ČZR č. 96338/41, referent Jan Petr; SVK č. 1356/41, navrhl Dr Václav Davidek.

99. CENTNEROVÉ v Holicích v Č. čp. VI/46. — 1732.

Do nynějších Hořic v Čechách jest zařazena dříve samostatná ves Horní Ředice (p. i okr. Holice v Čechách), jež patřila k panství Pardubice. V Horní Ředici bývala selská usedlost. V ní hospodařil, pokud známe, poslední Václav Voříšek, jenž „nemoh pro vzdělané dluhy dále hospodařiti, zvláště pak že jemu po zasetí na zimu něco málo obilí na chléb zůstalo“, prodal svou usedlost 1732 svému zefovi Matěji Zahrádkovi. Jeho potomci hospodařili zde zvláště v oddělené chalupnické usedlosti čp. staré 3, nové 1 bez přerušení, od 1919 pod jménem Centner, podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Holicích v Čechách čp. VI/46:

- 1732 koupil usedlost **Matěj Zahrádko** (nar. as 1671; manž. r. Voříšková). Nový hospodář dobře hospodařil až do 1755, kdy se o něm piše, že „jsa muž 84letý, tuze spracovaný a hospodář chvalitebný, prodal statek Martinovi Zahrádkovi, synu svému nejmladšímu“. Tak tedy 1755 ujal syn předešlého **Martin Zahrádko** (nar. 1733; manž. 1. Ka-

- teřina r. Kašparová, 2. též Kateřina r. Udržalová. Po jeho smrti hospodařila po nějaký čas vdova **Katerina**. Asi již v poslední čtvrtině XVIII. věku byla dosavadní usedlost rozdělena tak, že od čp. 8 (později čp. 6) byla oddělena usedlost s čp. 3 (nové čp. 1). Tuto novou chalupu čp. 3/1 od vdovy Kateřiny Zahrádkové
- 1808 ujali manželé: syn předešlých **Vojtěch Zahrádko** (nar. 1781, zem. 1840) s **Marií Magdalenou r. Komárkovou**. Po nich
- 1842 ujal syn předešlých **Václav Zahrádko** (nar. 1827, odd. 1848 s Dorotou r. Jeřábkovou, zem. 1893). Od něho
- 1888 ujal syn předešlého **Jan Zahrádko** (nar. 1864, zem. 1941) na polovic po prvé (1890) s **Marií r. Křížovou** (zem. 1890), po druhé (odd. 1891) s **Annou r. Zemanovou**. Od nich
- 1919 ujali manželé: dcera předešlých **Amálie r. Zahrádková** (nar. 1893) s **Bedřichem Centnerem** (nar. 1884). Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal **Bedřich Centner** 3. VIII. 1941. Doklady: Ověřené (i neověřené) výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Holicích v Čechách a ověřený přehled rodové posloupnosti hospodářů podle matrik od f. ú. u sv. Martina v Holicích v Č. — Došlo ČZR č. 92734/41, referent Jan Petr; SVK č. 1355/41, navrhl Dr Václav Davidek.

100. ČEJKOVÉ ve Vrbně čp. 28. — 1610.

Vrbno (p. i okr. Mělník) patřilo k panství Mělník. Ve zdejším velkém selském statku hospodaří rod Čejků po meči od 1737, po přeslici od 1610; podle matrik žili Čejkové v této vsi (arci v jiné usedlosti) již v druhé polovině XVII. věku. Po přeslicích to je rod Janata—Nepomucký—Zlatohlávek—Čejka.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Vrbně čp. 28:

- 1610 jmenuje se zde **Jan Janata**, nápravník. Jeho manželkou byla **Eva**. Když po jeho smrti vdova Eva se vdala po druhé, tu tedy
- 1618 jmenuje se tu její druhý manžel **Bohuslav Nepomucký**, nápravník. Ten po smrti své 1. manželky Evy pojal 2. manželku Dorotu. Po něm
- 1677 ujal syn předešlého **Jakub Nepomucký** (manž. Anna, zem. 1680). Po něm
- 1686 ujali manželé: sestra předešlého **Alžběta r. Nepomucká** (prv vdaná za Pavla Čejku, po druhé za Martina Zlatohlávku) s tímto **Martinem Zlatohlávkem**. Po její smrti Martin Zlatohlávek pojal 2. manželku **Kateřinu r. Řezníčkovou**. Když 1702 zmřel, hospodařila pak vdova Kateřina Zlatohlávková, od 1703 se svým 2. manželem **Vitem Novákem** (nar. as 1674, zem. 1746). Od nich
- 1737 ujali manželé: dcera předešlých **Lidmila r. Zlatohlávková** s **Václavem Čejkou** z Vrbna čp. 32 (nar. 1688, odd. 1713, zem. 1758). Od nich

- 1751 ujal syn předešlých **Jan Čejka** (nar. 1721, odd. 1. 1751 s Annou r. Vehlovskou, 2. s Marií; zem. 1809). Od něho
 1790 ujal syn předešlého **Antonín Čejka** (nar. 1763, odd. 1792 s Marií Magdalénou r. Slabou, zem. 1810), od něhož 1792 ujala polovici **Marie Magdalena Čejková**. Po jeho smrti 1810 vdala se po druhé za **Josefa Eliáše** (nar. 1785). Od ní
 1819 ujal syn předešlých **Antonín Čejka II.** (nar. 1793, odd. 1818 s Annou r. Duchoslavovou, zem. 1872); od něhož 1821 ujala polovici **Anna Čejková**; 1835 ji postoupila zpět svému manželovi Antonínu Čejkovi II. Přesto to od obou
 1841 ujali manželé: dcera předešlých **Marie r. Čejková** s **Antonínem Bubeníčkem** (nar. as 1819). Tito záhy potom, 1843, vyměnili si usedlosti s Václavem a Alžbětou Čejkovými, kteří dotud hospodařili v Brozánkách čp. 1. Tak
 1843 ujali manželé: bratr a švagr předešlých **Václav Čejka II.** (nar. 1819, odd. 1841 s Alžbětou r. Vejvodovou, zem. 1904) s **Alžbětou Čejkovou**. Od nich
 1878 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Čejka III.** (nar. 1842, zem. 1921; odd. 1878) s **Emilií r. Hauptmanovou**. Od nich
 1907 ujal syn předešlých **Jaroslav Čejka** (nar. 1882, odd. 1910 s Emilií r. Maškovou) polovici a od 1910 ujala **Emilie Čejková** ml. druhou polovici usedlosti. Od ní
 1940 ujal syn předešlých **Jaroslav Čejka II.** (nar. 1912) polovici statku. Jaroslav Čejka I. a Jaroslav Čejka II. jsou nynější majitelé a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Jaroslav Čejka (I) 17. VI. 1941. Doklady: Výpis z urbáře a pozemkových knih v archivu řádu křížovníků v Praze, pořízené od Dra Emanuela Janouška, opisy z pozemkových knih v archivu hlavního města Prahy, pořízené od Vlastimila Holejsovského, ověřený výpis z pozemkové knihy u okr. soudu na Mělníku, ověřená rodová posloupnost hospodářů Čejků ve Vrbně podle matrik u f. ú. ve Vrbně nad Vltavou a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 82813/41, referent Jan Petr; SVK č. 1447/41, navrhl Dr Václav Davídek.

101. KRATOCHVÍLOVÉ v Horních Mokropsech čp. 2. — 1694.

Horní Mokropse (p. Dobřichovice, okr. Zbraslav) patřily k panství Zbraslav. Po třicetileté válce byla nynější selská usedlost čp. 2 spálená a zbořená. Nazývala se Havlovskou a nejstarším známým hospodářem byl Vít. Po Vítově smrti 1652 k jeho dceři Barboře se přiznal a tím ujal usedlosti Tomáš Švec. „Léta 1661 ohlásil Tomáš, držitel tohoto gruntu, že přijde na něho do chalupy ten starý Havel, který na tom gruntu býval, tak dlouho jej zaměstnával, až mu jednu krávu v deseti kopáčích před půldruhým létem dáti musel“. Po Tomášově smrti 1685 ujal usedlost syn předešlého Jan Švec. „Léta 1694 Jan Švec, nemoha na té chalupě nic svést, dosazen jest za hospodáře Lukáš Kratochvíle“. Skutečný zápis v pozemkové knize byl vyhotoven 1707. Jeho potomci hospodaří zde v mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Horních Mokropsech čp. 2 z rodu Kratochvílů:

- 1694 byl sem dosazen **Lukáš Kratochvíl** (nar. asi 1651, odd. s Kateřinou, zem. 1744). Hospodařil plných padesát let. Po jeho smrti půlroku roku hospodařila vdova **Katerina Kratochvílová**. Od ní
- 1745 ujal syn předešlých **Vojtěch Kratochvíl** (nar. 1694, odd. 1736 s Rozinou r. Houdkovou, zem. 1775). Od něho („jsa Vojtěch Kratochvíl spracovaný“)
- 1768 ujal syn předešlého **Matěj Kratochvíl** (nar. 1743, odd. 1764 s Kateřinou r. Myslivečkovou, zem. 1810). Starší jeho syn Vojtěch byl na vojně — je to za válek napoleonských — a proto krátce před Matějovou smrtí
- 1810 ujal (mladší) syn předešlého **Václav Kratochvíl** (nar. 1780). Když po třech letech se jeho bratr vrátil z vojny, odevzdal mu usedlost. Tak
- 1813 ujal bratr předešlého **Vojtěch Ferdinand Kratochvíl** (nar. 1773, odd. 1813 s Annou r. Novákovou, zem. 1845). Od něho
- 1839 ujali manželé: syn předešlého **František Kratochvíl** (nar. 1821, zem. 1899; odd. 1839) s **Marií** r. Vodvářkovou. Od nich
- 1884 ujali manželé: syn předešlých **Jan Kratochvíl** (nar. 1852, zem. 1932; odd. 1884) s **Marií** r. Bollardovou. Od nich
- 1922 ujali manželé: syn předešlých **Josef Kratochvíl** (nar. 1893, odd. 1922) s **Annou** r. Maříkovou. Nynější hospodaři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Josef Kratochvíl 25. IV. 1941. Doklady: Ověřené výpisu z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Zbraslavě, ověřené výpis z matrik od f. ú. v Lišniči, Horních Mokropsech a na Zbraslavě, a studie — hlavně přehledy rodové posloupnosti hospodářů — od prof. Josefa Metoděje Jakubičky. — Došlo ČZR č. 90685/41, referent Jan Petr; SVK č. 1354/41, navrhl Dr Václav Davídek.

102. STOLIČKOVÉ v Záhorčicích čp. 3. — 1590.

Záhorčice (p. Poříčí, okr. České Budějovice) patřily k panství Český Krumlov. V jedné ze zdejších selských usedlostí hospodaříval rod Stoličků nepochybňě již koncem XVI. století. Dovídáme se o tom z pozemkové knihy založené 1603, kdy statek ujal Matěj Stolička po svém otci Janu Stoličkovi. Poněvadž ujal dvůr částečně již vyplacený, možno míti za velmi pravděpodobné, že tam byl Jan Stolička nejméně od 1590. Rod toho jména hospodaří zde posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Záhorčicích čp. 3:

- 1590 hospodařil zde **Jan Stolička**. Po něm
- 1603 ujal syn předešlého **Matěj Stolička**. „Maje tento dvůr svůj zúplna zaplacený, jsa od Pána Boha nemocí navštíven, umřel“ a tu
- 1623 ujal syn předešlého **Václav Stolička**. Ten však byl u Českých

- Budějovic zastřelen od vojáka a zanechal po sobě vdovu **Mariannu Stoličkovou**. Ta asi
- 1641 pojala za manžela **Jiřího** (příjmí neznámo) z Kroclova, kterýž ujal i statek, a s ním však i příjmení Stolička. Když později pro stáří nemohl hospodařiti, tu od něho
- 1684 ujal syn předešlého **Mikuláš** řečený **Stolička**. Poněvadž k tomuto uvedení nového rodu do této usedlosti došlo manželstvím, má se za to, že rodová řada tím přerušena nebyla, třebaže titu Stoličkové (od 1641) příjmí zdědili po ženě-dědičce statku. Od Mikuláše Stoličky
- 1724 ujal syn předešlého **Josef Stolička**. Po něm
- 1758 ujal syn předešlého **Jan Stolička II.** Od něho
- 1787 ujal syn předešlého **Tomáš Stolička**. Po jeho smrti 1796 pozůstalá vdova pronajala usedlost na dvacet let Jakubu Švandovi; držba statku rodem Stoličků tím ovšem přerušena nebyla. Potom, t. j. asi
- 1807 ujal usedlost právní dědic-syn předešlého **Antonín Stolička**. Po něm
- 1845 ujal syn předešlého **Vojtěch Stolička**. Od něho
- 1878 ujali manželé: syn předešlého **Martin Stolička** a **Marie**. Od nich
- 1919 ujali manželé: syn předešlých **Václav Stolička II.** a **Kateřina**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Václav Stolička 22. VII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih ve schwarzenberském archivu v Krumlově, v AZČ v Praze a u okr. soudu v Českých Budějovicích. — Došlo ČZR č. 101486/41, referent Jan Petr; SVK č. 1357/41, navrhl Dr Václav Davidek.

103. PETROVÉ v Dolním Třeboníně čp. 19. — 1826.

Dolní Třebonín (p. Zlatá Koruna, okr. České Budějovice) patřil k panství Český Krumlov. V jedné ze selských usedlostí hospodařívali, pokud je známo, Havlíčkové. Od posledního z nich, Blažeje Havlíčka, 1826 koupil usedlost Jan Petr, syn Jiřího Petra-Burdy, sedláka v Kosovci u Kamenného Újezda; jeho potomci hospodaří zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Dolním Třeboníně čp. 19 z rodu Petru:

- 1826 koupil usedlost **Jan Petr** (nar. 1795, odd. 1826 s Marií r. Jankovou, zem. 1868). Od něho
- 1855 ujali manželé: syn předešlého **Martin Petr** (nar. 1831, zem. 1897; odd. 1852) s **Anežkou** r. Jirkovou. Od nich
- 1887 ujali manželé: syn předešlých **Kašpar Petr** (nar. 1854, zem. 1925; odd. 1887 s **Anežkou** r. Pískovou. Od nich
- 1923 ujali manželé: syn předešlých **Josef Petr** (nar. 1895, odd. 1923) s **Kateřinou** r. Pískovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podal Josef Petr 4. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih AZČ v Praze a okr. soudu v Českých Budějovicích a ověřený přehled rodové posloupnosti hospodářů podle matrik od f. ú. v Černici. — Došlo ČZR č. 102370/41, referent Jan Petr; SV Kč. 1359/41, navrhl Dr Václav Davídek.

104. FILIPOVÉ v Kutříně čp. 10. — 1772.

Kutřín (pol. obec Parálec, p. Rychmburk, okr. Skuteč) patřil k panství Rychmburk. Pokud je známo, hospodařili ve zdejší chalupnické usedlosti čp. 10 (zvelebené nynějším hospodářem) Hromádkové, a to od 1695. Bylo prokázáno, že Hromádkové zde byli určitě již před 1772, neboť toho roku po smrti Tomáše Hromádky ujal syn Jan Hromádko. Později, 1796 přiřízenil se sem k dědičce usedlosti Terezii Josef Filipi z Rychnova a jejich rod tu pokračuje podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kutříně čp. 10 z rodu Hromádko-Filipi:

1772 ujal syn předešlého hospodáře Tomáše Hromádky **Jan Hromádko**, a to jenom do vzrostu svého mladšího bratra-právního dědice Václava. Skutečně

1795 ujal bratr předešlého — právní dědic **Václav Hromádko**. Hned potom

1796 pojal za manželku **Terezii**, dceru předešlého hospodáře Václava Hromádky, **Josef Filipi**. Po něm

1818, zápisně 1821, ujali manželé: syn předešlého **Jan Filipi** a **Anna r. Navrátilová**. Od nich

1857 ujali manželé: syn předešlých **Josef Filipi** a **Anna r. Horáčková**. Po nich

1903 ujali manželé: syn předešlých **Ludvík Filipi** a **Marie r. Müllerová**. Sice 1932 ujali manželé: syn předešlých Josef Filipi a Růžena, poněvadž však po roce odešli hospodařiti na usedlost manželčinu (v Pusté Kamenici), ujali usedlost čp. 10 zpět jejich (jeho) rodiče. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Ludvík Filipi 28. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze (od 1791) a u okr. soudu ve Skutci. — Došlo ČZR č. 101715/41, referent Jan Petr; SVK č. 1358/41, navrhl Dr Václav Davídek.

105. TEJKALOVÉ v Nové Vsi čp. 20. — 1591.

Nová Ves (p. Světlá nad Sázavou, okr. Ledeč nad Sáz.) patřila k panství Světlá nad Sáz. Osudy zdejších rodů v usedlostech nelze sestaviti pro starší dobu s bezpečností jako z pozemkových knih: nutno se spokojiti záznamy ve statických pramenech a kombinacemi s matrikami. Tak by bylo možno sestaviti pravděpodobnou (1591 až 1767) i jistou řadu hospodářů v místních usedlostech. V jedné ze sel-ských usedlostí žije rod Tejkalů pravděpodobně i prokázaně od 1591 podnes.

Stařešina rodu a jeho kronikář Václav Tejkal sestavil a dal vepsati nad rodovou hrobku posloupnost hospodářů; s těmito verši:

Synu můj!

Bud věrným strážcem dědictví svých předků,
pamatuj, žež článkem řetězu v tom starém rodě.
Nechť mluví k Tobě hlas dávných mrtvých svědků:
„Zachovej rod po věky naší české hroudě!“

Otec Tvůj.

Přehled posloupnosti hospodářů v Nové Vsi čp. 20:

- 1591 jmenuje se zde hospodářem **Jiří (Jíra) Tejkal**. Jeho asi syn a nástupce
1633 jest zapsán prostě **Tejkal** (bez osobního jména). Pravděpodobně již jinou osobou byl
1654 jmenovaný snad syn předešlého **Matěj Tejkal**. Asi brzy po
1666 ujal syn předešlého **Pavel Tejkal**, oddávaný právě 1666 s Mariánnou r. Bezděkovou. Po něm
1713 i 1718 jmenuje se syn předešlého **Matěj Tejkal II.** (nar. 1674, manž. Magdalena). Po něm kolem
1735 ujal syn předešlého **Jan Tejkal** (nar. 1708, manž. snad Magdalena). Po něm
1767 zápisně ujal syn předešlého **Josef Tejkal** (odd. 1762 s Kateřinou r. Trtíkovou). Po něm
1802 zápisně ujal syn předešlého **Matěj Tejkal III.** (nar. 1766, odd. 1789 s Annou Choutkovou). Po něm kolem
1820 ujal syn předešlého **František Tejkal** (nar. 1793, odd. 1817 s Annou r. Krupičkovou. zem. 1870). Od něho
1844 ujali manželé: syn předešlého **Václav Tejkal** (nar. 1825, zem. 1888; odd. 1844) s **Katerinou r. Bezouškovou**. Po něm
1888 ujali manželé: syn předešlých **Václav Tejkal II.** (nar. 1861, odd. 1886) s **Františkou r. Choutkovou**. — 1935 ujal syn předešlých **Josef Tejkal II.** (nar. 1903) polovici usedlosti od matky Františky Tejkalové — takže otec Václav Tejkal II. a syn Josef Tejkal II. jsou nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a . 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podali Václav a Josef Tejkalové 17. VIII. 1941. Doklady: Výpis z register panství 1591 z pamětní knihy farní obsahující též výpisy z urbáře 1633 (oboje v děkanském archivu ve Světlé nad Sázavou) a z pozemkové knihy v AZČ v Praze, kteréžto výpisy všechny pořídil Vlastimil Holejšovský; dále výpisy z berní rulle 1654 a z t. zv. tereziánského katastru 1713 od Dra Zdeňka Kristena, ověřený výpis z pozemkové knihy u okr. soudu v Ledči nad Sáz. a konečně rodová posloupnost, sestavená podle matrik děkanským úřadem v Ledči nad Sáz. a doplněná Vlastimilem Holejšovským. — Došlo ČZR č. 100422/41, referent Jan Petr; SVK č. 1360/41, navrhl Dr Václav Davidek.

106. POLCAROVÉ ve Skryjích čp. 11. — 1704.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. V chalupnické usedlosti čp. 11 nejstarším známým hospodářem jest

Pavel Svoboda, jenž ji držel zakoupenou. Od něho ji 1704 koupil Václav Slapnička, jehož potomci po přeslicích, totiž od 1726 Chrzové, 1903 Konopásek a 1930 Polcar, hospodaří zde v přímé řadě podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 11:
- 1704 koupil chalupu **Václav Slapnička**. Po něm krátký čas hospodařila vdova, od níž
 - 1726 ujal zeť předešlých **Jan Chrz**, manž. **Lidmila r. Slapničková**. Od něho
 - 1769 ujal syn předešlého **Šimon Chrz**. Po něm od 1781 hospodařila vdova **Chrsová** s druhým manželem **Františkem Mouchou**. Od nich
 - 1800 ujal pravý dědic-syn předešlých **Šimon Chrz II**. Od něho
 - 1840 ujal syn předešlého **Antonín Chrz**. Od něho
 - 1874 ujali manželé: syn předešlého **Josef Chrz** s **Janou**. Od nich
 - 1903 ujali manželé: dcera předešlých **Božena r. Chrsová** s **Františkem Konopáskem**. Od nich
 - 1930 ujali manželé: dcera předešlých **Marie r. Konopášková** s **Bedřichem Polcarem**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Bedřich Polcar 3. IX. a 1. X. 1941. Doklady: Ověřené výpis y z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě. — Došlo ČZR č. 101963 a 110520/41, referent Jan Petr; SVK č. 1361/41, navrhl Dr Václav Davídek.

107. JELÍNKOVÉ ve Skryjích čp. 20. — 1829.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. V malé, domkářské usedlosti čp. 20 hospodaří tu Jelínkové (pocházející z Hracholusk) od 1829, kdy ji koupili od Marie Strouhalové, podnes.

- Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 20:
- 1829 koupil domek **František Jelínek**, jenž však zemřel již 1831, aniž by měl domek pro sebe zapsán v pozemkové knize. Po jeho smrti hospodařila vdova po něm a její druhý manžel **František Patera**. Od nich
 - 1846 ujali manželé: právní dědic-syn předešlého **Jan Jelínek** a **Anna r. Mouchová**. Od nich
 - 1874 a 1880 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Jelínek** a **Anna**. Od nich
 - 1904 ujali manželé: syn předešlých **Jan Jelínek II.** a **Rozálie**. 1918 ujala Rozálie Jelínková i druhou polovicí. Od ní
 - 1921 ujal syn předešlých **Václav Jelínek** a 1924 ujala jeho manželka **Anna** polovicí. Od nich
 - 1934 ujal syn předešlých **Václav Jelínek II.** a 1935 jeho manželka **Božena**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podal Václav Jelínek 15. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpis y

z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 102371/41, referent Jan Petr; SVK č. 1362/41, navrhl Dr Václav Davídek.

108. PATEROVÉ ve Skryjích čp. 55. — 1827.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. Podle ústní tradice, dále letopočtem v prkně štítu a koupením stavebního místa jest dosvědčeno, že zdejší domek čp. 55 byl postaven 1827 a od jeho počátku jsou zde usazeni Paterové, pocházející z Čilé čp. 8.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 55:

- 1827 vystavěl tento domek **Jan Patera** (nar. 1799, odd. 1826 s Kateřinou r. Krútovou, zem. 1855). Po něm asi hned
1855 ujal syn předešlého **František Patera** (nar. 1831, odd. 1862 s Josefou r. Šindlerovou, zem. 1885); zápis o tom učiněn teprve 1864/7 pro Františka i **Josefu Paterovi**; tato Josefa Paterová jako vdova 1885 ujala i druhou polovici domku. Od ní
1906 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Patera** (nar. 1877, odd. 1905) s **Annou** r. Motlovou. — Od nich ujme jejich syn **Václav Patera** (nar. 1909, odd. 1939 s Jarmilou r. Staňkovou). — Nyjší hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podal Václav Patera 15. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě, přehled rodové posloupnosti podle matrik od f. ú. ve Skryjích a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 102372/41, referent Jan Petr; SVK čís. 1363/41, navrhl Dr Václav Davídek.

109. JELÍNKOVÉ ve Skryjích čp. 41. — 1778.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. V usedlosti nyní čp. 41 (tehdy však ještě selské) hospodařili Hůlové. Roku 1778 „Pavel Hůla, nemoh na tomto gruntě nic zvítěziti“ vyměnil svou usedlost za chalupu s Františkem Helebrantem ze Svaté. Později, 1792 František Hůla rozdělil usedlost ve dvě chalupy; v čp. 41 hospodaří jeho potomci, od 1903 po přeslici jako Jelínkové podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 41:

- 1778 vyměnil za tuto usedlost **František Helebrant**. Od něho
1792 ujal polovinu usedlosti syn předešlého **František Helebrant II.** (manž. Kateřina r. Pelcová; zem. 1840). Od něho
1819 ujal syn předešlého **Jan Helebrant** (nar. 1779, odd. 1824 s Lidmilou r. Kosovou). Po něm
1851 ujali manželé: syn předešlého **František Helebrant III.** (nar. 1828, zem. 1915; odd. 1. 1851) s **Kateřinou** r. Hoškovou (zem. 1877; odd. 2. 1878 s Marií r. Novou). 1878 ujal i druhou polovici. Od něho
1888 ujali manželé: syn předešlých **František Helebrant IV.** (nar. 1855, zem. 1932; odd. 1882) s **Marií** r. Helebrantovou. Od nich

1903 ujali manželé: dcera předešlých **Marie r. Helebrantová** a **Václav Jelínek** (nar. 1878, odd. 1903, zem. 1929). Po manželově smrti 1929 ujala Marie vdaná Jelínková i druhou polovici. To jest nynější hospodyně. Žadatelem jest její syn Václav Jelínek.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Jelínek 15. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě a ověřené výpisy z matrik od f. ú. ve Skryjích a v Kožlanech a přehled rodové posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 102373/41, referent Jan Petr; SVK č. 1364/41, navrhl Dr Václav Davídek.

110. ROHLOVÉ ve Skryjích čp. 23. — 1773.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. V selské usedlosti čp. 23 hospodařil rod Šindlerů od 1773 a po něm po přeslici od 1934 pokračuje rodem Rohlů podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 23 z rodu Šindler-Rohla:

- 1773 koupil usedlost **Jan Šindler**. Pozůstalá vdova **Anna** netroufala si dále hospodařiti a tu od ní
1788 ujal syn předešlých **František Šindler** (nar. asi 1765, odd. 1. s Veronikou r. Hálkovou, jež zem. 1802, 2. s Marií r. Váchovou; zem. 1825). Po něm zapsáno
1825 i 1831 ujal syn předešlého **Josef Šindler** (nar. 1809, odd. 1831 s Kateřinou r. Rysovou, zem. 1880); polovici usedlosti 1842 ujala jeho manž. **Katerina**. Od nich
1879 ujali manželé: syn předešlých **Karel Šindler** (nar. 1843, zem. 1911; odd. 1877) s **Barborou r. Vorlovou**. Od nich
1910 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Šindler** (nar. 1878, odd. 1907) s **Barborou r. Dubskou**. Od nich
1934 ujali manželé: dcera předešlých **Barbora r. Šindlerová**, vdaná (1934) za **Karla Rohlu**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Karel Rohla 15. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě, ověřená rodová posloupnost hospodářů podle matrik od f. ú. ve Skryjích a přehled posloupnosti. — Došlo ČZR č. 102374/41, referent Jan Petr; SVK č. 1365/41, navrhl Dr Václav Davídek.

111. HŮLKOVÉ ve Skryjích čp. 12. — 1590.

Skryje (p. Slabce, okr. Křivoklát) patřily k panství Křivoklát. V jedné ze zdejších selských usedlostí hospodařil nejdříve — pokud je známo — rod Sedláků; prvně se tu imenuje 1602 Ondřej Sedlák, an „zůstává v držení statku po otci svém“; můžeme z toho vysuzovati, že Sedlákové zde tudíž bývali přinejmenším od 1590. Po přeslici tento rod pokračuje od 1677 pod jménem Kos do 1816, odkdy opět přeslicí přešel v rod Hůlků, který je zde posud.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Skryjích čp. 12 z rodu Sedláč—Kos—Hůlka:

- 1590 (přinejmenším) seděl zde již **Sedláč** (křestní jméno neznámo). Po něm
- 1602 jmenuje se tu syn předešlého Ondřej **Sedláč**. Po jeho smrti hospodařila vdova **Saloména** Sedláková. Po ní
- 1637 ujal syn předešlého **Jakub Sedláč**. Když pro sešlost věkem již nemohl hospodařiti, tu
- 1677 ujal zeť předešlého **Jan Kos**. Po něm hospodařila pozůstalá vdova. Od ní
- 1716 ujal syn předešlých **Václav Kos**. Od něho
- 1757 ujal syn předešlého **Jiří Kos** (manž. Kateřina). Po jeho smrti hospodařila pozůstalá vdova. Od ní
- 1783 ujal syn předešlých **Antonín Kos** (odd. 1787 s Rozálií r. Mouchovou; zem. 1796). Po něm vdova **Rozálie** 1797 se vdala za **Jana Ryse** (zem. 1854), jenž hospodařil do vzrostu právního dědice. Měl jím býti Antonín Kos (II.), jenž však předčasně zmřel, a proto
- 1816 ujali manželé: dcera předešlých **Marie r. Kosová** a **Antonín Hůlka** (nar. 1795, odd. 1. 1816 s touto Marií r. Kosovou, jež zem. 1839, 2. 1839 s Rozálií r. Mouchovou, jež zem. 1848, 3. 1852 s Kateřinou r. též Mouchovou; zem. 1863). Antonín Hůlka 1854 ujal i druhou polovici usedlosti. Od něho
- 1854 ujal syn předešlých **Antonín Hůlka II.** (nar. 1828, odd. 1861 s Marií r. Helebrantovou, zem. 1888) a od 1864 ujala polovici jeho manž. **Marie**; táz 1889 ujala i druhou polovici. Od ní
- 1893 ujali manželé: syn předešlých **František Hůlka** (nar. 1861, zem. 1925; odd. 1893) s Annou r. Řežábkovou. Po nich
- 1926 ujal syn předešlých **Antonín Hůlka III.** (nar. 1895, odd. 1929 s Františkou r. Dubskou), od 1929 ujala jeho manž. **Františka** polovici. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal **Antonín Hůlka** 15. VIII. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu na Křivoklátě, ověřená rodová posloupnost hospodářů podle matrik od f. ú. ve Skryjích a přehled posloupnosti. — Došlo ČZR č. 102375/41, referent Jan Petr; SVK č. 1366/41, navrhl Dr Václav Davidek.

112. SATRANOVÉ v Nové Vsi čp. 23. — 1750.

Nová Ves (p. Podbořany nad Vltavou, okr. Velvary) patřila k panství Roudnice nad Labem. Někdy v polovině XVIII. století tu byla založena hospoda čp. 23. Zbudoval ji Jan Satran a též k ní koupil zemědělskou půdu od Martina Jandy (zemřelého 1750); stalo se to tedy před 1750. Od té doby hospodaří zde Satranové v přímé mužské řadě bez přerušení podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Nové Vsi čp. 23:

- 1750 (přinejmenším) vystavěl tuto hostinskou usedlost **Jan Satran** (manž. 1. Alžběta, 2. Kateřina; zem. 1772). Po něm

- 1776 zápisně ujal syn předešlého **Josef Satran** (zem. 1792). Po něm až
 1808, zápisně 1817 ujal syn předešlého **Jan Satran II.** (odd. as 1807 s Veronikou r. Cífkovou), jenž asi 1807 postoupil polovici usedlosti této své manželce **Veronice**. Po něm
 1832 ujal syn předešlých **Jan Satran III.**, od něhož 1839 ujala manželka **Antonie** r. Horová polovici hospody. Od nich
 1862 ujal syn předešlých **Josef Satran II.** Od něho
 1882 ujali manželé: syn předešlých **Vojtěch Satran a Marie**. Tato Marie 1890 ujala i druhou polovici. Od ní
 1906 a 1907 ujali manželé: syn předešlých **Jan Satran IV.** a **Otylie**. Od nich
 1940 ujali manželé: syn předešlých **Jan Satran V.** a **Miroslava**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Jan Satran 11. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu ve Velvarech. — Došlo ČZR č. 103365/41, referent Jan Petr; SVK č. 1367/41, navrhl Dr Václav Davídek.

113. SEYFRIEDOVÉ v Kobylisích čp. 1. — 1731.

Kobylisy (p. v místě, okr. Karlín) patřily k panství Libeň. Asi právě 1731 zde byla založena hospoda a s ní chalupnická usedlost nynější čp. 1. Praví se o zdejším hospodáři Jiřím Zvěřinovi, že „již 15 let v tom nově vyzdvíženém polotažním selském grun.ě hospodařil“ a tak mu byl zapsán v pozemkové knize; právně arci zůstal majetek panský. Syn jmenovaného Jiřího Zvěřiny, Jan Zvěřina, nemínil (1778) usedlost ujmouti a proto ji ujal manžel jeho sestry Roziny, Tomáš Seyfried; tak po přeslici hospodaři zde Zvěřinové a od 1778 (či již 1746) Seyfriedové podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů (a zároveň hostinských) v Kobylisích čp. 1:

- 1731 založil tuto chalupu a hospodu **Jiří Zvěřina** (manž. 1. Eva, 2. Marie). Po jeho smrti 1778 pozůstalá vdova **Marie** nechěla déle hospodařiti, proto
 1778 ujala dcera předešlých **Rozina r. Zvěřinová** a její manžel **Tomas Seyfried** (nar. 1724, oddání spolu 1746). Po nich
 1789 ujal syn předešlých **Tomáš Seyfried II.** (odd. 1786 s Magdalénou r. Malou, zem. 1813). Od něho
 1813 ujal syn předešlého **Tomáš Seyfried III.** (nar. 1793, odd. 1818 s Marií r. Horeckou, zem. 1845); 1818 ujala polovici jeho manž. **Marie**. Po něm
 1845 ujal syn předešlých **Josef Seyfried** (nar. 1819, odd. 1849 s Annou r. Plzákovou, zem. 1880); 1849 ujala polovici jeho manž. **Anna**. Táž ujala 1881 i druhou polovici. Od ní
 1893 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Seyfried** (nar. 1864, odd. 1893) a **Marie r. Tovarová**. Po smrti Marie Seyfriedové 1915

ujali po čtvrtinách jejího podílu čili po osminách celku její děti: Emilie, Josef, Anna a Antonín Seyfriedovi. Od nich

1923 ujali manželé: syn a bratr předešlých (již jmenovaný) **Antonín Seyfried** (nar. 1900, odd. 1923) a **Božena r. Hrubá**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Antonín Seyfried 10. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v archivu hlavního města Prahy a u úřadu desk zemských a knih pozemkových v Praze a přehled hospodářů s matričními údaji od f. ú. v Družci, Proseku a Libni. — Došlo ČZR č. 103463/41, referent Jan Petr; SVK č. 1368/41, navrhl Dr Václav Davídek.

Seyfriedové, pražští rolníci-organisátoři.

Jako majitelé zájezdního hostince měli Zvěřinové i Seyfriedové příležitost stýkat se s lidmi, kteří hledali při projíždění kobylyskou obcí občerstvení v jejich hostinci; zkušenosti, které hostinství-rolníci získali, uplatňovali pak ve styku se spoluobčany, mezi nimiž jim zajišťovaly vedoucí postavení.

Již nejstarší známý držitel hostince a statku Jiří Zvěřina, jenž byl hostinec získal roku 1731 pravděpodobně odměnou za služby, které prokázal vrchnosti jako noční hlídač, stal se v obci rychtářem a zůstal jím přes značné stáří až do své smrti. Zemřel 19. září 1778 v požehnaném věku 96 let. Značný zájem o veřejné věci projevil děd nejmladšího hospodáře Josef Seyfried. Velmi na něho působily nové myšlenkové proudy, které tehdy zalily Evropu. Roku 1848 zúčastnil se činně v Praze pozdvížení a byl proto nějakou dobu vězněn. V jeho hostinci mezi časopisy, určenými pro zábavu a poučení hostů, nikdy nechyběly české noviny, jeho nejoblibější četba. Široký rozhled Josefa Seyfrieda byl náležitě oceněn i užit jeho spoluobčany, kteří jej roku 1874 zvolili starostou obce a zároveň jejím zástupcem v první místní školní radě v Libni.

Když 1880 Josef Seyfried zemřel, s matkou-vdovou ujal hospodářství jeho nejmladší syn Antonín, tehdy šestnáctiletý. Hned od počátku veškerou svou činností dokazoval, že půjde po cestě, kterou mu ukázal otec. Velká životní energie, široký rozhled a píle mu umožnily, že s úspěchem mohl nejen dovésti k plnému rozkvětu rodny hostinec a statek, nýbrž že se mohl věnovat také činnosti veřejné. Byl starostou obce Kobylisy v letech 1897—1918, zasadil se o postavení kobylyské školy, obecního domu, založení hřbitova a o přijatelné vyřešení všech problémů, spojených s nenadálým vznikem obce. Přitom velkou část svého volného času věnoval místním spolkům, které jej po dlouhá léta volily svým předsedou; z nich zejména spolek dobrovolných hasičů „Hasičsko-tělocvičný sbor dobrovolných hasičů v Kobylisích“ měl v něm pilného a svědomitého činovníka i štědrého podporovatele. Jako zakladatel a budovatel kobylyské kampeličky získal praktické i teoretické znalosti, takže se stal vyhledávaným odborníkem v oboru zemědělského úvěrnictví a družstevnictví. Příkladem buďtež uvedeny hlavní: Okresní záložna

hospodářská v Karlíně, jejímž byl členem 46 let a starostou 15 let; Svaz okresních hospodářských záložen, v jehož výboru a ředitelství měl po několik let místo; Agrární banka, v níž zastával funkci člena správní rady; a Hospodářský spolek. Jeho činnost ve spolkových záležitostech hasičských došla však zvláště významného uznání již roku 1935, kdy za svou paděsátiletou a vynikající činnost v tomto oboru dostal od rady hlavního města Prahy stříbrnou hasičskou medaili požárního sboru hl. m. Prahy s věnováním podepsaným primátorem Drem Baxou, a od Hasičské župy Pražské-Demartiniho zlatou medaili s právem nošení. Veškerá tato veřejná činnost Antonína Seyfrieda byla náležitě oceněna spolky, jejichž byl členem nebo funkcionářem, i příslušnými úřady roku 1940, kdy se vzdal většiny svých funkcí.

Svou rozsáhlou veřejnou činností a současnými úspěchy při hospodaření Antonín Seyfried dokázal, že též zemědělec se může věnovat veřejné činnosti a vypracovati se i na vedoucí místa v příbuzných oborech, a zároveň ukázal, jak velkou příležitost k takové činnosti mají majitelé statků na hranicích velkoměsta.

114. PECHOVÉ v Předoníně čp. 4. — 1734.

Předonín (p. Bechlín, okr. Roudnice nad Labem) patřil k panství Dolní Beřkovice. V chalupnické usedlosti nyní čp. 4 hospodařoval Jiří Loucký, který 1734, „poněvadž pro sešlost věku svého déle na té chalupě hospodařiti nemůže, takovou svému schovanci Tomášovi Pechovi z lásky a dobrdiní jest postoupil a odevzdal“. Potomci tohoto Tomáše Pecha hospodaří zde v mužské řadě posud.

Přehled posloupnosti hospodářů v Předoníně čp. 4:

1734 ujal chalupu **Tomáš Pech** (manž. Rozina, zem. 1761). Od něho 1759 ujal syn předešlého **Jiří Pech**. Od něho

1771 ujal bratr předešlého **Václav Pech** (manž. Anna; zem. 1796).

Po něm

1803 ujali manželé: syn předešlého **Matěj Pech** (zem. 1840) a **Marie r. Čubrtová**. Po nich

1840 ujal syn předešlých **Václav Pech II.**; od něho polovici 1843 ujala jeho manž. **Anna Marie r. Volfová** (druhá manž. Marie roz. Vochořilová). Po něm

1871 ujal syn předešlých **Václav Pech III.**; od něho polovici 1874 ujala jeho manž. **Alžběta r. Palicová**. Od nich

1918 ujal syn předešlých **Václav Pech IV.**; od něho polovici 1921 ujala jeho manž. **Eliška r. Stulíková**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Žádost podal Václav Pech 15. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v městském museu prof. Rozuma v Roudnici nad Labem, v AZČ v Praze a u okr. soudu v Roudnici nad Lab., dále původní převodní spisy a přehled posloupnosti hospodářů. — Došlo ČZR č. 104222/41, referent Jan Petr; SVK č. 1369/41, navrhl Dr Václav Davídek.

115. KREYSOVÉ v Horní Kamenici čp. 5. — 1687.

Horní Kamenice (p. Staňkov, okr. Domažlice) patřila k panství Horšovský Týn. V jedné ze selských usedlostí, označené čp. 5, býval druhdy Jan Hošálek. Od něho 1687 ujal usedlost Matouš Kreysa a jeho potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Kolébka Kreysova rodu v Horní Kamenici.

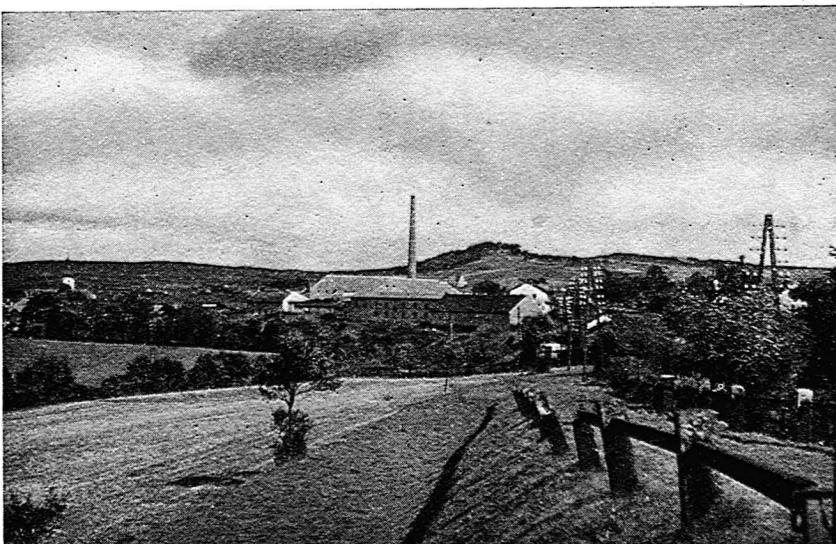
- Přehled posloupnosti hospodářů v Horní Kamenici čp. 5:
- 1687 ujal usedlost **Matouš Kreysa**. Po něm
 - 1724 ujal syn předešlého **Michal Kreysa**. Po jeho smrti 1752 pozůstala vdova se vdala po druhé za **Jana Chmelíře**. Po něm, až
 - 1780 ujal právní dědic-syn předešlého **Adam Kreysa**. Po jeho smrti hospodařila vdova **Anna**, provdaná po druhé za **Vavřince Petráška**. Od ní
 - 1806 ujal syn předešlých **Jan Kreysa**. Když zemřela i vdova po něm **Zuzana** (1831), tu po ní
 - 1840 ujal syn předešlých **Jan Kreysa II.**. Po něm
 - 1875 a 1880 ujali manželé: syn předešlých **Adam Kreysa II.** a **Marie**. Od nich
 - 1908 ujali manželé: syn předešlých **Jan Kreysa III.** a **Anna**. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Jan Kreysa 15. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Domažlicích i ověřený výpis z pozemnostního archu. — Došlo ČZR č. 104294/41, referent Jan Petr; SVK č. 1370/41, navrhl Dr Václav Davídek.

116. KREYSOVÉ ve Staňkově čp. 54 a 55. — 1834 a 1836.

Staňkov (p. v místě, okr. Domažlice) patřil k panství Chotěšov. Někdejší celolán byl rozdělen v chalupnické usedlosti čp. 54 a 55.

Staňkov s Kreysovou šamotkou.

V čp. 54 již 1834 a v čp. 55 záhy potom, 1836, se usadil rod Kreysů, jenž tu vybudoval moderní závody cihlářské a žije zde posud. Rod pochází z Horní Kamenice (viz čís. 115).

Přehled posloupnosti hospodářů ve Staňkově čp. 54:

- 1834 od Mikuláše Kordla koupil usedlost **František Kreysa** (manž. Markéta). Od nich
1865 ujal syn předešlých **Josef Kreysa**, od něhož polovici 1867 ujala jeho manželka **Františka Adolfa r. Linhartová**. Od něho
1879 ujal syn předešlých **Antonín František Kreysa** polovici usedlosti a 1888 ujali po osminách Markéta, Josef, Adolf a František Kreysovi. Později,
1911 ujal jmenovaný **František Kreysa II.** další tři osminy, takže drží celkem polovici usedlosti; a druhou polovici od Adolfy Kreysové 1918 ujala jeho manželka **Marie r. Kouklová**. Nynější majitelé a žadatelé.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Staňkově čp. 55:

- 1836 od Vítka a Františky Paulových koupili usedlost manželé **František a Markéta Kreysovi**. Ještě téhož roku 1836 samotné čp. 55 prodali zpět dřívějším majitelům, ponechavše si však veškerou půdu, kterou spojili s čp. 55. Domek čp. 55 od Vítka a Františky Paulových 1843 ujali manželé: syn předešlých Matěj Paul a Josefa r. Pilerová, od nichž jej 1845 koupili manželé Josef a Anna Kreimerovi a konečně od nich 1854 čp. 55 znovu koupili a natrvalo spojili s čp. 54 manželé František a Markéta Kreysovi. Od nich
- 1865 ujal syn předešlých **Josef Kreysa**, od něhož polovici 1867 ujala jeho manželka **Františka Adolfa r. Linhartová**. Od něho
- 1879 ujal syn předešlých **Antonín František Kreysa** polovici usedlosti. Od něho
- 1904 ujal **František Kreysa II.** polovici a 1918 ujala jeho manželka **Marie r. Kouklová** druhou polovici. Nynější majitelé a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podal František Kreysa 15. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Domažlicích a ověřené výpisy pozemnostních archů. — Došlo ČZR č. 104295/41, referent Jan Petr; SVK č. 1371/41, navrhl Dr Václav Davidek.

Kreysové — zemědělci a průmyslníci.

Zakladatel kupecké činnosti v rodě Kreysů, František, pochází ze staré selské rodiny, usedlé od konce sedmnáctého století v Horní Kamenici. Vstoupil do učení ve dvanáctém roce svého věku u obchodníka Blatenského v Blatné; odtud po vyučení roku 1830 odešel do Prahy a pracoval zde u několika větších obchodníků jako příručí do jara roku 1834. Kupectví, první tohoto druhu ve Staňkově, zahájil dne 23. září 1834. Krušné začátky jeho učení a patrně výborné zkušenosti, nabité v Praze, vytvořily z něho muže neobyčejně houževnatého a energického, který si brzo získal přízeň v dalekém okolí a ve všech úřadech, takže mu byly svěřovány velké stavby veřejné; z nich uvádíme stavbu úseku Berounsko-Haselbašské (císařské) silnice poblíže českých hranic a přestavbu okresní silnice, vedoucí ze Staňkova do Domažlic, jež podmíněna byla stavbou nádraží České západní železnice, na níž byl provoz zahájen 15. října 1861. Než byla zavedena doprava zboží drahou, dovážel zboží vlastními potahy — měl až 5 párů koní — i ze vzdálených měst Lince (Linz), Řezna (Regensburg), Norimberka (Nürnberg).

Kolem roku 1840 zřídil na parcele, měřící asi 800 čtv. sáhů, koupené s čp. 54 v Staňkově městě, cihelnu s malou pecí. Roku 1848 ji rozšířil postavením velké pece (otevřené) a domku pro cihláře čp. 103. Tehdy měřila výměra asi 1.300 čtv. sáhů a zaměstnáno tu bylo v létě 7 lidí výrobou asi 150.000 cihel a tašek. Staré hospodářské budovy čp. 54 a 55 byly zbourány a nová budova v dnešní po-

době obsáhla i domek čp. 96 s krámem; vystavěny nové chlévy, stodola i skladiště pro zboží kupecké.

Obchod i usedlost přešla roku 1866 na syna Josefa a jeho manželku Adolfu. Po absolvování obchodní školy Patzelovy ve Vídni (Wien) pokračoval v otcových intencích a věnoval velkou péči jednak dopravě zboží ze stanice staňkovské do Horšovského Týna a Hostouně, kam tehdy dráha nevedla, jednak pojíšfování proti škodám

V Kreysově cihelně ve Staňkově.

ohněm a krupobitím, když mu bylo svěřeno vrchní jednatelství První české vzájemné pojišťovny v Praze; a nejvíce se věnoval rozšíření cihelny. V tomto úsilí byl omezen finanční katastrofou, do níž upadl konkursem záložny s neobmezeným ručením a exekučním prodejem akc. pivovaru roku 1878. Ač přichází téměř o všechn majetem, neklesá, ale začíná znova za těžkých poměrů a s mravenčí pílí buduje dále. Odprodává něco polí z hospodářství, ale přikupuje pole a pastviny u cihelny v rozloze asi 2.500 čtv. sáhů, takže plocha cihelny obnášela již asi 3.700 čtv. sáhů. Výroba cihel a tašek byla rozšířena; vyráběny zvonivky, drenážky a jiné jemné zboží, což bylo umožněno výstavbou nové, klenuté pece s vrchním převodem plamenů a s komínem; byla to novinka. Průměrně bylo zaměstnáno v sezóně při částečné strojní výrobě 30 lidí a vyrobeno 600.000 jednotek.

Jeho syn František, nynější majitel, po absolvování obchodní akademie v Plzni ujal tento majetek a věnoval svoje hlavní úsilí cihelně. Výrobky z nové pec docházejí vždy větší obliby, takže je třeba podniky rozšiřovat, zdokonalovat rok od roku více. V posled-

ních letech dochází k dalším koupím rolí s dobrou hlinou, takže dnes činí celková rozloha cihelny a polí se zajištěnou hlinou 13 ha. K výrobě šesti milionů kusů různého zboží ročně je třeba 500 vagonů paliva a zpracovat 16.000 kub. metrů hlíny, kteroužto práci vykonává celoročně 90 lidí.

Vedle této činnosti věnuje svůj volný čas studiu geologickému, které ho s pomocí vynikajících odborníků přivádí k hornictví (uhlí a rudy) a později k založení šamotky, kde zpracovává ohnivzdorné hlíny a lupky v okolí (Merklín a j.). Od roku 1912 do roku 1941 založil celkem 10 dolů, 8 na uhlí, 1 železorudný a 1 na magnetový kyz. Z těchto dolů jsou dosud v provozu 4 doly na uhlí, z nichž jeden jest v Sudetech, na němž byla vybudována elektrárna s výkonností 1000 KVA a vzduchové prádlo systému Birtley, první svého druhu v Čechách. Počet vytěžených vagonů na čtyřech menších dolech na uhlí, založených v letech 1912—18, byl na každém z těchto dolů průměrně ročně 60 vagonů. Založením nových šachet v letech 1921 až 1940 dociluje se značného výtěžku (5000—6000 vagonů ročně). Na dole v Sudetech těží se dnes asi 3500 vagonů a na menších dvou dolech 1700 vagonů uhlí a 2000 vagonů uhlí a 500 vagonů lupku. Těžba na štole v Bukové se připravuje. Doly na rudy přinášejí ročně 2500 a 300 vagonů rudy. Dnes se zaměstnává v tomto oboru činnosti až 330 lidí.

V souvislosti s tímto podnikáním byly postaveny a moderními obráběcími stroji vybaveny zámečnické dílny a garáže pro 8 nákladních aut. Za tím účelem příkoupen další objekt čp. 57 ve Staňkově městysi, jeho dvůr sloučen s čp. 54 a 55. V těchto dílnách a garážích jakož i v ústřední kanceláři jest zaměstnáno 60 lidí. Továrna na ohnivzdorné zboží šamotové a dinasové byla zřízena v objektech bývalé sklárny ve Vsi Staňkově (dnes sloučené s Městysem v jednu obec); byly zakoupeny roku 1937 a adaptovány roku 1938. Rozloha těchto objektů jest 3,6 ha, z toho šamotky asi jedna třetina.

Po požáru roku 1940, který zničil některá strojní zařízení, krovu a stropy hlavních budov, bylo ihned přikročeno k vybudování a rozšíření továrny z původních 4 na 8 pecí a 1 pec na pálení lupku; byl postaven nový tovární komín, 50 m vysoký, prostorné formárny i moderní laboratoř, vybavená všemi technickými vymoženostmi. Dnes zde pracuje 160 lidí a vyrábí se ročně 650 vagonů ocelárnami a hutním průmyslem velmi hledaného zboží, zejména dinasového, které ani ve vysokém žáru 1700 stupňů nezměkne. Kromě toho vypálí se 300 vagonů lupku pro vlastní spotřebu. Kapacita pecí obsahuje 1200 vagonů ročně. Vedle jmenované suroviny zpracuje se 450 vagonů ohnivzdorných hlin vlastních a 250 různých jiných surovin cizích (písek, šluka a pod.). Pro vypálení je třeba 200 vagonů uhlí z vlastních dolů. Provoz děje se elektrickým proudem, kupovaným od místní elektrárny.

Ve všech závodech nalézá stálé obživy přes 600 lidí. Počet zaměstnaných neklesl ani v době velké nezaměstnanosti.

Konečně se zmíňujeme také o jiné činnosti nynějšího reprezentanta tohoto rodu; o práci, již věnoval vybudování Družstevní elekt-

trárny a mlýna ve Staňkově, kde zastává již téměř 25 let funkci předsedy dozorčí rady, a o činnosti na porovnávacích pokusech

Jeden z Kreysových dolů v lese Vytuň.

s plodinami, které Ústřední hospodářská společnost v Praze uskutečňovala v letech 1905 až 1910. Vskutku výkonný zemědělec a zemědělský průmyslník, zdatně spravující a zvelebující rodové dědictví.

117. BUKAČOVÉ v Habřině čp. 18. — 1689.

Habřina (p. Smiřice, okr. Jaroměř) patřila k panství Smiřice. V jedné z velkých selských usedlostí hospodařil od 1652 Jan Felkl, ujav usedlost zcela pustou. Po něm 1678 tu hospodařil Václav Novák. Od něho 1689 ujal usedlost Jan Bukač. Jeho potomci zde hospodaří v mužské řadě podnes. Týká se to jmenovitě čp. 18, dříve čp. 51, které vzniklo 1787 rozdělením dosavadního statku čp. 16, ale jest usedlostí výměrou půdy jako selské.

Přehled posloupnosti hospodářů v Habřině čp. staré 51, nové 18: 1689 ujal usedlost **Jan Bukač** (zem. as 1701). Po něm hospodařila vdova, jež se vdala po druhé za **Adama Sehnoutka**. Později, 1728 „došed již pravý dědic **Jan Bukač (II.)** svých dospělých let a byv manželkou zaopatřen, též k hospodářství schopný“ ujal usedlost. Od něho záhy 1732 ujal bratr předešlého **Mikuláš Bukač**. Po něm hospodařila vdova, vdaná po druhé za **Jana Kadečku** a témuž 1748 odevzdala

usedlosti na dvacet let, do výrostu pravého dědice. Když pak
Jan Kadečka nemohl „pro velikou těžkost déle hospodaři“, tu
1755 ujal pravý dědic-syn předešlého **Václav Bukač**. Týž svou used-
lost čp. 16 rozdělil ve dvě. Jednu z nich s čp. 51
1787 ujal syn předešlého **Václav Bukač II**. Od něho
1828 ujal syn předešlého (již čp. 18) **Štěpán Bukač** (zem. 1854). Po
něm
1859 ujal syn předešlého **Václav Bukač III**. Po něm
1898 a 1899 ujali manželé: syn předešlého **Josef Bukač** a **Růžena**.
Od něho
1932 ujal syn předešlých **Josef Bukač II**. Nynější hospodář a žadatel.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Josef Bukač 15. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpisy z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Jaroměři. — Doslo ČZR č. 104299/41, referent Jan Petr; SVK č. 1372/41, ravrhl Dr Václ. Davídek.

118. NOVÁKOVÉ v Kostelní Radouni čp. 44. — 1637.

Kostelní Radouň (p. Nový Etynk, okr. Jindřichův Hradec) patřila k panství Včelnice. V jedné ze zdejších selských usedlostí hospodaří rod Nováků již od 1637 v mužské řadě podnes; a kdyby se započítávala posloupnost též předešlých hospodářů z rodu Krejčích, s nimiž jsou spojeni přeslicí, byl by to rod ještě starší. Neboť již před 1588 zde hospodařil Jan Krejčí, od 1588 asi jeho syn jménem Petr Krejčí (zem. 1605). Po něm hospodařila vdova a syn Matěj Krejčí (zem. as 1637). Po jeho smrti ujal usedlost švagr pozůstalých synů Jan Novák, prapředek nynějších hospodářů.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kostelní Radouni čp. staré 36, nové 44:

1637 ujal **Jan Novák**. Po něm
1654 a 1674 jmenuje se asi syn předešlého **Urban Novák**. Později
1714 jmenuje se syn předešlého **Vít Novák** (nar. as 1667, manž. Magdalena, zem. 1749). Po něm kolem
1750 ujal syn předešlého **Josef Novák** (nar. 1710, odd. 1738 s Alžbětou r. Baranovou). Po něm po
1788 ujal syn předešlého **Tomáš Novák** (nar. 1753, odd. 1776 s Annou r. Samcovou, zem. před 1791). Vdova po něm **Anna** se vdala po druhé 1791 za **Vítka Kořínka** (nar. 1755, zem. 1823). Od ní
1826 ujal pravý dědic-syn předešlých **Šimon Novák** (nar. 1790, odd. 1814 s Alžbětou r. Blažkovou, zem. 1856). Od něho
1847 ujal syn předešlého **Matěj Novák** (nar. 1826, odd. 1851 s Marií r. Šívrovou, zem. 1893). Od něho
1891 ujali manželé: syn předešlého **Josef Novák** (nar. 1863, zem. 1902; odd. 1890) s **Janou** r. Holoubkovou. 1903 ujala Jana Nováková i druhou polovici. Od ní
1924 ujali manželé: syn předešlých **Josef Novák II**. (nar. 1895, odd. 1924) s **Zofií** r. Hroníčkovou. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Josef Novák 3. XII. 1940, dodatek 16. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v zemědělském archivu a v AZČ v Praze a u okr. soudu v Jindřichově Hradci, dále ověřené výpisy z pozemkových katastrů zemských v AZČ v Praze, ověřené výpisy z matrik od f. ú. v Kostelní Radouni a přehled rodové posloupnosti hospodářů od Dra Emmanuela Janouška. Viz též PhDr. Jana Muka »Rod a mládí Vítězslava Nováka« (1940). — Došlo ČZR č. 103356/40 a 105006/41, referent Jan Petr; SVK č. 1373/41, navrhl Dr Václav Davídek.

119. HOLICKÍ v Kostelní Radouni čp. 45. — 1590.

Kostelní Radouň (p. Nový Etynk, okr. Jindřichův Hradec) patřila k panství Včelnice. Nejstarším rodem, který hospodaří po nejdelení dobu v téže selské usedlosti, jsou Holickí. V zápisu 1598 se praví, že Matěj Holický ujímá statek od otce Jana Holického, rychtáře; možno z toho s velkou pravděpodobností předpokládati, že odstupující hospodář Jan Holický hospodařil zde přinejmenším od 1590 (ba již dříve); a jeho rod hospodaří zde podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Kostelní Radouni čp. staré 37, nové 45:

- 1590 (přinejmenším) byl zde již **Jan Holický**, rychtář. Od něho 1598 ujal syn předešlého **Matěj Holický**; jmenuje se též 1612. Po něm 1637 a 1654 jmenuje se syn předešlého **Václav Holický** (1654 zapsán zkomoleně „Volický“). Po něm
1674 jmenuje se syn předešlého **Martin Holický** (nar. as 1631, odd. s Barborkou, zem. 1729). Od něho před
1714, kdy se jmenuje, ujal syn předešlého **Josef Holický** (odd. 1695 s Markétou r. Královou, zem. 1753). Od něho kolem
1740 ujal syn předešlého **Jan Holický II.** (nar. 1710, odd. 1738 s Magdalénou r. Kupkovou, zem. 1748). Vdova **Magdalena Holická** vdala se po druhé 1749 za **Václava Šimana** (zem. 1771). Kolem
1770 ujal pravý dědic-syn předešlých **Vojtěch Holický** (nar. 1744, odd. 1768 s Terezií r. Macurovou, zem. 1797). Od něho
1792 ujal syn předešlého **Šebestián Holický** (nar. 1773, odd. 1791 s Voršilou r. Poláčkovou, zem. 1842). Od něho
1837 ujal syn předešlého **Šimon Holický** (nar. 1803, odd. 1830 s Kateřinou r. Líbalovou, zem. 1840). Po něm
1840 podle zápisu ujal syn předešlého **Tomáš Holický** (nar. 1835, zem. 1845). Po něm proto záhy
1845, zápisně 1862 ujal bratr předešlého **Jan Holický III.** (nar. 1838, odd. 1863 s Antonií r. Macháčkovou, zem. 1912). Od něho
1901 ujal syn předešlého **František Holický** (nar. 1869, odd. 1902 s Kateřinou r. Pefekovou, zem. 1926); od něho polovici 1902 ujala jeho manželka **Kateřina**. Po něm
1927 ujal syn předešlých **František Holický II.** (nar. 1910, odd. 1940 s Růženou r. Liškovou) polovici usedlosti a 1940 ujala jeho manželka **Růžena** též polovici. Nynější hospodáři a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal František Holický 14. I. 1941, dodatek 16. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v zemědělském archivu a v AZČ v Praze a u okr. soudu v Jindřichově Hradci, dále ověřené výpis z pozemkových katastrů zemských v AZČ v Praze, ověřené výpis z matrik od f. ú. v Kostelní Radouni a přehled rodové posloupnosti hospodářů od Dra Emanuela Janouška. — Došlo ČZR č. 105007/41, referent Jan Petr; SVK č. 1374/41, navrhl Dr Václav Davídek.

120. KERNEROVÉ ve Smolnici čp. 28. — 1684.

Smolnice (p. Chlumčany, okr. Louny) patřila k panství Toužetín. V jedné ze zdejších selských usedlostí známe nejstaršího hospodáře 1619 Jiříka Krause. Potom statek zpustl, až 1679 byl tu Jan Šindler. Když zběhl, 1684 ujal usedlost Jan Herink a po něm 1699 jeho zef Jan Kerner, kterýžto rod zde hospodaří podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů ve Smolnici čp. 28:

- 1684 ujal tuto usedlost **Jan Herink**. Po něm
1699 ujali manželé: dcera předešlého **Marie r. Herinková** s **Janem Kernerem** (nar. as 1675, zem. 1745). Po něm
1733 ujal syn předešlého **Václav Kerner** (nar. 1707, odd. 1733 s Kateřinou r. Kastnerovou, zem. 1770). Od něho
1763 ujal syn předešlého **Šimon Kerner** (nar. 1740, odd. s Rozálií, zem. 1814). Od něho
1806 ujali manželé: syn předešlého **Václav Kerner II.** (nar. 1774, zem. 1847; odd. 1806) s **Veronikou r. Frydrychovou**. Od nich
1840 ujali manželé: syn předešlých **František Kerner** (nar. 1816, zem. 1895, odd. 1840) s **Marií r. Žateckou**. Od nich
1878 ujali manželé: syn předešlých **Josef Kerner** (nar. 1849, zem. 1931; odd. 1878) s **Lidmilou r. Landovou**. Od nich
1908 ujali manželé syn předešlých **Václav Kerner III.** (nar. 1883, odd. 1908) s **Růženou r. Blahoutovou**. Od nich
1932 ujali manželé: syn předešlých **Josef Kerner II.** (nar. 1909, odd. 1932) s Annou r. Oulickou. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Josef Kerner 15. IX. 1941, pak dodatek. Doklady: Výpis z postoloprtského archivu, pořízené Frant. Navrátilem, ověřené výpis z t. zv. tereziánského katastru a z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Lounech a neověřená rodová tabulka s matričními výpisy. — Došlo ČZR č. 105415/41, referent Jan Petr; SVK č. 1375/41, navrhl Dr Václav Davídek.

121. DOBŘÍ v Ledcích čp. 3. — 1830.

Ledce (p. v místě, okr. Plzeň) patřily k panství Nekmíř. V jedné ze zdejších selských usedlostí hospodaří rod Dobrých již přes století. Žel, není starých pozemkových knih, které by osvětlily dávné osudy statku a rodů v něm. Podle tradice nejstarší známý předek Jindřich Dobrý hospodařil s manželkou Kateřinou r. Caltovou asi třicet let,

bezpečně jej známe ze stabilního katastru 1839; možno tedy s velkou pravděpodobností odhadovati, že tu byl přinejmenším od 1830. Jeho potomci hospodaří zde podnes.

Dosud hospodařící devětasedmdesátiletý Matěj Dobrý provázel svou žádost o poctu za věrnost půdě jednou slohou své milované písňě.

Přehled posloupnosti hospodářů v Lecdích čp. 3:

- 1830 (přinejmenším) již zde hospodařil **Jindřich Dobrý**. Od něho
1848 ujal syn předešlého **Josef Dobrý**. Od něho 1863 ujala jeho manželka **Marie** polovici usedlosti. Od nich
1893 ujali manželé: syn předešlých **Matěj Dobrý** s **Barborou**. Od nich
1933 ujala polovici **Marta Dobrá** a druhou polovici 1934 ujal **Ing. Karel Dobrý**. Nynějším, dosavadním hospodářem a žadatelem je Matěj Dobrý (senior).

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podal Matěj Dobrý 8. I. 1941 a dodatek 5. X. 1941. Doklady: Ověřené výpisy ze stabilního katastru a z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Plzni. — Došlo ČZR č. 1294/41, referent Jan Petr; SVK č. 1378/41, navrhl Dr Václav Davídek.

122. HLAVATÍ v Domašíně čp. 12. — 1654.

Domašín (p. Černíkovice, okr. Rychnov nad Kněžnou) patřil k panství Rychnov nad Kněžnou. V chalupnické nebo jindy jen t. zv. zahradnické usedlosti čp. 12 hospodaří rod Hlavatých již od 1654 (přinejmenším).

Přehled posloupnosti hospodářů v Domašíně čp. 12:

- 1654 jmenuje se zde **Jan Hlavatý**. Od něho
1686 ujal syn předešlého **Lukáš Hlavatý**. Od něho
1725 ujal syn předešlého **Václav Hlavatý**. Po něm hospodařila vdova **Jana Hlavatá**. Od ní
1750 ujal syn předešlých **Václav Hlavatý II**. Od něho
1778 ujal syn předešlého **František Hlavatý**, výslovně jen do vzrostu pravého dědice-bratra. Proto od něho
1793 ujal bratr předešlého **Václav Hlavatý III**. Po něm hospodařila vdova **Anna**, vdaná po druhé za **Josefa Šabatu**. Od ní
1847 ujal pravý dědic **Václav Hlavatý IV**. Od něho ještě 1847 ujala jeho manželka **Barbora** r. Rolečková polovici usedlosti. Po ní
1868 ujal zpět Václav Hlavatý IV. i druhou polovici. Po něm
1875 a 1897 ujala po polovinách **Alžběta Hlavatá**, od 1901 vdaná **Koutská**. Od ní již
1904 ujali manželé: syn předešlých **Václav Hlavatý V**. s **Marií**. Od nich

1933 ujali manželé: syn předešlých **Josef Hlavatý** s **Marií**. Nynější hospodáři.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Václav Hlavatý 5. XII. 1940, dodatek 5. X. 1941. Doklady: Ověřené výpis z berní rulle a z pozemkových knih v AZČ v Praze a u okr. soudu v Rychnově nad Kněžnou. — Došlo ČZR č. 105049/40, referent Jan Petr; SVK č. 1379/41, navrhl Dr Václav Davídek.

123. VOSYKOVÉ v Bělči čp. 19. — 1677.

Běleč (p. Unhošt, okr. Křivoklát) patřila k panství Křivoklát.. V selské usedlosti nyní čp. 19 hospodařival nejdříve, pokud jest známo, Šimon Kotha jinak Dvořák (1654). Ten „nemoha pro velikou chudobu a nemožnost hospodařství na tomto gruntu zastati“, prodal jej 1677 Václavu Vosykovi, jehož potomci hospodaří zde v přímé mužské řadě podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Bělči čp. 19:

- 1677 koupil usedlost **Václav Vosyka** (nar. as 1621, manž. Zuzana, zem. 1716). Po něm asi od
1716 ujal syn předešlého **Václav Vosyka II.** (nar. as 1667, manž. Anna r. Procházková, zem. 1760). Od něho
1754 ujal syn předešlého **Josef Vosyka** (nar. 1731, manž. 1. Kateřina, 2. Lidmila r. Nováková, zem. 1815). Od něho
1802 ujal syn předešlého **František Vosyka** (nar. 1774, manž. Josefa r. Horňfová, zem. 1858). Od něho
1837 ujal syn předešlého **František Vosyka II.** (nar. 1815, manž. Marie r. Kurková, zem. 1884). Od něho
1875 ujali manželé: syn předešlého **Josef Vosyka** (nar. 1846, zem. 1913) s **Marií** r. Martínkovou. Od nich
1909 ujali manželé: syn předešlého **Bedřich Vosyka** (nar. 1882) a **Julie** r. Hájková. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal Bedřich Vosyka 28. IX. 1941. Doklady: Ověřené výpis z pozemkových knih v AZČ a u okr. soudu na Křivoklátě a ověřené výpis od f. ú. ve Zbečně a v Bratronicích. — Došlo ČZR č. 108834/41, referent Jan Petr; SVK č. 1380/41, navrhl Dr Václav Davídek.

Populační síla selského rodu Vosyků.

Populační síla selských rodů jest známa; díky jí rozvinul se český národ v 18. a 19. století v početné, silné společenství; v rodě Vosyků můžeme sledovati tuto sílu, tento populační růst i rozvoj početní i duchovní, jmenovitě a v číslicích.

Neznámo odkud roku 1666 přistěhoval se do Bratronic Václav Vosyka s manželkou Zuzanou a třemi dětmi. Roku 1669 koupil zde chalupu a 1677 v Bělči statek nynější čp. 19 (prvou chalupu prodal r. 1678). Manželé Václav a Zuzana Vosykoví zplodili zdravé potomstvo, které pak jednak zůstalo v rodné usedlosti a v rodné vesnici, jednak se rozšířilo po okolí i do měst.

O zdraví a sile rodu přesvědčujeme se v tabulce.

Hospodáři a doby hospodaření	Hosp. let	Dožili let	Hospodyně, jména a původ	Dožily let	Měli dětí	
					všech	zemř. do roka
1. Václav 1677—1703	26	95	Zuzana	96	7	—
2. Václav II. 1703—1754	51	93	Anna r. Procház- ková z Míčuv	87	12	3
3. Josef 1754—1802	48	84	1. Kateřina 2. Lidmila r. Nová- ková z Lašovic	34 75	12 12	3 6
4. František 1802—1837	35	84	Josefa r. Hornofová z Pavlíkova	58	15	7
5. František II. 1837—1875	38	69	Marie r. Kurková z Říšut	56	12	2
6. Josef II. 1875—1909	34	67	Marie r. Martíková z Třebonic	62	6	1
7. Bedřich 1909—podnes	32	žije	Julie r. Hájková z Otročína	žije	4	1

Vosykové — jak je zřejmo — se dožívali vysokého věku. K naší době délka jejich věku značně ubývá, u hospodářů i u hospodyň; je tedy tento pokles příznačný i pro jiné rody. Počet dětí v posledních dvou pokoleních nápadně klesl. Jest hodně zvláštního pozoru, že z dřívějších mnoha dětí poměrně též hodně jich umíralo v útlém mládí do jednoho roku. Poslední dítě narodilo se nejstaršímu Václavovi v 64 a Zuzaně v 58 letech; Václavovi II. v 64 a Anně v 57 letech; Josefově v 59 a Lidmile ve 42 letech; Františkovi ve 48 a Josefě ve 45 letech (tito manželé měli třikrát po blížencích); Františkovi II. ve 47 a Marii ve 45 letech. Pro posouzení hospodářského významu rodu jest zvláště významné, že Vosykové hospodařívali v usedlosti až přes padesát let; průměr kolem čtyřiceti let jest vyšoký, směrem k přítomnosti lze pozorovat tendenci sestupnou.

To jsou základní životní znaky hlavního kmene rodu v nejstarší vosykovské usedlosti. Odtud se rod utěšeně rozšířil v obci; z bělečské pošlosti pocházejí Vosykové i v okolí a v městech.

Podle dosavadních výzkumů rozvětil se rod takto:

První větev založil Vilém Vosyka, syn prvého Václava Vosyky. S manželkou Kateřinou měl 5 dětí a odstěhoval se pak na Brějle, asi jako hajný.

Druhou větev založil Jan Vosyka, syn třetího hospodáře Josefa Vosyky z jeho prvého manželství. Oženil se s Annou r. Konopáskovou z Ryšina a měl s ní 9 dětí, z nichž 1 zemřelo do roka. Koupil v Bělé menší usedlost čp. 36, v níž hospodařil do roku 1816; tehdy zemřel stár 56 let. Jeho manželka Anna zemřela r. 1842 ve věku 86 let. Jejich syn-nástupce František Vosyka s manželkou Annou r. Vlašákovou z Bělé čp. 7 měl celkem 9 dětí; 1 z nich záhy zemřelo. V usedlosti tento rod hospodaří po přeslici dosud.

Třetí větev, nejsilnější, založil Jan Vosyka. Jeho otec František Vosyka I. koupil mu dne 1. února 1828 ve veřejném prodeji statek čp. 16, jeden z největších v Bělé. Mlad 19 let oženil se se 17letou Františkou r. Tyburcovou z čp. 15 a měl s ní 8 dětí; z nich 2 zemřely v útlém věku. Ovdověv oženil se po druhé roku 1846 s Veronikou r. Krobovou v Chyňavy a měl s ní 4 děti; 1 z nich brzy zemřelo. Hospodařil až do r. 1879, tedy 51 rok. Zemřel roku 1883 stár 71 let, spadnul se skály u Zbečna. Jeho druhá žena Veronika dožila se 84 let. Tato rodová větev hospodaří ve svém statku posud. — Odnož větve založil syn Antonín Vosyka. S manželkou Františkou r. Brožovou z Bělé čp. 23 koupil domek čp. 48 a zařídil v něm hostinství a obchod. Měl 5 dětí, z nichž 1 záhy zemřelo. Dosáhl věku 57 let, jeho manželka 77 let. Jejich syn a nástupce Bohuslav Vosyka s manželkou Barborou r. Jiráškovou měl 6 dětí. Padl ve světové válce. Nynějším majitelem jest Miloš Vosyka. — Druhou odnož z této větve založil druhý syn František Vosyka. Koupil v Bratronicích statek čp. 2 a s manželkou Marií r. Klapkovou z Bratronic čp. 35 měl 8 dětí; z nich 5 zemřelo do roka. Dožil se věku 64 let. Dědic statek prodal.

Čtvrtou větev založil Antonín Vosyka, syn Františka Vosyky II. Přízván se do statku v Bělé čp. 10. Jeho potomci hospodaří zde po přeslici podnes. — Odnož založil syn Adolf Vosyka, který se přízván do čp. 62 a tam hospodaří.

Celkem jest v Bělé šest usedlostí, v nichž hospodaří členové Vosykovova rodu; arci z nich ve dvou hospodařící potomci po přeslici mají již jiná příjmení.

Nezemědělské a veřejné službě věnovali se tito příslušníci Vosykovova rodu: Ing. Karel Vosyka, rektor a profesor české techniky v Praze, zakladatel vodního inženýrství; zemřel roku 1897. Prokop Vosyka, kapelník na Kladně, zemřel roku 1907. Eduard Vosyka, ředitel národních škol v Berouně, nyní na odpočinku. František Vosyka, ředitel dívčího gymnasia Elišky Krásnohorské v Praze, nyní na odpočinku. Ing. Karel Vosyka, magistrální rada a přednosta ústředny pro čištění města v Praze.

124. FÜRSTOVÉ v Dobřichovicích čp. 11 a 45. — 1590 a 1762.

Dobřichovice (p. v místě, okr. Praha-jih či Zbraslav) byly střediskem panství. V chalupnické usedlosti nyní čp. 11 známe nejstaršího hospodáře Diviše; 1576 tu byla vdova Dorota Divišová. Když se 1578 vdala za Jana, přizván tento také na Diviše. Od Jana Diviše 1590 koupil chalupu Bartoloměj Horák. Jeho rod hospodařil zde v přímé mužské řadě až do 1845, kdy chalupa spojena se statkem

Vlasta Balounová-Fürstová.

čp. 45. Stalo se to tím, že dědic chalupy čp. 11 František Horák III. si vzal (1839) dědičku statku čp. 45 Františku r. Sýkorovou. V selském statku čp. 45 hospodaříval kdysi, v XVI. věku, Martin Srb. Od něho jej koupil Vojtěch Holý, který pak 1589 pro špatné chování musel usedlost prodat Vojtěchu Rybáři. Později, 1618 ji koupil Matouš Zedník jinak Brauna (psáno též Braum), od 1631 Václav Brauna; ten zběhl a stejně též jeho nástupce Petr Maček. Vrchnost pak statek prodala Janu Hrdinovi, násleドoval Martin Procházka, potom 1698 Jiří Švec zvaný též Broumovský (to asi po usedlosti: Braunovský=Broumovský), dále 1729 Jiří Procházka, 1749 Štěpán Procházka, a od něho 1762 koupil sešlou usedlost Vavřinec Sýkora. Poslední ženský potomek jeho jména Františka Sýkorová vdala se, jak uvedeno, 1839 za Františka Horáka III. z čp. 11 a tím obě usedlosti spojeny od roku 1845 podnes. Rod Horáků pokračuje od 1860 po přeslici v rodě Balounů. Dědička obou statků 1904 Vlasta Balounová

vdala se 1907 za Františka Jaroslava Fürsta. Nyní drží obě usedlosti jmenovaná Vlasta Balounová-Fürstová se synem Vladimírem Fürstem.

Přehled posloupnosti hospodářů v Dobřichovicích čp. 11 z rodu Horáků:

- 1590 koupil chalupu **Bartoloměj Horák**. Po něm kolem
1620 ujal syn předešlého **Šimon Horák** (manž. Alžběta). Po něm kolem
1650 ujal syn předešlého **Tomáš Horák** (manž. Kateřina). Od konce XVII. století hospodařila vdova **Kateřina Horáková**. Brzy po
1700 ujal syn předešlých **Vojtěch Horák** (manž. též Kateřina), 1715 jmenuje se hospodářem vdova po něm **Kateřina**. Od ní
1716 ujal syn předešlých **František Horák** (manž. Lidmila, zem. 1770). Od něho
1764 ujal syn předešlého **Vojtěch Horák II.** (nar. 1733, odd. s Doro-
tou r. Křenkovou, zem. 1783). Po něm
1783 ujal syn předešlého **Jan Horák** (nar. 1792, odd. 1. před 1774
s Magdalenou r. Vláškovou, 2. 1784 s Marií r. Kundrátovou).
Od něho
1814 ujal syn předešlého **František Horák II.** (nar. 1792, odd. před
1819 s Lidmilou r. Havlíkovou). Po něm
1822 ujal syn předešlého **František Horák III.** (nar. as 1819, odd.
1839 s Františkou r. Sýkorovou z čp. 45).

Přehled posloupnosti hospodářů v Dobřichovicích čp. 45 z rodu Sýkorů:

- 1762 koupil statek **Vavřinec Sýkora**. Od něho
1790 ujal syn předešlého **Tomáš Sýkora**. Od něho
1812 ujali manželé: syn předešlého **Jan Sýkora** s **Marií r. Cicvárko-
vou**. Od nich
1839 ujal syn předešlých **Jan Sýkora II.** a záhy
1840 ujal jiný **Josef Sýkora**. Konečně
1845 ujali manželé: **Františka Sýkorová**, dcera Jana I. a Marie Sý-
korových, s **Františkem Horákem III.** z čp. 11 (nar. as 1819,
odd. 1839).

Přehled další posloupnosti hospodářů v Dobřichovicích na spoje-
ných usedlostech čp. 11 a 45 z rodu Horák—Baloun—Fürst:

- Od manželů **Františka III. a Františky Horákových**
1869 ujali manželé: dcera předešlých **Veronika r. Horáková** s **Jose-
fem Balounem** z Dolních Mokropes (nar. as 1838, odd. 1860). Později, 1888 ujala Veronika Balounová i druhou polovici used-
lostí a hospodařila sama až do své smrti 1904. Po ní tehdy
1904 ujala dcera předešlých **Vlasta r. Balounová** polovici; vdána od
1907 za **Františka Jaroslava Fürsta** z Chráštan (nar. 1882),
jenž 1918 ujal polovici usedlostí. Od něho
1939 ujal syn předešlých **Vladimír Fürst** polovici. Vlasta Balounová-

Fürstová (matka) a Vladimír Fürst (syn) jsou nynější majitelé a žadatelé.

Pocta 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Statek v Dobřichovicích čp. 11.

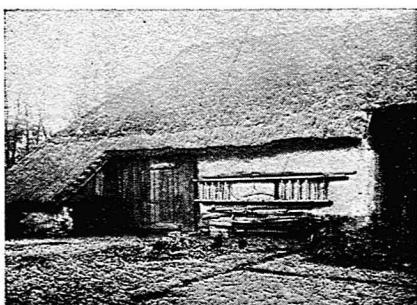

O žníc na Fürstových lánech.

Žádost podali František Jaroslav Fürst (otec) a Vladimír Fürst (syn) 20. VI. 1941. Doklady: Vypisy z pozemkových knih v AZČ v Praze, ověřené výpis z pozemkové knihy od okr. soudu na Zbraslaví, neověřené výpis z matrik narozených a oddací listy od f. ú. v Dobřichovicích. — Došlo ČZR č. 7835 a 7836/41, referent Jan Petr; SVK č. 1445 a 1446/41, navrhl Dr Václav Davídek.

Stará i nová kultura ve Fürstovic statku.

Dobřichovice leží nablízku hlavního města Prahy. Život v této vsi zejména v posledních desíti letích se velmi změnil, poměstil. Původním vesnickým jádrem zůstávají selské a chalupnické usedlosti. Do-

Stará stodola a zákoutí
v Dobřichovicích čp. 45.

kud nebylo zvýšené komunikace, také v Dobřichovicích žili svým svérázným životem české vesnice. Posud na to ukazuje tu a tam uchovaná starožitnost lidové kultury, patrná víc a více jako přežitek minulých časů a proto kvapem míjející. Ve Fürstovic spojených čp. 11 a 45 (t. zv. Horákovna a Sýkorovna) snoubí se jakoby v kostce starý i nový svět, lidová kultura i moderní civilisace.

Stará stodola a zákoutí
v Dobřichovicích čp. 45.

O statku čp. 11 jest psáno, že vyhořel v létech 1659, znovu 1712 a po třetí 1861, vždycky celá usedlost. Jenom naposledy byla uchráněna stodola, postavená nepochybně r. 1712, se čtyřbokou doškovou střechou, svažující se až k zemi; stávala až do r. 1936, kdy byla postavena nová.

Chalupa čp. 45 nikdy — pokud je známo od třicetileté války — nevyhořela. Vypravuje se, že před dávnými lety cikánka ve zdejší stodole porodila děcko. Cikánka si rozdělali oheň na mlatě. I rozzlobila se hospodyně, obávajíc se nebezpečí požáru. Tu jedna z cikánek vzala otep slámy, povytáhla stéblo, takže zůstalo druhým koncem vězet v otepi, a zapálila ji; otep shořela až na ono stéblo. Udivené selce

řekla: „Jako ta otep shořela celá, tak shoří celá ves až na jedno stavení, a to bude vaše“. Za toto proroctví požádala hospodyně o kmotrovství pro dítě; hospodyně vyhověla. Pověstná stodola stojí v pů-

Nové hospodářské stavby v Dobřichovicích čp. 45.

vodním stavu nejméně od roku 1590 podnes, neboť kromě došků nebyla opravována.

Přinášíme obrázky ze zajímavého statku.

1. Vlasta Balounová, vdaná Fürstová, dědička čp. 11 a 45 v Dobřichovicích. — 2. Statek čp. 11 zpředu. — 3. Žně roku 1941.
4. Stará stodola v čp. 45. — 5. Zákoutí stodoly a stavení čp. 45. —
6. Nové chlívký a sýpka v čp. 45 z roku 1940.

125. ŠOUŠOVÉ v Trněném Újezdě čp. 20 a 21. — 1814.

Trněný Újezd (p. Zákolany, okr. Praha-Smíchov) patřil k panství Kostel Panny Marie před Týnem v Praze. Na vladickém statku čp. 20 a 21 střídávali se majitelé a rody poměrně často. Od manželů Jana Antonína a Kateřiny Procházkových 1814 koupil statek JUDr Jan Nejedlý, profesor české řeči a literatury na pražské universitě. Po jeho smrti 1834 ujali statek jeho bratr Josef Nejedlý a sestra Marie vdovaná Šoušová z Libomyšle; od nich 1846 manželé Šoušovi. Jejich potomci zde hospodaří v přímé mužské řadě ve třetím pokolení podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Trněném Újezdě čp. 20 a 21 z rodu Nejedlý—Šouša:

1814 koupil statek JUDr **Jan Nejedlý** (zem. 1834). Po něm 1838 ujali sourozenci předešlého **Josef Nejedlý** a **Marie** vdovaná **Šoušová**. Od nich

1846 ujali manželé: František Šouša s Marií. Po nich
1892 ujali manželé: syn předešlých Ladislav Šouša s Bertou. Po nich
1937 ujali bratři: synové předešlých Ladislav II. a Antonín Šoušovi
po polovicích. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list.

Žádost podali Ladislav a Antonín Šoušovi 26. X. 1941. Doklady: Výpis z pozemkových knih v archivu hlavního města Prahy a od úřadu desk zemských a knih pozemkových v Praze; pořídil je Dr Václav Davídek. — Došlo ČZR č. 115226/41, referent Jan Petr; SVK č. 1600/41, navrhl Dr Václav Davídek.

JUDr Jan Nejedlý.

Trněný Újezd byl sídlem znamenitého českého učence a buditele, kterýž tu měl pěkný statek. V Riegrově „Slovníku naučném“ (1866, V., str. 693/4) se o něm piše m. j. toto:

„J a n N e j e d l ý, spisovatel český, narozený v Žebráce 25. dubna 1776, byl k řemeslu ustanoven, pro útlý však organismus a na příměstuji přátel do Prahy na studie poslán, které na gymnasiu S:aroměstském odbýval a v prvních letech pod dozorem svého bratra pilně češtině se učil, nemeškaje později též známost jazyka francouzského, vlašského i anglického sobě osvojiti. Když filosofická studia nastoupil, spřátelil se s několika horlivými mladými národnovci, jižto k oživení a povznešení kleslé literatury národní vlastenecký spolek zarazili. Původci spolku toho byli H n ě v k o v s k ý a P u c h m a j e r, čelnějšími členy vedle nich V o j t ē c h a J a n N e j e d l í. Hlavně ale tehdejší bibliotékář U n g a r přiměl J a n a N e j e d l é h o k tomu, aby se na literární půdě zkoušel, když ihned na překlad lliady se odvážil a 1802 první zpěv její Ungarovi věnovaný vydal, uveřejniv již před tím z Gessnera překlad Smrti Abelovy (v Praze 1800; podruhé 1804), pro jehož výbornost jazykovou se N e j e d l é m u dostalo všeobecného uznání v tehdejších kruzích literárních, jakož i všemožné podpory na dráze literární od D o b r o v s k é h o, P e l c l a a F a u s t. P r o c h á z k y. Když pak P e l c l, tehdejší profesor řeči a literatury české na vysokých školách Pražských, roku 1800 ochuravěl, zastával jej N e j e d l ý, načež po jeho smrti 1801 stolici tu sám obdržel, a vykonav po filosofických též studia právnická r. 1803 za doktora práv povýšen byl. Od této doby nepřetržitě pracoval v literatuře české rozsáhleji a poměrně i důrazněji než bratr jeho V o j t ē c h, dobývaje si vedle nepatrných pokusů básnických za času svého velikých zásluh o prosu českou, ač směrem jednostranným, pevně stojí na tom, že vzory, od kterých odstoupiti nesluší, jediní jsou spisové z doby Veleslavínovy... N e j e d l ý zemřel v Praze 31. prosince 1834 a pochován byl na Žebráce 7. ledna 1835, kde bratr jeho V o j t ē c h náhrobek jemu postaviti dal.“

Vědecký a národní význam Jana Nejedlého jest oceněn v citovaném slovníku a vůbec v každém literárně historickém díle českém a ve všech bibliografiích jsou podány seznamy jeho četných spisů;

odkazujeme čtenáře tam. Zde nás zajímá, že prof. Dr Jan Nejedlý byl majitelem velkého statku (vlastně spojených dvou statků s chalupami a bohatým zařízením) ve vsi nedaleko Prahy.

126. GOLDBACHOVÉ v Šemanovicích čp. 35. — 1713.

Šemanovice (p. Kokořín, okr. Mělník) patřily k panství Liblice. Jedním z pozdních stavení jest čp. 35. Původně to byla malá zahradnická (domkářská) usedlost; hospodařil v ní Petr Korytský, po něm 1654 Ondřej Groyschl. Později, neznámo odkdy, určitě 1713, hospodařil zde Václav Bejšovec. Po něm následovali Bejšovcové, od 1789 po přeslici Dvořákové a od 1841 opět po přeslici Goldbachové, kteří tu jsou podnes. Zatím a zejména v posledním půlstoletí zvelebena chalupa v selskou usedlost.

Přehled posloupnosti hospodářů v Šemanovicích čp. 35 z rodu Bejšovec—Dvořák—Goldbach:

- 1713 jmenuje se zde **Václav Bejšovec**. Z pozdějších zápisů vyniká, že po jeho smrti hospodařila jeho dcera **Katerina** vdaná **Kopecká**. Od těchto manželů
1724 ujal pravý dědic-syn předešlého **Václav Bejšovec II.** Po něm
1765 ujal syn předešlého **Antonín Bejšovec**. Od něho
1789 ujal zet předešlého **Matěj Dvořák** (nar. as 1755, odd. 1785 s Kateřinou r. Bejšovcovou, zem. 1810). Po něm dočasně hospodařil jeho zet **Šťastný Sadilek**. Od něho
1819 ujal pravý dědic-syn předešlého **Václav Dvořák** (nar. 1798, odd. 1819 s Magdalenou r. Ehrlichovou). Od něho
1841 ujali manželé: dcera předešlého **Alžběta** r. Dvořáková a **Hynek Goldbach** (nar. as 1819, odd. 1841 s touto Alžbětou). Od nich
1877 ujal syn předešlých **Antonín Goldbach** (nar. 1853, odd. 1878 s Marií r. Tučkovou), od něhož 1878 ujala jeho manželka **Marie polovici**. Od nich
1918 ujal syn předešlých **Václav Goldbach** (nar. 1880). Nynější hospodář a žadatel.

Pocta 1941: Pamětní list a bronzová plaketa.

Zádost podal Václav Goldbach 20. X. 1941. Doklady: Ověřené výpisu z pozemkových knih v AZČ v Praze a od okr. soudu v Mělníku a rodné a oddací listy z matrik u f. ú. ve Vidimi a v Šemanovicích. — Došlo ČZR č. 115227/41, referent Jan Petr; SVK č. 1601/41, navrhl Dr Václav Davídek.

127. ŠEVCOVÉ v Holýšově čp. 13. — 1678.

Holýšov (p. Smilovy Hory, okr. Mladá Vožice) byl svobodnickou vesnicí. Původně tu stával veliký dvůr. Na začátku XVII. století (1615) byl dělen v menší dvorce a ty později děleny ještě v menší usedlosti. Na jednom z větších dílů 1615 seděl Václav Holejšovský z Slavětína a v Holejšově, po něm v období 1622—1654 jeho syn Adam Holejšovský. V jedné z usedlostí z Václavova dílu 1651—1654 hospodařil Vavřinec Holejšovský, Václavův syn. Jeden z tehdejších

Holejšovských, Jiří, byl ševcem a po něm dostalo se příjmení Švec jeho potomkům. Jejich usedlost byla 1734 rozdělena; v jedné její polovině hospodaří Ševcové podnes.

Přehled posloupnosti hospodářů v Holýšově čp. 13:

- 1678 jmenuje se zde hospodářem pravděpodobně Jiříkův syn **Václav Švec** (nar. asi 1640, odd. 1. s Magdalenou, 2. 1688 s Dorotou, vdovou Milotovou, zem. 1710). Po něm
1710 ujal syn předešlého **Jan Švec** (nar. 1680, manž. Anna, zem. 1733). Po něm, 1734, byla usedlost rozdělena. Z toho nynější čp. 13
1734 ujal syn předešlého **Václav Švec II.** (nar. asi 1705, odd. 1734 s Annou r. Kučerovou, zem. 1772). Po něm
1777 ujal syn předešlého **Jan Švec II.** (nar. 1736, odd. 1756 s Rozinou, zem. 1808). Od něho
1784 ujal syn předešlého **Jakub Švec** (nar. asi 1758, odd. asi 1786 s Terezií r. Holejšovskou, zem. 1840). Od něho
1820 ujal syn předešlého **Jakub Švec II.** (nar. 1804, odd. 1820 s Kateřinou r. Kopeckou). Od něho
1842 ujali manželé: dcera předešlého **Antonie r. Ševcová** s **Jakubem Ševcem III.** z Holýšova čp. 12. Od nich
1887 ujali manželé: syn předešlých **Antonín Švec** s **Josefou**. Po nich
1914 ujal syn předešlých **František Švec** polovici a 1920 jeho manželka **Růžena Ševcová** druhou polovici usedlosti. Nynější hospodáři a žadatelé.

P o c t a 1941: Pamětní list a kamenný štít.

Žádost podal František Švec 1. IX. 1941. Doklady: Výpis ze svobodnických knih v archivu mln.vnitra v Praze a z matrik u f. ú. v Lukavci, pořídil je Vlastimil Holejšovský a sepsal obsáhlé dílo »Svobodníci v Holýšově«, viz zde výnatek z tohoto díla v přehledném článku »Svobodníci Holejšovští« u rodu Holejšovských čís. 54; doloženo též ověřeným výpisem z pozemkové knihy od okr. soudu v Mladé Vožici. — Došlo ČZR 114717/41, referent Jan Petr; SVK č. 1602/41, navrhl Dr Václav Davídek.

V y s v ě t l e n í z k r a t e k :

Čp. = číslo popisné; — p. = poslední pošta; — okr. = okresní soud; — r. = rozená; — nar. = narozen(a); — odd. = oddán(a); — zem. = zemřel(a); — f. ú. = farní úřad; — č. = číslo (jednací); — AZČ = archiv země české; ČZR = Česká zemědělská rada; — SVK = Sdružení venkovských kronikářů.

Nakonec několik souhrnných statistik hlavních.

Počet návrhů na udělení pocty byl podle let tento: 1937 8; 1938 18; 1939 12; 1940 40; 1941 50.

Celkem navrženy a uděleny pocty 128 rodům; v tom v jednom případě (čís. 36) jsou dvě rodové větve.

Starou sedlost rodu prokázána (k roku udělení pocty):

Přes 250 let celkem 49 rodů; získaly pamětní listy a kamenné desky (23) a štíty (26).

Přes 150 let celkem 69 rodů; získaly pamětní listy a bronzové plakety.

Přes 100 let celkem 10 rodů; získaly pamětní listy.

Úselosti, v nichž nyní hospodaří, jsou:

87 selských (v tom 9 je zvláště velkých),

41 chalupnických (v tom 6 je zvláště malých).

Počet poctěných rodů v jednotlivých soudních okresích:

Beroun 1	Kouřim 1
Blovice 4	Kralovice Dolní 1
Boleslav Mladá 3	Kralupy nad Vltavou 1
Brandýs nad Labem 2	Křivoklát 8
Brod Český 3	Ledeč nad Sázavou 1
Březnice 1	Libochovice 1
Budějovice České 9	Lišov 1
Bydžov Nový 1	Litomyšl 4
Domažlice 2	Louny 2
Habry 1	Manětín 1
Hluboká nad Vltavou 1	Mělník 5
Holice v Čechách 3	Mirovice 1
Hora Kutná 1	Mýto Vysoké 2
Hořovice 1	Nechanice 1
Hradec Jindřichův 3	Nepomuk 3
Chlumec nad Cidlinou 3	Netolice 1
Chotěboř 1	Opočno 3
Chrudim 1	Pardubice 1
Janovice Uhlířské 1	Plánice 1
Jaroměř 1	Plzeň 1
Jičín 1	Praha 2
Jilemnice 1	Praha-sever 1
Jílové 1	Praha-západ 1
Klatovy 1	Praha-jih (Zbraslav) 3
Kostelec nad Černými lesy 1	Přeštice 1

Příbram 1
 Rakovník 1
 Roudnice nad Labem 1
 Rychnov nad Kněžnou 3
 Říčany 2
 Sedlčany 2
 Skalice Česká 1/2
 Skuteč 2
 Strašecí Nové 2
 Strakonice 1
 Sušice 1

Tábor 1
 Turnov 1
 Týn nad Vltavou 1
 Uhošť 1
 Velvary 1
 Vlašim 1
 Volyně 2
 Vožice Mladá 2
 Vysoké nad Jizerou 1
 Zbiroh 2
 Žamberk 1

(Uděleno tedy nejvíce v soudním okrese: České Budějovice 9, Křivoklát 8, Mělník 5, Blovice a Litomyšl po 4; v devíti okresích po 3 rodech.)

Seřazení rodů podle délky starou sedlosti s odkazem na pořadové číslo návrhu:

1590	Stoličkové, č. 102	1675	Matouškové, č. 85
	Hůlkové, č. 111	1676	Opatrní, č. 2
	Holičtí, č. 119	1677	Malí, č. 66
	Fürstové, č. 124		Vosykové, č. 123
1591	Tejkalové, č. 105	1678	Ševcové, č. 127
1608	Baborové, č. 24	1680	Baštýřové, č. 18
1610	Čejkové, č. 100		Kodešové, č. 19
1613	Pekařové, č. 28		Kučerové, č. 35
1620	Lohniští, č. 31	1682	Davidové, č. 13
1626	Křížové, č. 23	1684	Kernerové, č. 120
1635	Lexové, č. 76	1686	Svobodové, č. 7
1637	Novákovič, č. 118	1687	Křenkové, č. 48
1651	Žroutové, č. 8		Kreysové, č. 115
	Rathouští, č. 71	1688	Salačové, č. 25
1652	Mudrové, č. 15	1689	Bukačové, č. 117
	Babuškové, č. 78	1690	Drahokoupilové, č. 11
1654	Špalkové, č. 21	1691	Košťálové, č. 38
	Palkové, č. 26		Landové, č. 57
	Kafkové, č. 29	1692	Houdkové, č. 86
	Svatí, č. 79		Vondruškové, č. 96
	Klokočkové, č. 95	1694	Kratochvílové, č. 101
	Hlavatí, č. 122	1695	Turkové, č. 40
1655	Tmějové, č. 32	1700	Křováčkové, č. 58
	Čekanové, č. 93	1701	Kocové, č. 81
1658	Holejšovští, č. 54	1703	Hálové, č. 62
1667	Kadeřávkové, č. 47		Šturmové, č. 70
1671	Štěchové, č. 39	1704	Verflové, č. 34
1673	Borovičkové, č. 75		Kučerové, č. 52
1674	Valtové, č. 20		Polcarové, č. 106
	Jahelkové, č. 83	1711	Hyhlíkové, č. 77

1712	Švastalové, č. 67	Hynkové, č. 49
1713	Pichové, č. 36(a)	1761 Chaloupkové, č. 41
	Malí, č. 42	1764 Novotní, č. 84
	Nebeští, č. 50	1765 Pokorní, č. 65
	Goldbachové, č. 126	1767 Markvartové, č. 44
1714	Šukové, č. 5	1768 Floriánové, č. 1
1715	Štolbové, č. 89	1769 Uzlové, č. 87
1717	Markové, č. 55	Karnoltové, č. 88
1718	Doškové, č. 53	1770 Iblové, č. 68
1719	Macháčkové, č. 22	1772 Žežulkové, č. 6
1720	Noskové, č. 16	Pánkové, č. 14
1721	Šebkové, č. 37	Filipové, č. 104
1724	Culkové, č. 94	1773 Rohlové, č. 110
1725	Koubkové, č. 74	1778 Jelínkové, č. 109
1728	Holečkové, č. 27	1779 Dubanové, č. 46
	Vyžrálkové, č. 61	1780 Moravcové, č. 3
1729	Berkové, č. 43	1782 Štastní, č. 91
1731	Seyfriedové, č. 113	1783 Kottové, č. 12
1732	Centnerové, č. 99	Pichové, č. 36(b)
1733	Hrubí, č. 82	1785 Semrádové, č. 51
1734	Pechové, č. 114	Weinfurtové, č. 72
1738	Wostarkové, č. 17	1788 Kusí, č. 9
1740	Hodoničtí, č. 97	Švorbové, č. 30
1744	Kopřivové, č. 98	Staří, č. 80
1747	Tyšlerové, č. 33	1801 Kalkušové, č. 64
1750	Satranové, č. 112	1808 Vlasákové, č. 56
1752	Skružní, č. 45	1814 Šoušové, č. 125
	Fesslové, č. 60	1822 Mrkvičkové, č. 10
1753	Řízkové, č. 73	1826 Čepelákové, č. 69
1757	Křížové, č. 63	Petrové, č. 103
1758	Schustrové, č. 90	1827 Paterové, č. 108
1759	Kupkové, č. 59	1829 Jelínkové, č. 107
	Nádraští, č. 92	1830 Dobří, č. 121
1760	Lipavští, č. 4	1834 Kreysové, č. 116.

Staletá lípa, stojící o samotě, ve stromořadí anebo v háji, svou rozkošacenou korunou a výškou vždycky vévodí vůkolní krajině, jsouc jejím neopomenutelným znamením i štítem. Odevšad patrna, první a nejvíce zaráží údery větru, bouří, krupobití i blesků, od jara do podzimu jest útočištěm ptactva a včeliček, i unavený člověk pod ní nachází příjemný oddech. Sama se každého jara zazelená, rozkvete, květ po květu, list po listu s ní opadá, v jejím kmenu i ve větvích přibude jedno léto, druhé, třetí... a lípa pevně ukořeněná hlučně kdesi v zemi a rozvětvena vysoko v modru nebes stále výš a šíř rok od roku, po věky žije.

S těmito staletými lipami můžeme srovnávat leckterý venkovský rod. Jeho začátek-kořen odkudsi z šera minulosti, kdy byl nejménovaným zemským červem, vystupuje ve skoupých historických zápisech přibližně od sedmnáctého věku; staletími jeho peň sílit a rozvětvil se, takže ať pohledneme do kteréhokoliv zápisu z minulosti kraje, všude spatříme zapsán starobylý rod nebo jeho mladší ratolesti; tak hluboce a široce je spjat s domácí historií. Jeho listy a květy vadnou, snad tu a tam i větvka, odnož — ale rodový strom žije a mohutní i vydává nové ratolesti i stromky. Kolik stromů, kolik rodů v proudu času kolem něho zahyne, ale staleté lípy a selské rody — často osamělé — kvetou nová desetiletí a staletí.

Rody, selské rody však jsou ještě více než sebe krásnější lípy. Svým časem jsou to dočasní jednotlivci, silné osobnosti, těla a duše rodin, staletých rodů, věčného národa — jsou to články tělesného a duchovního společenství národa nespočitatelného. Rody, a právě selské rody jsou tou nejskutečnější podstatou českého národa i jeho krásným a zdravým jádrem přítomnosti a budoucnosti. Proto věru za celou českou veřejnost, jménem České zemědělské rady v Praze vzdal jím kulturní referent ČZR Jan Petr hold:

Vám, starým rodům, patří čest a dík.

Vy v dobách všech, ať slunce svítilo,
avšak i tehdy, kdy mraky padly na kraj
a bouře hřměla a rvala neúprosně,
co plodem bylo Vaší těžké práce,
zůstaly tam, kam postavil Vás osud!...
Snášely statečně, co na bedra Vám dáno,
svázány s půdou poutem citů vroucích
jak děti přitulený k matce rodné. — —

Zůstaňte stále věrni půdě otců,
střezte ji dobře pokolením novým,
by dále vzkvétala a domovem nám byla nejkrásnější!

14 obrázků: Archiv Rodopisné společnosti v Praze. — Tisk: Jan Lerner
v Praze XV-Podolí. — Kresba štítu od akad. sochaře Schwarze.

Ukazatel příjmení,

která jsou uvedena v posloupnostech hospodářů na str. 7—17;
odkazuje se na stránky s číslicemi v hranatých závorkách.

Adamovský 47	Borovička 60—61
Adamů 47	Boudník 46, 48
Alexandr 62	Bour 14, 19
Anděl 28	Brajtr 34
Andrejs 59	Braum 110
Andrle 31—32	Brauna 110
Agustin 59	Braunovský 110
Babor 25	Broumovský 110
Babuška 65—66	Brounek 45
Baloun 25, 110—111, 114	Brož 32, 109
Baran 103	Brožek 47
Bartoš 62	Brožík 62
Baštýr 18—19	Březák 9
Baumkartner 10	Březina 19
Bavor 25	Bubeníček 12, 85
Bárta 37	Bubeník 83
Bedlan 57	Budin 69
Bejšovec 116	Buk 19
Beneš 12	Bukač 102—103
Beran 55	Bulva 12
Beránek 18	Burda 87
Berka 38—39	Buta 44
Berkovec 9	Calta 44, 105
Berounský 20—22	Centner 83—84
Bezděk 89	Cicvárek 111
Bezoušek 89	Cifka 94
Bělohoubek 70	Císař 21
Bican 37	Culek 78
Blahout 105	Cvejn 17
Blahovec 23	Čada 71
Blažek 103	Čapek 34
Bláha 25, 76	Čáp 15
Bollard 86	

- Čech 43, 50
 Čechura 72
 Čejka 84—85
 Čejp 23
 Čekan 77—78
 Čepelák 57
 Čermák 19, 55
 Černík 29, 64, 82
 Černín 80
 Černý 55—56
 Červený 27—28
 Červinka 64
 Čimovec 76
 Činovec 76
 Čubrt 96
 Čuřík 40

 z Daměnic 46
 David 15—16
 Dejdar 7
 Diviš 110
 z Dírného 80
 Dítě 33
 z Dobrohoště 80
 Dobrý 105—106
 Dolení 28
 Došek 45—46
 Dragoun 32
 Drahokoupil 14—15
 Drahorád 73
 Drahota 29
 Duban 40
 Dubský 92—93
 Duda 46
 Duchač 68
 Duchoslav 85
 Dvorský 76
 Dvořák 31, 107, 116

 Ehrlich 116
 Eliáš 85
 Esterle 27

 Fajst 77
 Fejhanzl 72
 Fejtl 23
 Felkl 102
 Fencl 62

 Fessl 51—52
 Fiala 14
 Filipi 88
 Fišer 70
 Flegl 17
 Flejssig 78
 Florián 7
 Fluška 14
 Forejt 81
 Franc 58
 Franta 55
 Franz 34
 Froněk 62
 Frydrych 105
 Fuerst 110—114

 Goldbach 116
 Golnáš 19
 Groyschl 116

 Hach 44
 Halášek 81
 Hauptman 85
 Havel 85
 Havelka 35
 Havlata 74
 Havlíček 11, 87
 Havlík 111
 Havran 31
 Hádi 72
 Hájek 61, 107—108
 Hála 52—53, 57
 Hána 67
 Hejda 31
 Helebrant 91—93
 Herink 105
 Hladík 40
 Hlavatý 106—107
 Hlavsa 72
 Hlásný 35
 Hodonický 81—82
 Holan 56
 Holeček 27
 z Holejšova 46, 116
 Holejšovský 46—49, 116—117
 Holický 104—105
 Holoubek 103
 Holý 19, 110
 z Holýšova 47

- Homola 55
 Hora 94
 Horáček 88
 Horák 59, 110—111, 113
 Horálek 35
 Horecký 94
 Hornof 107—108
 Horyna 19
 Hořelka 62
 Hošálek 97
 Hošek 91
 Houdek 71—72, 86
 Houska 78
 Houška 15
 Hrdina 110
 Hrdý 70
 Hromádko 88
 Hron 79
 Hroníček 103
 Hrubeš 24
 Hrubý 68—69, 95
 Hudeček 76
 Hurt 16
 Hušek 31
 Hůla 91
 Hůlka 92—93
 Hybš 35
 Hyhlík 64—65
 Hynek 43—44
 Hypl 60

 Chaloupecký 50
 Chaloupka 14, 37—38
 Chejjava 72
 Chlapec 76
 Chmelíř 97
 Choc 8
 Chocholatý 45
 Choutek 89
 Chrž 90
 z Chudenic 80
 Chundela 68
 Chylík 61
 Chytra 32

 Ibl 56

 Jahelka 69—70
 Janata 84

 Janda 62, 93
 Janek 87
 Janeš 70
 Janoušek 68
 Janský 43
 Jarolím 54
 Jedlička 17
 Jelínek 28, 90—92
 Jenšík 46, 48
 Jeřábek 84
 Jetmar 13
 Jindra 16
 Jirásek 109
 Jirča 17
 Jirka 87
 Jirků 47
 Jiroš 28
 Joh 32
 Jouris 76

 Kadečka 62, 70, 102—103
 Kadeřávek 41—42
 Kafka 28—29
 z Kalenic 80
 Kalkuš 53—54
 Kalouš 39
 Kamaryt 47
 Kanský 58
 Kantor 18
 Karlovecký 43
 Karnolt 72—73
 Kastner 105
 Kašpar 26, 84
 Kavka 28, 75
 Kazda 15
 Kejř 39
 Kerner 105
 Klajn 25—26
 Klapka 109
 Klečka 69
 Klička 12
 Klíma 10
 Klokočka 78—81
 Klouda 11, 20
 Knížek 14
 Koc 68
 Kocur 81
 Kodeš 19—22
 Kodýtek 40

- Kokta 76
 Kolář 60—61
 Koldinský 65
 Komárek 84
 Končel 9
 Konopásek 90, 109
 Kopal 67
 Kopáč 74
 Kopecký 31, 76, 116—117
 Kopřiva 82—83
 Kordík 23
 Kordl 98
 Korytsky 116
 Kořínek 103
 Kos 91—93
 Kosina 13, 54
 Koštál 35—36
 Kotha 107
 Kott 15
 Kotyska 59
 Koubek 60
 Koubík 48
 Koudel 23
 Koukal 31
 Koukl 98—99
 Kout 40
 Koutník 64—65
 Koutský 55, 65, 106
 Kouťák 11.
 Kovanda 17
 Kozel 17
 Koželoužek 67
 Kožíšek 50
 Kramš 55
 Kratochvíl 54, 72, 85—86
 Kratochvíle 85
 Kraus 105
 Král 20—21, 54, 104
 Králiček 39
 Krátký 60
 Kreiffapport 31
 Kreimer 99
 Krejčí 103
 Krepfl 32
 Kreysa 97—102
 Kristetský 26
 Krob 109
 Krpala 65
 Kruncábl 36
- Krupička 89
 Krupka 54
 Krúta 91
 Kryzmar 22
 Křenek 42, 64, 111
 Kříž 24—25, 27, 40, 53, 74, 84
 Křížek 79
 Křováček 50—51
 Kubata 53, 61
 Kubáň 40
 Kubeš 18
 Kubín 21
 Kubka 51
 Kučera 33—34, 39, 45, 117
 Kudrna 33, 82—83
 Kuchta 50
 Kukla 14, 20, 81—82
 Kulička 36
 Kundrát 111
 Kupka 51, 104
 Kurka 61, 107—108
 Kuřík 13
 Kusý 13
 Kuthan 15
 Kutina 49
 Kutnar 36
 Kvapil 20, 35
 Kyral 59
 Kysilka 31
- Lajpold 71
 Landa 50, 105
 Láska 67
 Lego 80
 Lejsek 35
 Leonard 65
 Lexa 61—64
 Linhart 98—99
 Lipavský 9—10
 Liška 27, 104
 Líbal 104
 z Lobkovic 80
 Lohenský 30
 Lohinský 30
 Lohniský 30
 Lohynský 30
 Loucký 96
 Lukášek 59
 Lukeš 32

- Luňák 70
 Lymša 14
Macura 104
 Maček 110
Macháček 23—24, 104
 Malovec 63
Malý 38, 54—55, 94
 Mansfeld 13—14
 Marčík 12
 Marek 40, 49
 Mareš 77
 Markvart 39
 z Marradasu 63
 Maršík 40
Martínek 47 107, 108
 Mařík 86
 Masář 31
Mastný 14
 Mašek 60—61, 85
 Mašín 76
 Matějka 10
 Matouš 69, 71
 Matoušek 71—72
 Mauer 26
 Máslo 48
 Melč 16
Melichárek 35—36
 Mikeš 34, 81
 Milota 117
 Míka 37
 Mocl 61
 Moravec 9
 Motl 91
 Moucha 90, 93
 Mráz 82
 Mrázek 81
Mrkvíčka 13—14
 Mrňák 33
 Mrštík 19
 Mudra 17
 Mudroněk 12
 Mueller 18, 88
 Mysliveček 86
 z Nasavrk 80
 Navara 82
 Navrátil 7, 88
 Nádraský 76—77
 Nebeský 44
 na Nedrahovicích 80
 Nedvěd 81
 Nejedlý 28, 114—116
 Nepomucký 84
 Němec 53
 Noderský 76
 Nosek 17—18
 Novák 8, 14, 36, 54—55, 65, 74, 84,
 86, 102—104, 107—108
 Novotný 15, 70—71, 81
 Nový 9, 77, 91
 Opatrný 7—8, 17
 Oulický 105
 Pakosta 18
 Palek 26—27
 Palice 96
 Palivec 22
 Pangrác 40
 Parez 79
 Patera 90—91
 Pauer 69
 Paul 99
 Pavelka 82
 Pavlát 79
 Pavliš 31
 Pavliček 14
 Pánek 16
 Pefek 104
 Pech 96
 Pechan 34
 Pechanec 34
 Pekař 14, 27—28
 Pelc 91
 Pelikán 74
 Pešek 63
 Pešta 79
 Petr 87—88
 Petránek 74
 Petrášek 97
 Petroušek 53
 Petrovický 64
 Pěkný 49
 Pich 34
 Pichert 42
 Pilát 63
 Piler 99

- Pilík 79
 Písek 87
 Plaček 44
 Plecháč 69
 Pletka 61
 Plzák 94
 Podolek 16
 z Pohnání 47
 Pokorný 54, 74
 Poláček 104
 Polák 34
 Polcar 89—90
 z Poněšic 61, 63—64
 Poněšický 61, 63
 Popelář 38, 74
 Pospíšil 26
 Poštolka 48
 Potužák 67
 Pratek 72
 Pravda 82
 Procházka 7, 25, 29, 107—108,
 110, 114
 Prokeš 35, 56, 63
 Prokůpek 42
 Přenosil 30
 Přihoda 67
 Pubal 23
 z Purkarce 63
 Půlka 32
 Půta 15

 Racek 18
 Radoch 7
 z Radvanova 46, 48
 Rajer 50
 Randa 36
 Rathouský 35, 58
 Rejn 40
 Rek 55
 Renšturský 47
 Rezáč 73
 Rohla 56, 92
 Roleček 106
 Rous 73
 Rút 80
 Ryba 70
 Rybář 110
 Rys 92—93

 Řapek 25
 Ráha 67
 Rehák 55, 67
 Rezníček 84
 Řežábek 93
 Řivnáč 58
 z Říčan 80
 Řiha 18, 54, 61
 Řízek 59

 Sadílek 116
 Sahulká 74
 Salač 25—26
 Salvari 10
 Samec 103
 Sameš 28
 Santner 8
 Sarauer 51
 Satran 93—94
 Sedláček 67
 Sedlák 92—93
 Sehnoutka 102
 Seibt 44—45
 Semrád 44—45
 Serafín 44
 Seyfried 94—96
 Sháněl 11
 Schuster 74—75
 Siblík 22
 Skořepa 19
 Skružný 40
 Slabý 85
 Sladkovský 80
 Slanina 50
 Slapnička 90
 ze Slavětína 46—49, 116
 Sládek 9, 27
 ze Smětů 80
 Smítěk 59
 Smolík 20
 Smrček 59
 Smrž 79
 Snopek 50
 Sosnovec 79
 Soukal 13
 Soukup 44
 Srb 55, 110
 Staněk 47, 91
 Starý 67—68

- Stejskal 54
 Stolička 86—87
 Stránský 69
 Strejček 58
 Strnad 28
 Strouhal 90
 Struneček 39
 Střížek 69
 Stulík 96
 Suk 16
 Sus 83
 Svatý 66—67
 Svoboda 8, 11—12, 39, 90
 Syrový 74
 Sýkora 110—111, 113
 Šabata 106
 Šafrata 11
 Šatra 67
 Šebek 35, 72
 Šefl 9
 Šejvl 65
 Šiman 104
 Šimáček 27
 Šimek 36, 72, 79—80
 Šindler 91—92, 105
 Široký 65
 Šířinka 73
 Šíma 16
 Šívr 103
 Šourek 17, 29
 Šouša 114—115
 Špalek 23
 Šrámek 72
 Štefan 32
 Štefl 61
 Štender 26
 Štěch 36
 Štindl 18
 Štolba 73—74
 Šurma 57
 Šťastka 81
 Šťastný 75—76
 Šuk 10
 Šulc 11
 Šůša 76
 Švanda 87
 Švastal 55—56
 Švec 48, 85, 110, 116—117
 Švolba 29
 Švorba 29—30
 Tejkal 88—89
 Tesař 7—8
 Tesek 10
 Tměj 31
 Toman 33
 Tomeš 49
 Toula 48
 Tovar 94
 Trnka 50
 Trtík 89
 Tuček 116
 Turek 37
 Tvrznička 7
 Tyburec 109
 Tyšler 31—32
 Udržal 84
 Uhlík 67
 Ulm 14
 Urban 19
 Urbanec 67
 Utěšil 26
 Uzel 71—73
 Valta 22—23
 Vaněk 13
 Vaníček 69
 Vaňků 47
 Vaňků 47
 Vácha 92
 Vedral 54
 Vehla 85
 Vejskrab 53
 Vejvoda 85
 Velek 78
 Velikovský 75
 Velišek 76—77
 Verfl 32—33
 Veselý 54
 Veverka 19
 Viceda 43
 Viduna 43
 z Vilhartic 62—63
 Virt 64
 Višek 13

- Vít 85
Vítek 31
Vladař 77
Vlasák 49, 68, 109
Vlášek 111
Vobořil 96
Vodička 44
Vodvářka 86
Vojáček 55
Volf 96
Volický 104
Volta 22
Vomáčka 9
Vondrák 61
Vondruška 81
Vopat 43
Vorel 92
Vorliček 20, 83
Vosáhlo 19
Vosyka 107—109
Votřel 31
Vrána 15, 80
Vrba 11
Vydra 16
Vyhánálek 57
Vynš 8
Vyžrálek 52
- Weinfurter 59
Wildmann 27
Wostarek 18
- Zahálka 13
Zahradník 40
Zahrádko 83—84
Zálužský 80
Zámečník 70
Zázvorka 39
Zedník 110
Zeman 11, 37, 84
Zima 27
Zídek 51
Zíka 47
Zlatohlávek 84
Zůra 19
Zvěřina 94—95
Zykl 30
- Žambera 13
Žatecký 105
Žehart 80
Ženka 37—38
Žežulka 10—11
Žižala 15
Žrout 12

Obsah:

Odkazy se činí na stránky v závorkách.

	Strana
(Úvod)	1—6
Myšlenka poct rodům 1 — V českých zemích 2 — Slavnosti 2 — Tisk o tom 3 — Vědecké zpracování 4 — Poznámky k tomuto spisu 5	
(Posloupnosti hospodářů)	7—117
1. Floriánové v Orle	7
2. Opatrní v Líšné	7
Společnost rodu Opatrných	8
3. Moravcové v Čečovicích	9
4. Lipavští v Jarošově	9
5. Šukové ve Výšici	10
6. Žežulkové v Rousovicích	10
7. Svobodové v Radhošti	11
8. Žroutové v Trstěnicích	12
9. Kusí v Podměstí	13
10. Mrkvičkové v Jablkynici	13
11. Drahokoupilové ve Štitu	14
12. Kottové ve Veliši	15
13. Davidové v Popovicích	15
14. Pánkové v Pavlíkově	16
15. Mudrové v Líšné	17
16. Noskové v Lukavici	17
17. Wostarkové v Pazuše	18
18. Baštýřové v Chýšti	18
19. Kodešové ve Starém Vestci	19
Václav Kodeš — sedlák-bohatec	20
20. Valtové v Pečičkách	22
21. Špalkové v Žáru	23
22. Macháčkové ve Rzích	23
23. Křížové ve Vrábči	24
24. Baborové v Černíkově	25
25. Salačové v Mšeci	25
26. Pálkové v Drozdově	26
27. Holečkové ve Velké Chuchli	27

28.	Pekařové v Ohrázenicích	27
29.	Kafkové v Řepči	28
30.	Švorbové v Horních Krutech	29
31.	Lohniští v Ostřetíně	30
32.	Tmějové v Pohoře	31
33.	Tyšlerové v Jarošově	31
34.	Verflové ve Vinařicích	32
35.	Kučerové v Komárově	33
36.	Pichové v Chlístově	34
37.	Šebkové v Dolních Měcholupech	35
38.	Koštálové ve Starých Smrkovicích	35
39.	Štěchové v Horních Slověnicích	36
40.	Turkové v Žitné	37
41.	Chaloupkové v Javornici	37
42.	Malí v Proseku	38
43.	Berkové ve Kbele	38
44.	Markvartové v Podbradci	39
45.	Skružní v Těptíně	40
46.	Dubanové v Myslívě	40
47.	Kadeřávkové ve Vykáni	41
48.	Křenkové v Srbči	42
49.	Hynkové v Rybnici	43
50.	Nebeští v Hoříně	44
51.	Semrádové v Sirákovicích	44
52.	Kučerové v Podůlší	45
53.	Doškové v Toušeni	45
54.	Holejšovští v Otročicích	46
	Svobodníci Holejšovští v Otročicích	47
55.	Markové v Petrovicích	49
56.	Vlasákové v Ostřetíně	49
57.	Landové v Mořinci	50
58.	Křováčkové v Jizerním Vtelnu	50
59.	Kupkové v Mělčanech	51
60.	Fesslové ve Vrábči	51
61.	Vyžrálkové ve Vrábči	52
62.	Hálové ve Vrábči	52
63.	Křížové ve Vrábči	53
64.	Kalkušové ve Vrábči	53
65.	Pokorní v Lipanech	54
66.	Malí v Dolních Chabrech	54
67.	Švastalové ve Švastalově Lhotě	55
68.	Iblové v Bratronicích	56
69.	Čepelákové v Malovidech	57
70.	Šturmové ve Vrábči	57
71.	Rathouští v Semechnicích	58
72.	Weinfurtové v Tupadlech	59
73.	Řízkové v Záhornici	59
74.	Koubkové v Ostrově	60

75.	Borovičkové v Králově Lhotě	60
76.	Lexové v Poněšicích	61
	Královčí lovčí Lexové poddanými sedláky	62
77.	Hyhlíkové v Jezbořicích	64
	Vzpomínka na svatební kočár Hyhlíků	64
78.	Babuškové v Počedělicích	65
79.	Svatí v Ropražticích	66
80.	Staří v Tedražicích	67
81.	Kocové v Dušníkách	68
82.	Hrubí v Horní Branné	68
83.	Jahelkové v Mžanech	69
84.	Novotní ve Velkém Újezdě	70
85.	Matouškové v Kotousově	71
86.	Houdkové v Kotousově	71
87.	Uzlové v Kotousově	72
88.	Karnoltové v Kotousově	73
89.	Štolbové v Tuchoticích	73
90.	Schustrové ve Vojkovicích	74
	Schustrův statek — zemědělský podnik průmyslový	75
91.	Štastní v Dubči	75
92.	Nádraští ve Vojovicích	76
93.	Čekanové v Maňovicích	77
94.	Culkové v Horním Studenci	78
95.	Klokočkové v Doubrovičkách	78
	Rod Klokočkův v Doubrovičkách	79
96.	Vondruškové v Šebířově	81
97.	Hodoničtí ve Starově	81
98.	Kopřivové v Choceradech	82
99.	Centnerové v Holicích v Č.	83
100.	Čejkové ve Vrbně	84
101.	Kratochvílové v Horních Mokropsech	85
102.	Stoličkové v Záhorčicích	86
103.	Petrové v Dolním Třeboňině	87
104.	Filipové v Kutříně	88
105.	Tejkalové v Nové Vsi	88
106.	Polcarové ve Skryjích	89
107.	Jelínkové ve Skryjích	90
108.	Paterové ve Skryjích	91
109.	Jelínkové ve Skryjích	91
110.	Rohlové ve Skryjích	92
111.	Hůlkové ve Skryjích	92
112.	Satranové v Nové Vsi	93
113.	Seyfriedové v Kobylisích	94
	Seyfriedové, pražští rolníci-organisátoři	95
114.	Pechové v Předoníně	96
115.	Kreysové v Horní Kamenici	97

	Strana
116. Kreysové ve Staňkově	98
Kreysové - zemědělci a průmyslníci	99
117. Bukačové v Habřině	102
118. Novákové v Kostelní Radouni	103
119. Holičtí v Kostelní Radouni	104
120. Kernerové ve Smolnici	105
121. Dobří v Ledcích	105
122. Hlavatí v Domašíně	106
123. Vosykové v Bělči	107
Populační síla selského rodu Vosyků	107
124. Fürstové v Dobřichovicích	110
Stará i nová kultura ve Fürstovic statku	113
125. Šoušové v Trněném Újezdě	114
JUDr Jan Nejedlý	115
126. Goldbachové v Šemanovicích	116
127. Ševcové v Holýšově	116
 (S t a t i s t i k y)	 118—120
Celkové statistiky 118 — Pocty podle okresů 118 — po- dle délky starousedlosti 119	
 (Z á v ě r)	 121
Vám, starým rodům (Jan Petr)	122
 U k a z a t e l p ř í j m e n í	 123

